พิมพ์ถวายพระพุทธเจ้าพุทธโคดม พระธรรม พระสงฆ์สาวก

พลังบุญ (ตอนที่ ๒)

“การใช้บุญรักษาโรค”

โดย หลวงพ่อเกษม อาจิณฺณสีโล

วัดป่าสามแยก หมู่ที่ ๙ บ้านห้วยยางทอง ต.วังกวาง อ.น้ำหนาว จ.เพชรบูรณ์ ๖๗๒๖๐

“พระไตรปิฎก เป็น ตาที่วิเศษยิ่ง

พระไตรปิฎก เป็น หูที่วิเศษยิ่ง

พระไตรปิฎก เป็น จมูกที่วิเศษยิ่ง

พระไตรปิฎก เป็น ลิ้นที่วิเศษยิ่ง

พระไตรปิฎก เป็น กายที่วิเศษยิ่ง

พระไตรปิฎก เป็น ใจที่วิเศษยิ่ง

พระไตรปิฎก เป็น ครู-อาจารย์ที่วิเศษยิ่ง

พระไตรปิฎก เป็น พ่อ-แม่ที่วิเศษยิ่ง

พระไตรปิฎก เป็น มิตรและเข็มทิศที่วิเศษยิ่ง

พระไตรปิฎก เป็น แผนที่และป้ายบอกทางที่วิเศษยิ่ง

พระไตรปิฎก เป็น แสงสว่างส่องทางสู่นิพพานที่วิเศษยิ่ง”

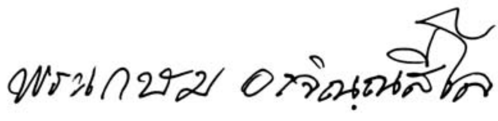
จาก วัดสามแยก

" การให้ธรรมเป็นทาน

ชนะการให้ทานทั้งปวง

แต่ก็ไม่ควรลืมทานทั้งปวง

เพื่อธรรมทานจะได้บริบูรณ์ "

(อนุโมทนา หลวงพ่อเกษม อาจิณฺณสีโล)

วัดป่าสามแยก หมู่ ๙ บ้านห้วยยางทอง ต.วังกวาง อ.น้ำหนาว จ.เพชรบูรณ์ ๖๗๒๖๐

คำเตือน

ห้ามทำการคัดลอกส่วนหนึ่งส่วนใด

หรือทั้งหมดเพื่อการจำหน่าย

แต่หากทำแจกจ่ายให้ผู้สนใจโดยไม่คิดมูลค่า

ให้ทำโดยไม่ต้องขออนุญาต

อนึ่ง... สื่อธรรมะทุกประเภท

ควร วาง เก็บ ในที่ ๆ เหมาะสม

ได้มาแจกไป

หนังสือเล่มนี้ข้าพเจ้ามีดำริที่จะจัดทำตั้งแต่ต้นปี พ.ศ. ๒๕๔๘ หลังจากที่ได้จัดพิมพ์หนังสือ **“พลังบุญ ตอน ขอถามชาวพุทธ”** จบลง แต่จนแล้วจนรอดก็ไม่จบเสียทีจนล่วงเลยมาถึงปลายปี ๒๕๔๙ นี้ ก็ได้สำเร็จจบลง โดยมีกัลยาณมิตรหลาย ๆ ท่านที่ได้เสียสละแรงกายแรงใจร่วมกันหาข้อมูลในหนัง VCD หลาย ๆ เรื่อง ช่วยกันถอดคำที่หลวงพ่อเกษมฯ ได้แสดงธรรมในที่สถานที่ต่าง ๆ และได้คณะพระภิกษุสงฆ์ภายในวัดช่วยตรวจทานให้ จนสามารถเรียบเรียงให้เกิดขึ้นเป็นหนังสือเล่มนี้ได้ ข้าพเจ้าขอขอบคุณกัลยาณมิตรทุก ๆ ท่าน ไว้ ณ โอกาสนี้

แต่ความตั้งใจครั้งแรกนั้น ข้าพเจ้าปรารถนาอยากจะช่วยเหลือคนป่วยที่มีความทุกข์ยากลำบากกายใจ จน-เจ็บ-ป่วย เช่น ผู้ที่ป่วยโรคเอดส์ ที่วัดพระบาทน้ำพุ จ.ลพบุรี ที่มีอยู่จำนวนมาก และผู้ป่วยด้วยโรคสาระพัดที่ไม่สามารถรักษาได้ (เพราะความจน)ซึ่งก็มีอยู่มากมาย โรคที่ยังหายารักษาไม่ได้ก็มี จะด้วยเหตุและผลอันใดก็ตาม ทำให้ข้าพเจ้าเกิดความสงสารบุคคลเหล่านี้

เมื่อก่อนเคยคิดว่าน่าจะมีวิธีแก้ไข(รักษา)โรคต่าง ๆ เหล่านี้ โดยที่คนป่วยสามารถรักษาด้วยตนเองได้ และไม่เดือดร้อนผู้อื่น ข้าพเจ้าก็ตั้งปรารถนาเอาไว้หลายปี จนปี พ.ศ. ๒๕๔๗ ข้าพเจ้าก็ได้รับ VCD การแสดงธรรม **ของหลวงพ่อเกษม อาจิณฺณสีโล** จากคุณรักษ์อุดร ซึ่งเป็นกัลยาณมิตร เป็นผู้จุดประกายความปรารถนาของข้าพเจ้าให้สำเร็จลุล่วง เพราะสิ่งต่าง ๆ ที่เคยคิดนั้นได้กระจ่างชัดเจนเลย หลวงพ่อท่านแสดงธรรมไว้ได้ชัดเจนเข้าใจง่าย ข้าพเจ้าเกิดความเข้าใจไม่ติดขัด *‘สิ่งเหล่านี้แหละ.. ที่เราต้องการ ที่เรารอคอย’* จนมาวันนี้ข้าพเจ้าก็ได้ทำในสิ่งที่ได้ตั้งใจสมปราถนา ที่จะช่วยท่านผู้ป่วยทั้งหลาย ให้รู้วิธีแก้ไขได้ด้วยตนเอง ให้สมกับคำบาลีที่ว่า **“ปจฺจตฺตํ เวทิตพฺโพ วิญฺญู หีติ.”** อันวิญญูชนทั้งหลายพึงรู้เฉพาะตัวดังนี้. (๒๑/๑๑/๒๕๔๙)

สุดท้ายนี้ข้าพเจ้าและคณะ ขอเผื่อแผ่ความดีนี้ให้กับเพื่อนร่วมโลกทั้งหลายที่ร่วมเกิด-แก่-เจ็บ-ตาย กันมา ได้มีโอกาสเข้าถึงซึ่งความสุขความเจริญอันดีตามที่ข้าพเจ้าและคณะได้มีแล้วโดยทั่วถึงกันเทอญ.

นายชวิน ยงยุทธ

คำนำ

หนังสือเรื่องนี้ได้ทำการคัดลอกมาจาก VCD การแสดงธรรมของหลวงพ่อหลาย ๆ ชุด ที่สอนเกี่ยวกับการใช้บุญในการรักษาโรค ซึ่งการสอนแต่ละที่แต่ละคณะแต่ละบุคคลนั้นก็จะมีเนื้อหาปลีกย่อยที่แตกต่างกันไป จึงเป็นการยากที่จะรวบรวมมาไว้ให้หมดได้ แต่เท่าที่ได้รวบรวมมาก็คงพอจะเป็นแนวทางให้ผู้ที่กำลังประสบกับความเจ็บไข้ได้ป่วย ได้นำไปใช้ให้เกิดประโยชน์ต่อตนเองและผู้อื่น ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกันในเรื่องนั้น ๆ ต่อไป

หนังสือเล่มนี้ความยากมีอยู่ตรงที่ทำอย่างไรเนื้อหาจึงจะกลมกลืนกัน และทำอย่างไรจึงจะทำให้ผู้อ่าน อ่านได้เข้าใจง่าย ๆ เพราะการที่ได้คัดลอกมาจาก VCD ที่หลวงพ่อแสดงธรรมนั้น ท่านแสดงแบบตรง ๆ สั้น กระชับ พร้อมทั้งออกลีลาท่าทางทำให้เข้าถึงใจผู้ฟังในขณะนั้นได้ดี แต่เมื่อจะมาพิมพ์เป็นหนังสือ ทางผู้จัดทำเกรงว่าผู้อ่านอาจจะตรองตามได้ลำบาก จึงได้ทำการขออนุญาตหลวงพ่อเพื่อทำการแก้ไข - เพิ่มเติมเนื้อหาบางส่วน เพื่อให้ผู้อ่านตรองตามได้ง่ายขึ้น ซึ่งหลวงพ่อก็ได้อนุญาต และเมื่อหนังสือใกล้เสร็จสมบูรณ์ก็ได้นำไปอ่านให้ท่านฟังอีกรอบหนึ่ง ซึ่งท่านก็ได้บอกที่ต้องแก้ไขให้....... และเมื่ออ่านให้ท่านฟังจบลงแล้ว

ท่านได้กล่าวว่า **“ดีพอใช้ได้ ให้พิมพ์ได้ ”** ดังนี้

จึงทำให้ออกมาเป็นหนังสือเล่มที่ท่านผู้อ่านถืออยู่ในมือนี้ และเมื่ออ่านหนังสือแล้วมีความสนใจใคร่อยากจะได้ VCD ของหลวงพ่อไปดูเพื่อเพิ่มพูนความรู้ ท่านสามารถติดต่อขอรับได้ตามที่อยู่ ที่จะแจ้งไว้ที่หน้าหลังให้ทราบต่อไป.

คณะผู้จัดทำ

วันที่ ๑๕ พ.ย. ๒๕๔๙

สารบัญ

เรื่องอ้างอิงจากพระไตรปิฎกฯ

พลังบุญ ตอนที่ ๒

“การใช้บุญรักษาโรค”

โดย หลวงพ่อเกษม อาจิณฺณสีโล

จัดพิมพ์เผยแผ่เป็นธรรมทาน

‘จากการที่หลวงพ่อได้เห็นได้สัมผัสสัตว์ลึกลับ

ที่มีมากภพมากภูมิ ทั้งที่เป็นผู้ดูแลรักษามนุษย์โดยตรง

และทั้งที่เป็นผู้คอยจ้องทำลายมนุษย์โดยตรง

ทั้งที่เคยเป็นญาติ เคยเกี่ยวข้องกันมา

แล้วเมื่อท่านได้รู้ ได้เห็น ได้สัมผัส

ท่านจึงได้นำมาบอกกล่าว นำมาแสดง

นำมาชี้แจง นำมาเปิดเผย

เพื่อให้ผู้คนได้รู้จักวิธีเกี่ยวข้องกับเขาเหล่านั้นให้ถูกต้อง

และเพื่อให้ผู้ที่ได้เรียนรู้แล้วนำไปปฏิบัติ

นำไปแก้ปัญหาความเจ็บไข้ได้ป่วยที่ตนหรือญาติ

กำลังประสบอยู่

ดังที่ท่านจะได้อ่านต่อไป......’

การแสดงธรรมเรื่อง

การใช้บุญรักษาโรค

ข้าพเจ้าขอนำเอาเรื่องที่มีอยู่ในพระสูตร

ที่พระพุทธองค์

ทรงตรัสถึงการที่สัตว์ไปเกิด

อยู่ในกำเนิดอื่น ๆ มีมากกว่ามาเกิดอยู่ในมนุษย์

โดยมีเนื้อหาอ้างอิงดังต่อไปนี้

คือ;-

นขสิขสูตร

พระผู้มีพระภาคเจ้าประทับอยู่ ณ พระเชตวัน อาราม ของท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐี กรุงสาวัตถี. ครั้งนั้นแล พระผู้มีพระภาคเจ้าทรงช้อนฝุ่นเล็กน้อยไว้ที่ปลายพระนขา แล้วตรัสถามภิกษุทั้งหลายว่า

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย เธอทั้งหลายจะสำคัญความข้อนั้นเป็นไฉน ฝุ่นเล็กน้อยที่เราช้อนขึ้นไว้ที่ปลายเล็บนี้ กับมหาปฐพีนี้ อย่างไหนมากกว่ากัน.

ภิกษุทั้งหลายกราบทูลว่า ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ มหาปฐพีนั่นแหละมากกว่า ฝุ่นเล็กน้อยที่พระผู้มีพระภาคเจ้าทรงช้อนขึ้นไว้ที่ปลายพระนขานี้มีประมาณน้อย ย่อมไม่ถึงแม้ซึ่งการนับ ย่อมไม่ถึงแม้ซึ่งการเทียบเคียง ย่อมไม่ถึงแม้ซึ่งส่วนแห่งเสี้ยว เพราะเทียบมหาปฐพีเข้าแล้ว ฝุ่นที่พระผู้มีพระภาคเจ้าทรงช้อนขึ้นไว้ที่ปลายพระนขามีประมาณเล็กน้อย.

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย สัตว์กลับมาเกิดในหมู่มนุษย์มีประมาณน้อย สัตว์ไปเกิดในกำเนิดอื่นจากมนุษย์มีมากกว่ามากทีเดียวฉันนั้นเหมือนกัน เพราะเหตุดังนี้นั้น เธอทั้งหลายพึงศึกษาอย่างนี้ว่าเราจักเป็นผู้ไม่ประมาท ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย เธอทั้งหลายพึงศึกษาอย่างนี้นั่นแหละ.

จบสูตร

*จากพระไตรปิฎกชุด ๙๑ เล่ม ของมหามกุฏราชวิทยาลัย เล่ม ๒๖ หน้า ๗๒๗

“สัตว์โลกที่เจ็บป่วย

เพราะเคยเบียดเบียนกันมา

สัตว์โลกที่อายุสั้นเพราะเคยฆ่าสัตว์มา”

พระองค์ได้กล่าวว่า

‘ทุกอย่างสามารถเป็นอโหสิกรรมได้

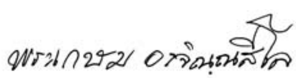
ทุกอย่างเป็นอนิจจัง ทุกอย่างเปลี่ยนแปลง

ทำชั่วก็เปลี่ยนเป็นให้ทำดี

ทำดีก็เปลี่ยนเป็นการทำให้ประเสริฐขึ้น

มีความประเสริฐ

ก็เปลี่ยนเป็นความหลุดเป็นความพ้นไปได้’

คำสอน
หลวงพ่อเกษม อาจิณฺณสีโล

....พระพุทธองค์ได้แสดงธรรมไว้อยู่แล้วในเรื่องนี้ คือ(ทรง)บอกว่า *"สัตว์โลกที่เจ็บป่วย เพราะเคยเบียดเบียนกันมา สัตว์โลกที่อายุสั้นเพราะเคยฆ่าสัตว์มา"* ทีนี้ก็สิ้นสุดตรงนั้น พระองค์ไม่ได้ว่าอะไรอีก แต่พระองค์ก็ได้กล่าวว่า รักษาศีล จะอายุยืนอย่างนั้นอย่างนี้ ว่าไป แต่พระองค์ก็ไม่ได้บอกวิธีแก้ ทีนี้พระองค์ไปเทศน์อยู่อีกเมืองหนึ่ง ไกลกันตั้งเป็นร้อยโยชน์ พันโยชน์ พระองค์ได้กล่าวว่า *'ทุกอย่างสามารถเป็นอโหสิกรรมได้ ทุกอย่างเป็นอนิจจัง ทุกอย่างเปลี่ยนแปลง ทำชั่วก็เปลี่ยนเป็นให้ทำดี ทำดีก็เปลี่ยนเป็นการทำให้ประเสริฐขึ้น มีความประเสริฐก็เปลี่ยนเป็นความหลุดเป็นความพ้นไปได้'*

แต่ทุกอย่างที่พระองค์พูดนี้ มันอยู่กันคนละเมืองกัน มันอยู่คนละเล่ม(พระไตรปิฎกฯ)อยู่คนละดินแดนเลยว่างั้นเถอะ

ทำไม ? พระพุทธองค์จึงตรัสไว้ดังนั้น ก็เพราะว่าเมื่อเราได้ไปฆ่าผู้อื่นไปเบียดเบียนสัตว์อื่นให้เขาเดือดร้อนทุกข์ทรมานเอาไว้ เขาเหล่านั้นจะอาฆาตแค้นโกรธแค้นในตัวเรา ทีนี้เมื่อสัตว์เหล่านั้นเขาตาย ก็จะไปเกิดในภพภูมิที่ต่ำ ๆ เป็นพวกเชื้อโรค* เชื้อจุลินทรีย์* ไวรัส*ต่าง ๆ แล้วคอยจังหวะคอยโอกาสที่จะได้เล่นงานคน ผู้ที่เคยทำร้ายเขาเอาไว้ เมื่อเขาได้จังหวะตอนไหน ก็จะเข้าไปอยู่ตามร่างกายของคน ๆ นั้น เมื่อเข้าไปแล้วก็จะทำให้คน ๆ นั้นเกิดอาการเจ็บป่วย ไม่สบายขึ้น บางรายทรุดหนักจนต้องหามส่งโรงพยาบาลก็มี นี่มันเป็นอย่างนี้เมื่อเขาเล่นงานคน

แล้วทีนี้การที่เราจะแก้ไข *พระพุทธองค์ก็สอนให้ทำทั้งภาวนา สอนทั้งให้เราแผ่เมตตา สอนทั้งให้พวกเราอุทิศบุญด้วย* แต่ทีนี้การอุทิศบุญพวกเราทั้งหลายทุกวันนี้ อาตมาเห็นว่าอุทิศบุญไปทั่วจนเกินขอบเขต ไม่สามารถ(ที่จะ)ถูกไอ้ตัวที่ก่อกวนภายในตัวเองได้ เกิดความผิดพลาดในตรงนี้เยอะ แม้แต่ตัวอาตมาเองก็ได้ผิดพลาดมามากจนได้รับความเจ็บปวดและทรมานอย่างมาก(จากเขาเหล่านั้น) เมื่ออาตมามาเห็นพวกเขา(เชื้อโรค)จึงได้รู้จักวิธีแก้ไข

ทีนี้..เมื่อตอนอาตมาเห็นพวกเขาใหม่ ๆ ก็แก้ผิดบ้างพลาดบ้าง แต่พอหลัง ๆ มานี้รู้สึกว่า เห็นพวกสัตว์เหล่านี้เขา

เชื้อโรค* เชื้อจุลินทรีย์* ไวรัส* อยู่ในเรื่อง “กิมิชาติ หน้า ๙๖”

บ่อย เมื่อเห็นบ่อยก็เอาบุญ*ให้บ่อย เมื่อเอาบุญให้บ่อยการเปลี่ยนแปลงก็เกิดขึ้นกับภพภูมิพวกเขาจริง

พอเขา(เชื้อโรค)เปลี่ยนแปลงออกจากร่างกายไป กลุ่มอื่นที่เข้ามาใหม่ก็เปลี่ยนแปลงไปใหม่เรื่อย ๆ เป็นเช่นนี้ เพราะสัตว์โลกที่เข้ามาเกี่ยวข้องภายในร่างกายมนุษย์นั้นมันจะตายบ่อย ในร่างกายพวกเรานี้ เชื้อโรคมันจะตายบ่อย แล้วเกิดขึ้นที่เดิม ถ้าหากมันมีมากขึ้นมันก็จะเกิดเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ เมื่อเกิดเพิ่มขึ้นๆ มันก็จะทำให้คน ๆ นั้นที่มันเคยเคียดแค้นให้ซึ่งได้มาเกิดเป็นมนุษย์แล้วนี่ เกิดอาการเจ็บป่วยไม่สบายเกิดขึ้น(ภายในร่างกาย) ถึงแม้จะมาบวชเป็นภิกษุแล้วก็ตาม มันก็ยังตามเล่นงานกันอยู่ ตัวของมันไม่ใหญ่ ตัวของมันตัวเล็ก ๆ ทีนี้ในส่วนที่ตัวมันเล็ก ๆ เช่นนั้น เราไม่สามารถที่จะทำลายมันได้ง่าย ๆ เราต้องกลืนกิน(ยา)อะไรผ่านร่างกายเราเข้าไป ก่อนที่จะทำให้พวกมันเสียหายได้ เราต้องปรับให้ตัวเราเจ็บ โดยฉีดยาเข้าไป ทำให้พวกมันเจ็บปวดและทรมานจนตาย เมื่อเชื้อโรคมันตายแล้ว.. ตายด้วยความทรมานที่พวกเราทำกับมันไว้ มันก็เกิดความเคียดแค้นเพิ่มขึ้นอีก เชื้อโรคมันก็จะคอยเล่นงานมนุษย์ ตามเล่นงานพวกเราอยู่อย่างนั้น **ตายในคนเกิดในคน พวกเชื้อโรคต่าง ๆ ตายในคนเกิดในคนเป็นเช่นนี้** แล้วมัน(ก็)จะเป็นผีเชื้อโรคที่มีอยู่ทุกวัน ทุก ๆ วัน จะมีทุกวันเมื่อมีการตายอยู่ทุกวันภายในร่างกายมนุษย์เรานี้

*บุญในที่นี้ หลวงพ่อหมายถึงการให้ทานแล้วอุทิศให้เชื้อโรคโดยตรง สัตว์เหล่านี้รับได้เฉพาะผลทานเท่านั้น

ทีนี้ถ้าพวกเราโอนบุญให้แก่มัน(พวกเชื้อโรค) โดยทำบุญให้ทานปั๊บโอนให้แก่มันโดยตรง โดยคิดว่า **“บุญนี้ให้เชื้อโรคในร่างกายข้า”** (ดังนี้) *พวกเชื้อโรคนั้นเมื่อได้รับบุญแล้วมันจะออกไป ๆ แล้วจะไม่กลับมากวนเราอีก ถ้ามันกลับมาก็มาเป็นผู้อารักขาเรา กลายเป็นผู้อารักขามวลหมู่มนุษย์ผู้ทำบุญให้มัน* ทีนี้เมื่อได้ทำบุญให้มันดั่งนี้บ่อย ๆ ร่างกายและภาวะภายในตัวเราไม่มีตัวเชื้อโรคก่อกวน ก็จะเกิดจุดอิ่มเอิบของจิตใจขึ้น..สบาย...

พวกสัตว์ที่เกี่ยวข้องภายในร่างกายมนุษย์นี้มันมีอยู่เยอะแยะ คือเจ้ากรรมนายเวรของแต่ละคนเนี่ยมีมากคนละแขนง และคนละสาขา สัตว์ใดสัตว์หนึ่งที่เกี่ยวข้องกับชีวิตมนุษย์หากมันได้ตายกับฝีมือมนุษย์เพราะฝีมือมนุษย์แล้ว มันจะโกรธแค้นยาวนานมาก แม้จะข้ามมาเป็นสิบพุทธันดร* มันยังตามมาล้างแค้นมนุษย์จนได้ (เพราะ)พวกมันจะไม่ยอมหยุด ทีนี้การที่จะทำให้สัตว์เหล่านี้หายแค้น ถ้าเรารอให้พวกเขามาล้างแค้นพวกเราก่อน พวกเราก็จะได้รับความทรมานหลาย ๆ อันหลาย ๆ อย่าง

ทีนี้.. ถ้าเราจะล้างแค้นให้พวกเขาก่อนจะดีกว่าไหม การล้างแค้นให้พวกเขาก่อนก็คือ **‘เราทำบุญแล้วอุทิศให้มันโดยตรง’**

***พุทธันดร** หมายถึง ระยะกาลที่ว่างจากศาสนาของพระพุทธเจ้า คือเป็นช่วงว่างระหว่างศาสนาของพระพุทธเจ้าพระองค์หนึ่งไปยังอีกพระองค์หนึ่ง

สัตว์ประเภทนี้ต่ำมาก ทรามมาก สัตว์ที่เป็นเชื้อโรคนี้หากมันตายปั๊บมันเกิดเป็นผีเชื้อโรค อาการที่เกิดนั้นยังไม่ได้เปลี่ยนแปลงก็พร้อมที่จะเกิดเป็นเชื้อโรคอีก ผีเชื้อโรคเหล่านั้น.. ในเวลาที่เราไม่ได้ทำบุญเราสามารถอาศัยอำนาจ **"พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์"** ที่มีอยู่แล้วทั่วสากลจักรวาลนี้ ให้บันดาลเอาบุญที่พวกเรารู้เรื่อง เอาบุญที่พวกเราเคยทำ ทั้งให้ทาน ทั้งรักษาศีล *'แปรสภาพลงตอบสนองแก่พวกสัตว์เล็ก ๆ เหล่านี้'* โดยใช้กระแสความคิด อธิษฐาน(ว่า) **'ขออำนาจพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ จงบันดาลบุญข้าฯให้ถึงแก่เหล่าเชื้อโรค ผีเชื้อโรคในร่างกายของข้า ขอบุญนี้จงเป็นของพวกท่าน'** (ดังนี้)

ทำให้มาก ๆ ทำให้บ่อย ๆ อาการของแต่ละคนก็จะดีขึ้นเช่นนี้ ได้จริง ๆ นะได้จริง ๆ กับการที่เราขออาศัยพลังอำนาจของพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ ให้บันดาลบุญที่เราเคยทำไว้ไม่ว่าจะชาตินี้หรือชาติไหน ๆ ก็ตามที่บุญเหล่านั้นยังมีอยู่ ให้มาถึงผู้ที่เราต้องการให้บุญแก่เขาเนี่ย..ได้จริง ๆ

ใครเชื่อไม่เชื่อไม่เกี่ยว มันได้จริง ๆ ก็เหมือนกับเรามีเงินอยู่ในธนาคาร ถ้าเราจะเบิกเอาเงินมาให้ผู้นั้นผู้นี้ เราก็ต้องอาศัยบัตรเอทีเอ็มเป็นตัวทำให้เบิกเงินออกมาได้ใช่ไหม อันนี้เหมือนกัน.. บุญก็ต้องอาศัยอำนาจพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ เบิกออกมาเช่นเดียวกัน......

เกิดความแข็งแรงขึ้น เมื่อได้อุทิศบุญให้

ตัวอาตมาเอง เมื่อก่อนก็เป็นสารพัดโรค แต่ตอนนี้มันแข็งแรงทุกอย่าง ความสะดวกสบายที่เกิดขึ้น เกิดจากอำนาจบุญ ที่ได้ให้ทานก็ดี ที่รักษาศีลมาก็ดี ภาวนามาก็ดี โอนเข้าให้...

แต่ที่อาตมามาสืบทราบภายหลังนี้แน่นอนว่า **'ผลทานเท่านั้นที่ถึงมัน'** *ผลศีลนี่ถึงเทวดาชั้นรอบนอกจากมนุษย์ และการภาวนานั้นโอนออกเท่าไหร่ แผ่ออกเท่าไหร่ จะสมประโยชน์ให้แก่พวกเทวดาชั้นสูงและพวกพรหม*ง่ายมากอันนั้น เพราะคลื่นของเขารับกระแสความสงบและแรงแผ่เมตตาได้ แต่คลื่นของปีศาจ - ภูติผี - เชื้อโรคที่อยู่ในร่างกายมนุษย์นี้ มันไม่ยอมรับตรงนั้น เพราะมันไม่รู้เรื่องกระแสการแผ่เมตตา การไม่รู้เรื่องของเขา(ทำให้)เขารับอะไรไม่ได้ ทีนี้ก็ทำให้ผู้บาดเจ็บหรือผู้ป่วยเนี่ย มีแต่เพิ่มทวีความเจ็บป่วยหนักขึ้น ๆ

จะแผ่เมตตาเท่าไหร่ เท่าที่อาตมาได้ตรวจสอบดู การแผ่เมตตามันเป็นเพียงกระแสอวยพรให้กันเท่านั้น บอกว่า *'ให้มีความสุขนะ'* บอกว่า *'ให้มีความเจริญนะ'* อะไรทำนองนั้นเท่านั้น

แต่การให้ทานแล้ว..ปั๊บ อุทิศส่วนกุศลนี่ให้แก่เชื้อโรคโดยตรง ผลประโยชน์ที่เกิดจะถึงเชื้อโรคมันได้โดยตรง.. เกิดเป็นเครื่องใช้ เกิดเป็นที่อยู่ที่อาศัย ถ้ามันเป็นสัตว์ตัวเล็กมันก็แปรสภาพเป็นสัตว์ตัวใหญ่ขึ้น เติบโตขึ้นด้วยบุญที่เราได้อุทิศให้ (แล้ว)มันก็จะไม่กลับมาเกิด มาก่อกวนมนุษย์เราอีก

แต่ละร่างกายของมนุษย์เรานี้ มันมีตัวเชื้อโรคคอยก่อกวนไม่ต่ำกว่าสี่ร้อยล้าน แล้วตัวก่อกวนเหล่านี้ เราก็สามารถที่จะใช้อำนาจบุญทำให้อาการที่เจ็บป่วยหายได้ เพราะเจ้ากรรมนายเวรที่ก่อกวน..เป็นดวงใจที่โหดร้ายที่เคียดแค้น คอยล้างแค้นอยู่ เมื่อเขาได้รับสิ่งดี ๆ แล้วจากผู้ให้ คือตัวเจ้าของร่างกายนี้ เขาจะไม่ก่อกวนอีกต่อไป

ฉะนั้น..อาตมาก็อยากจะอธิบายวิธีที่จะทำ ถ้าพวกท่านพร้อม.. เพราะว่าอาการของแต่ละคนนั้น มันจะคอยบีบคั้นคอยให้ทรุด คอยบีบให้หนักให้ทรมาน อย่างเช่นพุงใหญ่ ๆ ของพ่อแม่ครูจารย์* ก็สามารถจะยุบได้ พุงของอาตมาเองเมื่อ

* มีพระเถระฟังอยู่ด้วยในขณะนั้น

ก่อนใหญ่เหมือนกัน แต่เดี๋ยวนี้ไม่ใหญ่แล้ว คือนายเวรหรือพวกก่อกวนเนี่ย มันจะเล่นงานทุก ๆ คน(ไม่เว้นแม้แต่พระสงฆ์องค์เจ้าใด ๆ)

ฉะนั้น วิธีรักษาอาตมาจะไม่ปิดบัง วิธีนี้ไม่มีปิดบัง และไม่ใช่วิธีปลุก ไม่ใช่วิธีเสก ไม่ใช่วิธีห้ำหั่นกันด้วยเวทย์มนต์คาถาใด ๆ ทั้งสิ้น เป็นวิธีที่ทำให้กันสบาย คืออาการทั้งหมดที่ทำให้..ไม่ว่าอาการหน้ามืดตาลาย.. อาการทั้งหมดที่ทำให้เจ็บปวดเสียดแทงทรมานภายใน อาการที่ก่อกวนภายในร่างกายนี้จะค่อย ๆ ดีขึ้น เมื่อตัวก่อกวนไม่อยู่(ในร่างกาย) ต่อไปสบาย.. เมื่อไม่มีตัวก่อกวนเราอีก เราก็จะได้รักษาก็แต่แผลที่เป็นภายใน เดี๋ยวแผลก็หาย พอแผลหายร่างกายก็กลับคืน และวิธีนี้ใช้เวลาไม่นานอีกด้วย.....

เมื่อก่อนพระพุทธองค์อาศัยการแสดงธรรมให้กันฟัง(โรคก็สงบไป) แต่สมัยนี้ พวกเชื้อโรคที่รุมเร้า ไม่ได้อยู่ในพิกัดดั้งเดิม มันเป็นสัตว์โลกที่ต่ำทรามมาก เหมือนกันกับมันมาจากอเวจีใหม่ ๆ เลย มันไม่ค่อยรู้เรื่อง เมื่อตามเห็นศัตรูเก่าของมัน มันจะพยายามแก้แค้นเท่านั้น ฉะนั้นใครก็ตาม.. มนุษย์ทุกคนในโลกนี้เคยเป็นศัตรูเก่ากับสัตว์พวกนี้มามากแล้ว อย่างน้อย ๆ ก็กินยาแล้วไม่ได้เอาบุญให้พวกเขา วางสิ่งของทับเขาตาย เดินเหยียบเขาตาย(เป็นต้น) สัตว์เหล่านี้บางทีมัน

ไม่คิดว่าจะเคียดแค้นเราหรอก แต่มันจะติดตามตัวเรามาเพื่อเอาอะไรในตัวเราไปกินเพื่อให้มันได้อิ่มหนำสำราญอย่างนี้ก็มี สัตว์บางกลุ่มถ้าเราได้ฆ่ามันจริง ๆ นี่ *'มันแค้น'* มันจะตามล้างแค้น ถ้ามันได้ผูกใจไว้ว่า *'ขอให้กูได้ฆ่ามึงคืนเถอะ'*(อย่างนี้) ไม่ชาติใดก็ชาติหนึ่ง..วันหนึ่งมันมาเจอเราจริงแท้แน่นอน ห้วงเวลาของมันเป็นเช่นนั้น ทีนี้อาตมาได้เคยถามพวกเขาอยู่หลายครั้งว่า *'ไกลกันตั้งหลายพุทธันดร ทำไมยังตามมาเล่นงานกันอยู่เล่า'*

เชื้อโรค : 'ก็แค่พุทธันดร สองพุทธันดร เราก็ถือว่าเดี๋ยวเดียว' เขาว่า ขนาดแสนกัป*ก็ยังถือว่าเดี๋ยวเดียว กัปใหญ่ขนาดไหนก็ตาม เป็นแสนเป็นล้านก็ยังถือว่าเดี๋ยวเดียว เพราะวันล้างแค้นได้คาดกันไว้แล้ว นานไม่สำคัญ เขาพูดอย่างนั้น

* **กัป** คือ ระยะกาลเวลาที่ยาวนาน ท่านเปรียบไว้ว่า มีหินศิลาใหญ่แท่งทึบกว้าง - ยาว - สูง ด้านละ ๑ โยชน์(๑๖ ก.ม.) ทุก ๆ ๑๐๐ ปี เทวดาจะนำผ้าทิพย์เนื้อละเอียดมาปัดทำความสะอาดด้านบนของก้อนหินนั้นแล้วก็เล่นนักขัตฤกษ์กันเป็นอยู่อย่างนี้เรื่อย ๆ จนหินก้อนนั้นค่อย ๆ หมดลง ๆ จนเสมอพื้นดินปกติเมื่อไหร่ กัปหนึ่งยาวนานกว่านั้นอีก

ไม่เฉพาะเชื้อโรค
แม้สัตว์ในโลกทิพย์ก็ตามเล่นงานคน

แล้วทีนี้เมื่อ*อาตมาติดตามดูแล้ว ถามข่าวพวกเขาดูหลาย ๆ ชั้น หลาย ๆ ภูมิ ก็เห็นว่าพวกเขาตามเล่นงานมนุษย์เรานี้มีมากจริง ๆ*

บางที..แม้แต่เทวดาผู้อยู่ใกล้เรา พออยู่นานไป ๆ คือเขาส่งมาให้มาดูแลรักษามนุษย์จากชั้นจาตุม (เทพผู้ใหญ่) บัญชาการให้มาเฝ้ามนุษย์ ให้มาเฝ้าภิกษุผู้นี้ ๆ เมื่อมันดูแลนานไป ๆ มันเกิดระลึกชาติได้ว่าภิกษุผู้นี้เคยฆ่ามัน แทนที่มันจะเฝ้ารักษานะ มันตามเล่นงานภิกษุรูปนั้นก็มี เมื่อมันเปลี่ยนมาเล่นงานมันจึงเป็น “ *นายเวร* ” ทันที

ทุกวันนี้อาตมาจึงอยากจะยืนยันว่า *‘สัตว์(ทิพย์)กำลังกวนมนุษย์อยู่ทุก ๆ ด้านในเวลานี้.. หรือมนุษย์ลึกลับกำลังกวนมนุษย์.. เหล่าปีศาจที่อยู่ในแดนลึกลับกำลังกวนพวกเราอยู่’*

ทุก ๆ คนที่นั่งอยู่ในนี้ยอมรับว่าสัตว์เหล่านั้นเขามี แต่ไม่มีใครสักคนที่นั่งอยู่ในนี้เชื่อมั่นว่ามีจริง ๆ ทั้ง ๆ ที่ตนเองคิดว่า *"มีหน่า"* แต่... *"ไม่มีหน่า"* บางที *"ถ้ามี..เราทำไมไม่เคยเห็น"* บางคนว่า *"เคยเห็นนิดหน่อย ทำไมไม่เห็นเยอะ ๆ เหมือนตำรับตำราที่เขียนเอาไว้ เอ๊.. มีหรือเปล่าว้า... มีรึเปล่าว่ะ..!!"*

ถ้าพวกท่านเห็นกันหมดทุกคนแล้ว ไปทางไหน ๆ ก็เห็นกันหมดทุกคน แล้วผู้ตรัสรู้อย่างพระพุทธเจ้าจะอัศจรรย์ได้อย่างไรล่ะ ใช่ไหมล่ะ ใช่มั้ย..? จะเอาอะไรมาอัศจรรย์ จริงมั้ย? เมื่อเห็นกันทุกคนน่ะจริงมั้ยล่ะ..ใช่ไหมท่าน เมื่อเห็นกันทุกคนจะอัศจรรย์ทำไม ใช่มั้ยคุณยาย เมื่อเห็นกันทุกคนจะอัศจรรย์ทำไม จริงไหม อย่างเช่นนั่งเห็นกันอยู่เนี่ย จะอัศจรรย์ทำไม แม้แต่เรียกตรงนี้ว่าอัฒจันทร์(ที่นั่ง) ก็ไม่อัศจรรย์อะไรใช่ไหม แต่ถ้าหากว่าเห็น.. เห็นว่าพวกมนุษย์ลึกลับที่กำลังล่องลอยอยู่รอบนี้ เขากำลังแสดงอาการยินดีและแสดงอาการยืนยันว่ามีพวกเขาอยู่ในขณะนี้ *ถ้าได้เห็นสัตว์กลุ่มลึกลับนี้ จึงถือว่าคน ๆ นั้นมี* **'อัศจรรย์'** อยู่ในตัว

ฉะนั้น ใครเห็นอย่างนี้ ก็ให้ถือว่าเป็นมนุษย์อัศจรรย์ตั้งแต่ไหนแต่ไร ตั้งแต่ไหน ไหน๊ ไหน ไหนมายาวนาน มาจนถึงเดี๋ยวนี้ หากว่าใครเจอสิ่งเหล่านั้นมาก ๆ ผู้นั้นเป็นผู้อัศจรรย์ เป็นบุคคลที่ผู้คนอื่นจะต้องยึดถือว่าเป็นที่พึ่ง เพื่อ

จะได้รู้ว่าญาติของตนเองเป็นยังไง ญาติตนเองส่งสัญญาณเข้าเป็นยังไง เปรตผีปีศาจทั้งหลายที่เป็นนายเวรส่งเข้าเป็นยังไงจะได้รู้จัก เมื่อรู้จักแล้วก็จะได้ทำการแก้ไขต่อไป

ทีนี้..เมื่ออาตมาได้สอบได้ถามดูแล้ว มีวิธีเดียวที่จะแก้ไขได้ก็คือ **'ต้องส่งสิ่งดี ๆ ให้เขา'** สัตว์เหล่านี้ที่ต้องการที่สุดคืออาหารการอยู่กิน เครื่องนุ่งห่ม เครื่องบริโภคอุปโภคส่วนที่อยู่อาศัยนั้น(วิมาน)เขาสามารถร่อนเร่พเนจรได้ และอีกกลุ่มก็อยากจะอยู่เป็นสถานที่ เป็นป่าเป็นดงอย่างนี้ จะอาศัยตามรุกขภูมิร่มไม้หรือต้นไม้ ยอดไม้ หรือระหว่างต้นไม้ อาศัยเป็นวิมานปราสาทที่ตนเองตั้งอธิษฐานขึ้นก็มี แต่ส่วนที่เป็นเทวดาแล้วอาฆาตมนุษย์นี้มีน้อย แต่ส่วนที่เป็นพวกปีศาจชั้นต่ำ ๆ คอยเล่นงานมนุษย์นี้มีมาก สัตว์เล็ก ๆ น้อย ๆ อย่างเช่นพวกผีมด พวกผีแมลงต่าง ๆ พวกนี้ไม่สามารถฆ่ามนุษย์เราได้ แต่มันก็สามารถเข้าไปข้างในร่างกายของเราได้ มันกัดเราเพียงเล็กน้อยเท่านั้นก็สามารถจะทำให้เลือดเราไหลทะลักอยู่ภายในได้.. ทำให้มันเกิดกระจุกเลือดขึ้น.. ทำให้มันเกิดเป็นต่อมอะไรสารพัดขึ้น แล้วเกาะที่ตรงไหนต่อที่ตรงไหน จับเป็นกลุ่มรวมตัวกันขึ้น.. เป็นกรดขึ้น ทำให้ร่างกายของเราไม่สมบูรณ์ครบ.....

รีบส่งบุญให้สัตว์ที่ก่อกวน อยู่ในร่างกาย

มี..พวกตัวสัตว์(เชื้อโรค)เล็ก ๆ สัตว์ตัวเล็ก ๆ ที่อยู่ในร่างกายเรา(มาก) คอยก่อกวนกันอยู่ทำให้ร่างกายนั้นเกิดความทรมานต่าง ๆ เช่น ปวดหัว ก็ให้ส่งบุญเข้าไปให้สัตว์เล็ก ๆ ที่(ก่อกวน)อยู่ในหัว

'อย่าส่งบุญแบบนี้นะ' (หลวงพ่อพูดเสริมขึ้น)

อาตมาเคยเห็น เคยได้ยินเขาเล่าให้ฟัง *'สาธุ ขออำนาจพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ จงบันดาลบุญที่ข้าเคยทำมาให้แก่นายเวรทั้งหล้าย.....ย..ที่อยู่ในร่างกาย'* แบบนี้สัญญาณทั้งหลายนี่ไปทั่วเลยนะ แล้วในร่างกายนี่ปวดหัว แทนที่จะให้สัตว์เล็ก ๆ ที่อยู่ในหัว ไอ้พวกที่กัดระบบสมอง(เรา)ไม่ให้ ไปให้นายเวรทั้งหลายในร่างกาย ก็มันปวดที่หัวนี่ จะไปทายาที่หัวเข่าทำไม?.. ถูกต้องไหม?.. บางคนปวดในท้อง *'สาธุ ขออำนาจพุทธ ธรรม สงฆ์ จงบันดาลบุญข้าฯ ให้มาถึงแก่*

นายเวรทั้งหลายในร่างกายข้าฯ' ไอ้ที่มันอยู่ในท้องมันถูกแบ่งบุญไง (เชื้อโรค)มันรู้จักสัญญาณถูกแบ่ง(บุญ)ไง

ให้(ทุกคน)ทำอย่างนี้นะ เมื่อจะให้นายเวรที่อยู่ในท้องหรือในกระเพาะ ตะโกนดัง ๆ ในใจเลยนะ **'ไอ้พวกเชื้อโรคที่อยู่ในท้องกูในกระเพาะกู.. ฟัง.. ฟัง ได้ยินกูมั้ย.. ขออำนาจพุทธ ธรรม สงฆ์ จงบันดาลบุญข้าฯ ให้แก่พวกเชื้อโรคที่อยู่ในกระเพาะนี้'** เดี๋ยวก็ได้ยินเสียงของพวกมันตอบกลับมา ถ้าหากว่าหูเราดี ถ้าหูไม่ดีก็ช่างมัน ให้แค่นี้ได้เลยนะ อาการที่กวนอยู่ในกระเพาะก็เบาลง ๆ ๆ ๆ.. แผลในกระเพาะเหวอะหวะ เป็นตั้งสิบกว่าปีที่เนี่ย(ตัวหลวงพ่อ) ตอนนี้ไม่มี.. สบาย กินได้ทุกอย่างถ้าอยากจะกิน แต่ไม่อยากกินทุกอย่างหรอก ไม่ไหวไง แต่ละวัน แต่ละวัน นะ ๆ ใช่มั้ย.. ถ้ากินหมดนั่น อึ๋ย ..ย!! ขนมาแต่ละวันกลัวเราจะไม่อิ่ม แต่ก็ดี ดีกว่าทำให้พระหิว..เนาะ..

แล้วทีนี้เมื่อพวกเรารู้อย่างนี้แล้ว ให้พวกเราไปทำบุญให้กันนะ **เจ็บตรงไหนก็ให้ตรงนั้น...** (เช่นเจ็บที่หัวเข่าก็ให้คิดอธิษฐานเอาบุญให้เขาว่า **"ขออำนาจพุทธ ธรรม สงฆ์* จงบันดาลบุญข้าฯให้ผู้ที่ทำให้เจ็บหัวเข่าอยู่นี้"** ดังนี้)

---

* ที่หลวงพ่อบอกให้คิดว่า "**ขออำนาจพุทธ ธรรม สงฆ์** สั้น ๆ โดยไม่มีคำว่า **"พระ"** นำหน้านั้น ก็เพื่อจะได้สั้นกระชับซึ่งจะทำให้คิดจ่ายบุญได้รวดเร็วยิ่งขึ้น ท่านไม่มีเจตนาจะลบหลู่แต่อย่างใด ก็เหมือนกับการที่เราบริกรรมภาวนาว่า **"พุทโธๆ"** โดยไม่มีคำว่า **"พระ"** นำหน้านั่นแล แต่ถ้าหากใครยังติดในการว่า **"พระ"** นำหน้าอยู่ก็ได้เหมือนกัน.

เชื้อโรคแค้นหมอ

วกมาที่หมอมาที่พยาบาลบ้าง ทีนี้นะบางวันอาตมาได้ไปที่โรงพยาบาล ได้คว้าจับพวก(ผี)เชื้อโรค สัตว์เล็กสัตว์น้อยที่มีอันตรายกำลังจะเล่นงานหมอและพยาบาลอยู่ พวกมันกำลังติดตามกัน..เข้าที่ท้ายทอยบ้าง แถวไหนต่อไหนบ้าง ตามร่างกาย(ของหมอและพยาบาล) มันหาทางเข้าที่ตาตุ่มบ้าง ที่ปลายเล็บบ้าง ที่...เยอะแยะเลยนะ หลาย ๆ ที่ ทำไมจึงเป็นเช่นนั้น

ก็เมื่อหมอหรือพยาบาล ฉีดยา ฉึก...ฉึก...เข้าร่างกายคนแล้วก็รีบไปไง ไม่ได้สนใจเลยนะ ฉึก...!! ไปเรื่อย ๆ ๆ พวกเชื้อโรคมันตายแล้ว มันยังไม่ได้กลับไปเกิดกับคนป่วยใหม่ เข้าใจแล้วยัง ไอ้เชื้อโรคที่ตายไปยังไม่ได้กลับไปเกิดกับคนป่วยก็มีเกิดในคนป่วยอีกก็มี ดวงจิตที่ตายจากเชื้อโรคนั้นมันเป็นดวงจิตเหมือนกัน เข้าใจไหม๊? เล็ก ๆ นะ เล็ก.. แม้แต่กล้องจุลทรรศน์บางชนิดมองไม่เห็นตัวมัน ตัวมันเล็กจริง ๆ แต่จุลตาอาตมานี่มองเห็นมันนะ เข้าใจไหม ทำตาให้เล็ก ๆ ไง ทำตาให้

เล็กเข้า เล็กเข้า ๆ ๆ ๆ ๆ หรี่เข้า ๆ วิ๊บ ๆ ๆ ๆ.. พอมองไปที่หมอเห็นพวกมันทันที.!! อาตมาจึงถามพวกเขา

(หลวงพ่อ) 'อ้าว.. มาอยู่กับเขากันทำไม?' มันบอกว่า

(เชื้อโรค) 'ไอ้นี่.. (หมอ) ฆ่าพวกหนู'

(หลวงพ่อ) "..เขาฆ่าพวกมึงที่ไหน?.."

(เชื้อโรค) "มันฉีดยาใส่คน ๆ นั้น แล้วพวกหนูก็ตายกลับไปหาแม่ไม่ได้ ก็เลยจะตามเล่นงาน จะตามไปอยู่กับไอ้(หมอ)คน ๆ นี้" (ดังนี้)

ก็พวกมันไม่มีที่ไปแล้ว มันมองไปที่ไหนมันจะกลัวทั้งนั้นไง มองไปที่ไหนมันก็กลัว เพราะรอบ ๆ ด้านของตัวมันมีแต่ตัวปีศาจที่เห็นเป็นรูปหมาบ้าง รูปควาย วัว หมู สิงโต ยักษ์ เสือ งู จระเข้ กระจ้อน กระรอก กระแต อีเห็น เสือลายเมฆ.. ต่าง ๆ นา ๆ อะไรเต็มรอบข้างพวกมัน มันจึงไม่กล้าไปไหน พอหมอฉีดยาคนไข้ปั๊บ..มันก็ตาย แล้วออกจากคนไข้มา แต่การออกมาของพวกเขาพวกเชื้อโรคนี่เป็นเพียงดวงจิตเล็ก ๆ ดวงจิตนี้เล็กจริง ๆ นะ จิตนี้เล็กจริง ๆ *ไอ้ที่พวกเราเห็นตัวเชื้อเอดส์นั่น ตัวไวรัสต่าง ๆ นั่น นั่นตัวมันนะเข้าใจไหม ? นั่นคือตัวของมัน แต่จิตมันเล็กกว่าตัวของมัน ตั้ง ๑,๐๐๐ เท่า* เข้าใจรึยัง จิตมันเล็กกว่าตัวของมัน ตั้ง ๑,๐๐๐ เท่า เข้าใจรึเปล่า เล็กจริง ๆ นะ เล๊ก ๆ เล็ก ๆ ๆ.. เลย

ทีนี้พวกท่านลองคิดดูซิว่าถ้าหากเชื้อโรคมาเกิดในมนุษย์สัตว์ตัวเล็ก ๆ นี้นะ สัตว์ที่ว่าเนี่ย ถ้ามันเกิดในตับของคนแล้วว่ายังไง? ถ้ามันเกิดในปอดของคนแล้วว่าไง? เกิดในตับในไต..ว่าไง? เกิดในหลอดลม..ว่าไง ?

เชื้อโรค
ที่เกิดในร่างกายหลวงพ่อฯ

นี่.. *อาตมาเคยเห็นพวกมันไง มันเกิดในหลอดลมของอาตมานี่ เคยเห็น มันเกิดในหัวใจของอาตมานี่ เคยเห็นมันเกิดในไตของอาตมานี่ เคยเห็น มันกัดกินหมอนรองกระดูกของอาตมาขาดหายไปเลย ดอกเตอร์วิสุทธิ์เคยให้ยามากินรักษาแล้วก็ไม่หาย อาตมาเลยเตรียมตัวจะผ่าไง*

ทีนี้ก็ เอ๊.. กลับไปตรวจสอบลองดูใหม่ไง พอได้กลับมาวัด ก็ไปอธิษฐานหาเทพเทวาที่เป็นญาติ และพวกหมอยาทั้งหลายในโลกทิพย์ ถ้าหากการหาเซลล์ในโลกมนุษย์เนี่ยเทวดาหาไม่ได้แล้วมนุษย์ที่ไหนมันจะหาได้ ถ้าหากต้องการให้ข้าอยู่เพื่อที่จะแสดงอาการ(แสดงธรรม)ว่าเทพในโลกนี้ หรือว่าเทพในสวรรค์ และพรหมในชั้นพรหมมีอยู่มากมายจริง พวกเทพพรหมในโลกทิพย์จะต้องช่วยข้า ในเรื่องโรคหมอนรองกระดูกของข้าที่หายไป หากไม่ดีคืนได้ภายใน ๑ เดือน ข้าจะทำการ

ตาย ไม่อยู่พูดให้ใครฟังอีก อาตมาว่าอย่างนี้เลยนะ ทีนี้ได้ยินเสียงแว่วมาเลยนะว่า

'ท่าน ๆ ถ้าหากว่าเทพทำให้หายได้แล้วจะพูดเรื่องเทพทุกครั้งเลยไหม ? เรื่องญาติในโลกทิพย์ เรื่องสัตว์ลึกลับนี่ท่านจะพูดทุกครั้งเลยมั้ย ?'

'พูด ถ้าทำให้ข้าหายได้..' (หลวงพ่อ)

'ท่านแน่ใจนะ ท่านให้สัญญานะ ท่านให้คำมั่นนะ'

'กูอาจจะโกหกก็ได้ เพราะกูไม่ต้องถือสัจจะ..ว่ะ' (หลวงพ่อ)

'อ้าว.. ถ้าท่านไม่มีสัจจะแล้วใครในโลกจะมีสัจจะ'

"กู.. ไม่ต้องมีสัจจะแล้ว" (หลวงพ่อ)

'อ้าว..! ทำไมท่านพูดอย่างอย่างนั้นหล่ะ' เสียงชัดเจนเลยนะเหมือนคุยกันต่อหน้าต่อตาอย่างนี้เลย มันบอกว่า *'ทำไมละท่าน ทำไมท่านไม่มีสัจจะ'*

"มึงจะให้กูมีสัจจะไปเพื่ออะไร" (หลวงพ่อ)

'อ้าวท่านปฏิบัติเอามรรคเอาผลเอาพระนิพพานนี่นา'

"กูไม่เอาแล้ว กูรู้กูเอาไม่ได้แล้ว พระนิพพงนิพพานอะไรกูไม่เอาทั้งนั้น..ว่ะ" (หลวงพ่อ)

'ไม่เอาแล้ว..และถ้าท่านไม่มีสัจจะท่านก็ตายไปนรกนะซิ'

"นรกกูก็ไม่เอา กูไปเหยียบเล่นมาแล้ว กูก็ไม่ตื่นมันอีก มึงจะให้กูรักษาสัจจะเพื่ออะไร ขนาดสัจจะกับพระพุทธเจ้ากูก็เอาบ้างไม่เอาบ้างน่ะเดี๋ยวนี้ จะไปเอาสัจจะกับมึงทำไม" แล้ว

เทพมันบอกว่า *'ถ้าท่านไม่เอาสัจจะ ก็ไม่เอาให้หล่ะหมอนรองกระดูกน่ะ'*

"ไม่เอาให้กู กูก็ตาย" (หลวงพ่อ)

'ถ้าท่านตายแล้ว..!! ก็ไม่มีใครพูดเรื่องพวกผมน่ะสิ..'

"เรื่องอะไร..?" (หลวงพ่อ)

'ก็พวกผมหน่ะมีญาติเยอะ เทวดาที่อยู่ในเมืองไทยเนี่ยก็มากกว่าแสนล้าน คอยดูแลคนไทยอยู่'

"แล้วโคตรพ่อมึงไปอยู่ไหน ทำไมปล่อยให้(คน)ตายตรงนั้น ทำไมปล่อยให้ตายตรงนี้อยู่เล่า? ตายแบบบ้านี่ กูเห็นตายแบบบ้าเยอะแยะ เดี๋ยวรถชนกัน เดี๋ยวรถตกเขา เดี๋ยวเครื่องบินตกแม่น้ำ เดี๋ยวเครื่องบินตกทะเล อะไรต่ออะไรวุ่นว๊ายวุ่นวายอยู่...ว่ะ" (หลวงพ่อ)

'ก็ว่าจะช่วยอยู่แต่มันไม่มีกำลัง' เขาว่าอย่างนั้น

'ผมขอให้สัญญา..ถ้าหากว่าชาวไทยทำบุญให้แก่เทพต่อไป จากเดี๋ยวนี้ไม่เกินอีก ๕๐ ปี จะพากันปรากฏให้ทั่วดินแดนนี้แหละ' ว่างั้น.. *'นี่อาจจะตาย'* (ตัวหลวงพ่อ) แล้วพวกเราหล่ะหรือจะทันดู.. ม่องเท่งกันแน่รุ่นนี้ แต่รุ่นที่เหลืออยู่นี่คอยดูนะ

แต่เดี๋ยวนี้มันเริ่มมีแล้วไง หลังจากเทพได้บุญจากญาติตามที่อาตมาได้แนะนำไป เขาก็ปรากฏให้ญาติเขาดู.. เมื่อเขา(เทพ)มาหาอาตมา อาตมาก็ถามเขาว่า *'ญาติของมึงอยู่บ้านไหน เมืองไหน ๆ ก็เขียนไว้ ๆ'* แล้วเมื่อญาติเขามาก็ถาม

ว่า *"เคยเห็นอาตมาไปปรากฏอยู่ที่บ้านมั้ย"* อย่างนี้หน่ะ เพราะมันบอกว่าปรากฏเป็นอาตมาให้เขาเห็นไง..!

เข้าใจไหมว่า บางทีเทพมันก็ปรากฏเป็นตัวอาตมาให้ญาติเขาเห็น บางที..เขาก็ทำให้ญาติฝันเห็นอาตมา.. พอญาติกำลังเคลิ้ม ๆ สัตว์ในโลกทิพย์(เทวดา)ก็เข้าไปสู่ภวังค์ ต่อหน้าภวังค์จิตของเขาไง ก็ให้เขาเห็นเป็นอาตมาไง ฝันและกำลังเคลิ้ม ๆ ลง

ก็เลยถามเทพว่า *'ไปทำอย่างนั้นเพื่ออะไร?'*

'ก็เพื่อให้เขารู้ว่ามี' มันว่า "เพื่อให้เขาได้ส่งสัญญาณให้เพราะเขาเคยเกี่ยวข้องกันมา แล้วเมื่อก่อนเคยเกิดเป็นมนุษย์ร่วมกันมา เป็นหมาร่วมกันมา เป็นสัตว์เดรัจฉาน ช้าง ม้า วัว ควาย ร่วมกันมา มาคราวนี้เมื่อมาเป็นเช่นนี้แล้วก็อยากให้ท่านเปิดแดนโลกธาตุอันนี้ ให้คนได้รู้ได้ดูบ้าง"

"แล้วพวกพ่อใครจะเชื่อกูเล่า?.. ไม่มีใครเชื่อกูหรอก" (หลวงพ่อกล่าว)

'ก็มี.. คนที่เชื่อท่านแล้วมีเป็นหลายแสนแล้วนี่ แล้วป่านนี้ท่านจะยังไม่พูดอีกหรือ?..' เทพมันว่า

"เออ.. แต่ถ้าใครมันมาแล้วรู้สึก ๆ ว่ามันไม่เชื่อ.. กูจะพูดทำไม เสียเวลาเปล่า.. !!"

คุยกันไปคุยกันมา ก็เลยเห็นว่า **"เออ.. ถ้าหากว่าเทพรักษาข้าได้ ข้าก็จะพูด"** ก็เลยรักษาสัญญาอันนั้นแน่นอน ก็เลยพูดอย่างนี้อยู่นี่ไง..

ฉะนั้น สัญญาตรงที่ว่า **“คำว่าสัญญา”** แปลว่าความจำใช่ไหม ฉะนั้น ความจำที่ว่า *‘เมื่อรักษาหมอนรองกระดูกนี้กลับคืนมาได้ ข้าจะพูด’* ว่ากันอย่างนี้เลยนะ ตัดสินกันอย่างนี้เลยนะ

‘ถ้าหากกูไม่พูด จะให้กูเป็นอะไร’

‘กระผมไม่สามารถให้ท่านเป็นอะไรได้’ มันว่า

“แล้วถ้าหากกูตั้งใจจะพูดเรื่องเทพ แล้วมึงไม่เอาหมอนรองกระดูกมาสร้างกลับคืนมามึงจะให้กูทำอะไร”

‘ขอให้ท่านทำให้ฟ้าผ่า ให้ท่านทำให้เกิดไฟไหม้ เพลิงไหม้ ให้ท่านเรียกเทวทูต ยมทูต ยมบาล มาลากตัวข้าไปนรกได้เลย’ มันว่าอย่างนั้นเลยน่ะ

“เออ... สาธุ.. ขออำนาจพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์จงบันดาลกระแสของเทพคนนี้เทพท่านนี้ ให้เป็นตามที่ท่านนี้ปรารถนา อันตัวข้าถ้าได้หมอนรองกระดูกกลับคืนมา ก็จะยังไม่ไปหาหมอ แต่จะเอ็กซเรย์ดูเองอย่างเดียวก่อน หากเอ็กซเรย์ดูเองแล้ว เห็นแล้วก็จะไม่ยอมเท่านั้น จะไปให้เครื่องที่อยู่โรงพยาบาลศรีนครินทร์ ตรวจสอบดูอีกทีหนึ่ง ถ้าไม่เป็นเช่นนั้น กูจะไม่เชื่อมึง..!!”

(ต่อมาโรคหมอนรองกระดูกของหลวงพ่อที่ขาดหายไปเทพสามารถรักษาให้กลับคืนให้เป็นปกติกว่าเดิมได้จริง ๆ)

ทีนี้ก็หลังจากนั้น ๑ เดือน ที่ได้รับปากเขาว่าจะพูด

‘จะพยายามพูดเรื่อง เทพ เทวา ยักษ์ คนธรรพ์ กุมภัณฑ์ นาค’ จะพยายามพูดให้เขาเข้าใจ และให้คนทั้งหลายเขาเข้าใจว่ามีพวกเขาอยู่กับทุก ๆ คน ไม่ว่าใคร ไม่ว่าหมา ไม่ว่าแมว ลิงค่างบ่าง ชะนี แม้แต่มด แม้แต่ปลวกก็มี ใครที่ดูถูกมด ดูถูกปลวกระวังนะ.!! มันจะพากันรุมกลืนกินบ้านกินที่อยู่อาศัย บ้านจะพังทลาย คอยดูน่ะ มันมีจริง ๆ ไม่เชื่อไม่เกี่ยว มีแน่นอน.. ให้ฟ้าผ่านี่ได้(หัวหลวงพ่อ) ถ้าหากพูดไม่จริง

แล้วทีนี้เมื่อให้สัญญากันได้ ๑ เดือน นะ พอมาตรวจดูแล้วร่างกายมันแข็งแรง ก็เลยลองอุ้มเด็กที่วัดนี่ อุ้มได้เลยนะอุ้มยกชูขึ้นอย่างนี้ขึ้นได้เลย (หลวงพ่อทำท่ายกเด็กชูขึ้นเหนือศีรษะได้)

เมื่อก่อนอาตมาจะไปยกอะไรได้ ปวดหลังมากเลยนะแต่ตอนนี้ยกได้ สามารถยกใครสักคนหนึ่งโชว์ขึ้นได้เลยนะ เดี๋ยวนี้นะ ถ้าหากไม่อายใครนะ แต่คนขี้อายอยู่ในนี่เยอะแยะ แล้วเมื่อเทพมันรักษาได้อย่างนี้แล้ว อาตมาจึงพูดเรื่องของเขา

แล้วทีนี้ถ้าสงสัยว่าเทวดาจะอ่อนกำลัง เมื่อได้ให้ทานคราวต่อไป ก็ให้อุทิศบุญให้เขาด้วยว่า **“บุญนี้ให้แก่เทวดาผู้รักษาตัวข้าพเจ้า ยาดีมีอยู่ที่แห่งใด สิ่งใดที่ดีที่จะรักษาร่างกายนี้ให้สมบูรณ์จงนำมารักษาเรา ต่อไปเราจะประกาศคำสอนทุกประเภทที่มีในพระธรรม”** อาตมาพูดแบบนี้ ทีนี้อาตมาก็ได้เห็นพวกเขานำเอายามาให้ ตอนนั้นไม่รู้ว่าได้กินจริง

หรือได้กินปลอม พอตื่นเช้าขึ้นมามันก็แข็งแรงเลยนะ ทีนี้ บางที เดินไป ๆ ก็มีผู้ชายหน้าตาดี ๆ เดินเข้ามาใกล้ ๆ เขามานั่งลง ปั๊บก็หยิบเอายาเม็ดเท่าปลายก้อยยาวประมาณหนึ่งนิ้วมาใส่มือให้ แล้วก็บอกว่า *'นิมนต์พระคุณท่านฉันเถิด'* ผมจะรีบไป อาตมาก็รับเอายานั่นมาจะฉัน แต่ยังไม่ทันได้ฉันยาก็หายเข้าไปในมือหมดแล้ว จึงหันไปจะบอกว่าให้เขาไปกินข้าว ก็เห็นแต่หลังแว๊บ ๆ ๆ ๆ เดินไปทางโรงครัว แล้วโรงครัวก็บัง พอเดินตามไป ก็ถาม.. *"ผู้ชายที่ใส่เสื้อขาวกางเกงสีดำรองเท้าดำ ๆ เดินมาทางนี้ แล้วหายไปไหน?"* เด็กบอกว่าไม่เห็นมีคนเดินมา ก็เลย *"อ๋อ..!! ถ้าไม่มีคนก็แสดงว่ารายเมื่อตะกี้นั้นไม่ใช่คน แสดงว่ายาที่เอามาใส่ในมือเรานี้ จึงไม่ใช่ยาของมนุษย์ธรรมดา.."*

หลังจากนั้นอาการของอาตมาก็ดีขึ้นมาเรื่อย ๆ ดีขึ้นมาเรื่อย ๆ แล้วทีนี้หากพวกท่านจะอุทิศบุญให้เทวดาของพวกท่าน ก็ให้คิดว่า **"ขออำนาจพุทธ ธรรม สงฆ์ จงบันดาลบุญข้าให้เทวดาที่รักษาข้า"** แล้วหากอยากจะบอกเขาให้ช่วยหาหยูกหายาที่จะรักษาโรคในร่างกายของเราให้หายได้มา ก็คิดต่อว่า **"ยาใดหรือหมอใดที่จะรักษาอาการของโรคที่ข้าเป็นอยู่นี้ให้หายได้ ขอให้ท่านไปนำยานั้นหรือหมอนั้นมารักษาข้า หรือบันดาลให้ข้าได้รู้จักยานั้นหมอนั้นด้วย"** ให้คิดอย่างนี้บ่อย ๆ มาก ๆ

เวลาพระรดน้ำมนต์หรือสวดมนต์ พวกผีสัตว์(เชื้อโรค)มันไปอยู่ไหน?

มีอยู่คราวหนึ่ง ตั้งแต่ก่อนหน้านี้ย้อนคืนกลับไปโน่น ๑๓ ปีแล้ว ที่ผ่านมา อาตมาได้ไปสวดมนต์บ้านหนึ่งกับคณะพระหลาย ๆ องค์ แต่ไม่รู้จักกัน เขานิมนต์เอาจากป่านี้บ้าง ป่าโน้นบ้าง ดักเอาตามถนนหนทางที่มีพระเดินผ่านไป เขานิมนต์ให้ไปสวดมนต์ไง ก็ไปสวด แต่ตนเองนี้สวดไปก็คิดว่า มันดีเหร้อ?... ไอ้เราเคยสวดแล้ว เห็นไอ้พวกผีปลา ผีกบ ผีเขียด เปื่อยเน่าขาดเป็นท่อน ๆ แล้วก็มีดวงใจล่องลอยแว๊บ..!! ออกมา แล้วก็มาเกาะตามตัวเรามากมาย เราต้องเอาบุญให้พวกมันน้า.. มันจะเป็นอย่างนั้นอีกไหม๊น้า?.. (หลวงพ่อคิดรำพึงถามตนเอง)พอสวดมนต์ ๆ คนบ้านนั้นก็หายป่วยจริง ๆ นะ

ทีนี้พอกลับเข้าไปในป่า ก็ไปตรวจดูว่าเชื้อโรคหายจากผู้ป่วยแล้วมันไปไหน มันหายแล้วไปไหน ? ... นั่งกอดอกอยู่อย่างเนี้ย พวกมันไปไหน ? หายแล้วมันไปไหน ? ..มันต้องมีตัวเพราะตนเองหน่ะเชื่อแน่นอนว่ามีตัว ไอ้พวกหวัดพวกอะไรเนี่ย ไข้มาลารงมาเลเรียเนี่ย มีตัวทั้งหมดแหละ เชื่อแน่นอนว่าเชื้อโรคมันมีตัว แล้วตัวมันไปไหน ?...

เชื้อโรคตามกวนหลวงพ่อฯ

ไม่นานนะ..! อาตมาก็ได้เจอตัวพวกมันเข้าไง !!! รวมตัวกันเป็นกลุ่มเลย อยู่ข้างเตียงอาตมานั่น แล้วทีนี้อาตมาก็เลยอธิษฐาน *“ขออำนาจพุทธ ธรรม สงฆ์ จงบันดาลบุญข้าให้รวมเข้ามาแปรสภาพตัวข้าให้เป็นเชื้อโรคแบบเดียวกันกับพวกมัน”*

ทีนี้..ตัวเอง ตัวจริงไม่รู้ว่าหายไปไหนน่ะ เหลือแต่ตัวปลอม แว๊บ... เป็นเชื้อโรคแบบเดียวกัน บินแว๊บ..เข้าไปหาพวกมัน (แล้วถามว่า)

‘เฮ้ย..!! พวกแกมาอยู่ที่นี่ทำไม เยอะ ๆ แบบนี้หน่ะ’

‘จะกินตับไอ้นี่’ กลุ่มเชื้อโรคมันว่า..

‘โอ้.. มันเป็นอะไรถึงจะกินตับมัน’ (หลวงพ่อ)

‘ก็ตอนมันไปสวดมนต์มันเอาน้ำอะไรราดมาก็ไม่รู้ ตัวกูขาดเลยนะ มึงถูกเหมือนกันใช่มั้ย?’ (กลุ่มเชื้อโรคถามกัน)

'เอ่อ.. ใช่ ใช่ ๆ ว่ะ.. เอ๊ อย่างนี้ก็แล้วกันนะ กูจะพยายามหาทางให้มันทำบุญมาให้พวกมึง..ว่ะ กูรู้จักกับมัน จะเอามั้ย ๆ...ว่ะ' (หลวงพ่อแกล้งตอบรับ)

'ไม่เชื่อหรอกว่ามันทำได้..ว่ะ' (กลุ่มเชื้อโรคสรุป)

เมื่อได้คุยกันกับกลุ่มเชื้อโรคพอเข้าใจแล้วว่า **"ถ้าทำบุญให้ หากได้ก็จะพากันขอบคุณ ถ้าหากได้จริง ๆ ถ้าคุ้มจริง ๆ เปลี่ยนสภาพเป็นตัวมนุษย์ขึ้นอย่างกลุ่มนั้น ๆ จริง ๆ ถ้ามันได้อย่างนั้นก็เอา"** เขาว่า

"โอเค..! เลย" กลับเข้าร่างมาแว๊บ... ลุกขึ้นลงจากเตียงไปหาของให้ทาน *พออาตมาให้ทานปั๊บ ให้ปั๊บเลยนะ* ให้กับเด็กเลยนะ เมื่อก่อนไม่มีพระไง(อยู่องค์เดียวกับเด็ก) ให้กับเด็กให้ชาวบ้าน ได้โกโก้ก็คน ๆ ๆ(ผสม) เด็กไม่กินกาแฟก็ชงโกโก้ก็คน ๆ ๆ ผสมกับน้ำตาลเห็นนมมีในกระป๋องก็คน ๆ ๆ แจกให้เด็กไป

พอให้ทานปั๊บ... **'บุญนี้ให้เชื้อโรค พวกไข้มาลาเรีย ให้เชื้อหวัดทั้งหลาย ให้เชื้อโรคปวดท้องปวดไส้ พวกตัวสัตว์เล็กสัตว์น้อยที่กินท้องกินไส้ พวกแบคทีเรียเหล่านี้'** (ดังนี้)

เชื้อโรคเกิดเปลี่ยนแปลง

ทีนี้เมื่อได้รับบุญ *พวกเชื้อโรคมันจะกลายสภาพเรืองแสงขึ้น วึบ ๆ ๆ ๆ ๆ... จ้า..!! ไปคนละทางสองทาง ลอยไปคนละทิศละทาง แล้วก็เป็นตัวเด็กเหาะขึ้นไป เหาะขึ้นไปโตขึ้น ๆ วึบวับ ๆ ลอยขึ้นอยู่ในนภาอากาศ หันคืนมากราบผู้ทำบุญให้*

'ขอบคุณท่านมาก ทำไมท่านรู้วิธีนี้' (กลุ่มเชื้อโรค)

'ก็กูไง.. ที่ไปคุยกับพวกมึงเนี่ย..' (หลวงพ่อ)

แล้ววิธีแบบนี้ ไม่มีพระองค์ไหนทำ เดี๋ยวนี้นะในแดนจักรวาลเดี๋ยวนี้ มีองค์เดียวที่เสี่ยงตายไปคุยกับเชื้อโรคมัน ถ้าเชื้อโรคมันรู้ว่าอาตมาเป็นตัวจริง ใช่ไหมหล่ะ เข้า(ใจ)ไหม? มันไม่ใช่เสี่ยงเล่น ๆ นะ หากมันรุมสกรัมอยู่นั่น หากอธิษฐานไม่ทันก็เง็กม่องเท่งอยู่นั่น เข้าใจไหม ไม่ใช่เสี่ยงเล่น ๆ น่ะ

แต่รู้..ว่าหนีได้ไม่ตายแน่นอน ไม่ตาย..เพราะฝีมือเขาพวกเชื้อโรคอำนาจเขายังน้อย แต่ถ้าเขาได้เข้าไปอยู่ข้างใน

ร่างกายแล้วอำนาจน้อยไหม๊ หากอยู่ข้างในร่างกายนี้แล้ว อึ๊ย..ย..!! เอ้อเอาตายจริง ๆ ตัวมันเล็ก ๆ น่ะเล็กจริง ๆ ปลายเส้นผมนี่เอามาจดบนพื้นแล้วแบ่ง ๑,๐๐๐ โน่นแหนะ เล็กจริงๆ แต่ว่าเขาสามารถฆ่าเราได้

ฉะนั้นหมอทุกคน ดอกเตอร์ทุกรายผ่าตัดแล้วเฉือนเอามะเร็งเขาไปทิ้ง เอาตับที่มันเน่า ๆ นะ เอาทิ้งไปปื๊บ เอาแถบกาวที่มันละลายเป็นเนื้อเดียวกันได้ ติดปื๊บ ๆ ๆ ๆ แล้วเอาอะไร เอ็กซเรย์ มาบัดกรี แว๊บ ๆ ๆ ๆ ไม่รู้จักหล่ะ แล้วก็งับกลับคืนเย็บเอาไว้ แต่หมอ พยาบาลไม่ได้ทำบุญให้กับเชื้อโรคที่ตัดตับทิ้งไป เชื้อโรคมันอยู่กับตับนั่นหมื่นล้าน แสนล้านโน่นนะ ไม่ใช่เล่น ๆ พวกเชื้อโรคมันจึงกลับมากินหมอไง จริงจริ๊ง จริง ๆ บางทีก็กินตาหมอ บางทีก็กินหูหมอ บางทีก็กินปากหมอ บางทีก็กินจมูกหมอ กินในต่อมไทรอยด์ของหมอ กินระบบน้ำเหลือง กินม้าม ให้หมอเป็นโรคเบาหวาน ถ้ามันกินม้าม ม้ามก็สกัดน้ำตาล ไล่น้ำตาลให้ไหลไม่ทั่วถึงไง แล้วก็ออกหวานเกินไปไง บางทีมันก็กัดท่อน้ำตาลบ้าง ท่อเลือดบ้าง กัดริมนี้กับริมนี้ต่อกัน รีบกัด ๆ ๆ ไหลออกทิ้ง เยี่ยวทิ้งไป น้ำตาลก็ไหลออกไปทิ้ง ทิ้งไปโดยเปล่าประโยชน์ ก็ทำให้เป็นคนน้ำตาลน้อยเกินไป ทีนี้ นั่ง ๆ อยู่ดี ๆ ก็อือ... เป็นลม ถ้าน้ำตาลมากเกินไปก็เป็นอีกนะ น้ำตาลขึ้นก็ กึ๊ก ๆ ๆ ลงไปเลยนะ.. ลูกรับไม่ทันก็มี ล้มตึงกับพื้นโน่น.!!

เชื้อโรคมันตามฆ่าหมอ อาตมาเห็นจริง ๆ .. !! เห็นมันตามฆ่าหลายคนนะ บางทีเดินเคียงข้างกันไป(หมอกับหลวงพ่อ) อาตมาหยุดมันไว้ก็มีนะ.. หยุดมันไว้ก่อนไง แล้วก็อธิษฐานเอาบุญให้มัน

ก็บอกหมอแต่ไม่ได้บอกส่วนตัวจัง ๆ บอกเพียงว่า *"ทำบุญให้พวกเชื้อโรคที่ตามคุณหน่อยสิ"* แต่ไม่ได้บอกว่าอะไรตามมานะกลัวเขาจะนอนไม่หลับไง ไม่ได้บอก พอให้ทำบุญอุทิศให้.. อุทิศให้ สัญญาณทางหมอนี้ก็ค่อย ๆ ดีขึ้น ค่อย ๆ ดีขึ้น ความคิดความอ่านที่วุ่นวายก็ค่อย ๆ ๆ ออก ไอ้ความอึดอัดทรมานต่าง ๆ มันก็ค่อย ๆ เบาลง ๆ สัญญาณของคนก็ดีขึ้นแบบนี้

แล้วหากว่า **'พวกท่านทำบุญแล้วไม่ได้อุทิศให้..'** อย่าลืมมันตามเล่นงานแน่นอน

บางราย..ว่าตัดกระดูกที่มันปูด ๆ จากคนไปทิ้ง นึกว่าช่วยคนแล้วดี *'ใช่..!! ได้บุญจากคน แต่ไม่เอาบุญจากคนนี้ให้เชื้อโรค'* เขาเอาไปทิ้งถังขยะไง ที่เตาเผาขยะ แล้วไอ้พวกเชื้อโรคที่มันติดไปกับกระดูกเมื่อมันตายมันก็จะกลับมาเล่นงานหมอต่อไป..

มนุษย์ตายแล้ว
เปลี่ยนเป็นเชื้อโรค

อาตมาเคยไปเห็นที่ข้างโรงพยาบาลนั่น มันมีเครื่องปั่นน้ำ เรียงกันเป็นแถวเลยน่ะ น้ำไหลไปนั่น เครื่องปั่นนั้นหมุนปิ๊บ ปิ๊บ ๆ ๆ ๆ ๆ ๆ ๆ ๆ ... มันฆ่าสัตว์วันละร้อยวันละพันล้านแสนล้าน ล้าน ๆ ๆ ๆ แล้วก็ไม่เคยทำบุญให้สัตว์เหล่านั้นเลย

อาตมาก็ไปยืนอยู่นั่น บางทีก็เห็นเป็นญาติก็เอาบุญให้ บางทีก็เห็นเป็นคนเคยรู้จักก็เอาบุญให้ *'มนุษย์เรานี่ตายลงไปเปลี่ยนระดับถึงขั้นเป็นเชื้อโรค'* โน่นก็มี เข้าใจมั้ย?

จริง ๆ นะ จริงจริ๊ง.. นะ ให้ฟ้าผ่าถ้าไม่จริง นี่พูดเรื่องจริงนะ จริง จริ๊ง จริง จริง ๆ ๆ ๆ ๆ ... เด็ดขาดเลยนะ คืออาตมาไม่รู้จะเอาคำไหนมาพูดนะ พูดด้วยการรู้จักจริง ๆ ชั๊ดชัด ชัด ๆ ๆ ๆ แน่นอน มันสามารถลงไปเกิดถึงระดับนั้นจริง

ดวงใจเราจึงชื่อว่ามันไม่ตายไง มันไม่ตายมีแต่สร้างความสะอาดให้มัน แล้วมีปัญญาครอบมันเอาไว้ พามันหนีออกจากแดนที่หมุนเวียนอยู่นี้ ออกไปจากวัฏฏสงสาร ของจักรวาลนี่ไง เราต้องสร้างพลังงานแบบว่านี้เพื่อหนีไปไง เราจึงจะหนีรอดไปอย่างสบาย ๆ มันมีมากจริง ๆ นะ มองไปทางไหน แบบว่านี้ มันไม่เว้นเลยนะสัตว์ที่ตามเล่นงานคน

พวกติดตามรักษา อีกฝ่ายหนึ่งก็ตามรักษานะ เรามีบุญกับมันไง เรามีคุณกับมันไง อย่างเช่น ที่คนเอามาเลี้ยงไว้ เคยรู้จักไหมจุลินทรีย์ชนิดเล็ก ๆ เหมือนกัน เขาเรียกว่าแล็คโตบาซิลัส แปดพันล้านในกระป๋องเดียวใช่ไหม ?(นมเปรี้ยว) แปดพันล้าน..แล้วกลืนมันลงปั๊บ..ส่งมันไปในท้องให้มันไปปราบไวรัสแบคทีเรียที่มันอยู่ในร่างกาย มันฆ่ากันเป็นร้อยล้าน พันล้าน เป็นแสน ๆ ล้าน เพราะตัวหนึ่งมีกำลังไง มีฤทธิ์ภายในตนเอง มีฤทธิ์เข้าใจไหม พอกลืนลงไปปั๊บ พอเจอคู่ศัตรูเท่านั้นปั๊บ อึ๋ย... ๆ ๆ ๆ(ฆ่ากัน)เลยนะ ตายลง ๆ ๆ ก่อนที่ตัวมันจะตายมันได้ฆ่าศัตรูเป็นสิบ แปดพันล้านคูณสิบอย่างนี้ เท่าไหร่ ?.. ‘แปดหมื่นล้าน’ แล้วตายออกไป(กับอุจจาระ)แปดหมื่นล้าน คนไม่เคยทำบุญให้เลยนะ จุ้ยเลย..เฉย.. *“โอ้..ถ่ายออกแล้วสบาย”*..ว่ะ แต่พอออกจากห้องน้ำมามันก็รุมตามหลังมาอีกเป็นขบวน เข้าใจไหม ?..

เชื้อโรคที่ขับถ่าย เปลี่ยนแปลงเมื่อได้รับบุญ

หลายครั้งนะ ที่อาตมาได้เข้าห้องน้ำ ขับถ่าย วืบ.. แล้ว พออุทิศบุญปั๊บ อุทิศบุญไปด้วย ก็เดา ๆ ไปในทีแรก ไม่คิดว่า มันจะออกมามากมายอย่างนั้น...

'ขออำนาจพุทธ ธรรม สงฆ์ จงบันดาลบุญข้าให้ ถึงแก่สัตว์ที่เราขี้ออกมา เยี่ยวออกมา' (ดังนี้)

นี่ ... วืด .. ๆ . ๆ ๆ ๆ ๆ...!!!(เขาลอยขึ้น) โอ้... ไปอยู่ที่ ฝาผนังแล้วก็ถาม

'ท่านเมื่อกี้ผมได้ของจากท่านใช่ไหม?' (ผีเชื้อโรคที่ ออกจากขี้และเหยี่ยว ได้รับบุญแล้วเปลี่ยนสภาพเป็นผีคน ตัวเล็ก ๆ)

"ใช่ แล้วแต่ก่อนทำไมมาอยู่ในท้องนี่" (หลวงพ่อ)

'อ้าว..ท้องเหรอ...' มันว่า

ดูซิ สัตว์เหล่านี้มันไม่รู้จักว่าท้องไม่รู้จักว่าไส้ ไม่รู้จักว่าอะไร แต่อยู่ด้วยความรู้สึกว่า เอ้าตรงนี้ดีก็อยู่ไง เหมือนกับพวกเราเข้ามาในนี้ เข้าใจว่าที่นี่ดีนะ อยู่ในห้องประชุมหากมีใครพ่นไอพิษเข้ามาในนี้แหงแก๋หมดนะนี่ ถ้าหากเขาวางแผนฆ่ากันในนี้นะ หลายร้อยใช่ไหม ยุบพรึบลงนี่ ไม่น้อยนะทั้งข้างนอกข้างใน แต่ดีนะว่าเทพที่อาศัยอยู่บริเวณนี้เคยได้บุญเคยเรียนรู้ เคยรู้จัก เคยเข้าใจ เคยรับทราบกระแสบุญ กระแสบาป เมื่อเขาเรียนรู้แล้ว เขาจะไม่ฆ่ามนุษย์เราโดยง่าย

แล้วใครที่เรียนรู้อย่างนี้แล้ว หากว่าพวกเราจะแก้ คือทุกคนนี้มีความสามารถอยู่แล้วในการที่จะแก้ *การให้ทานเพียงเล็กน้อยเท่านั้น ก็แก้ไขพวกเชื้อโรคนี่ได้ อย่าปล่อยให้มันมากวนพวกเรามากนัก* เข้าใจไหม

(หลวงพ่อขากเสมหะ)

....

นี่ก็มีตัว.! ที่ออกมานี่ สองสามร้อยล้านโน่นน่ะ แล้วต้องอธิษฐานเอาบุญให้มัน มันจะได้ไม่กลับมาเกิดในร่างกายเราอีกไง มันจะปล่อยให้ร่างกายเราต่อกันได้ ต่อกัน ๆ ไง ในจุดที่บกพร่อง เซลล์ร่างกายเราก็จะต่อร่างกายเราด้วยระบบจุลินทรีย์ มันจะจับต่อกันปึ๊บมาเชื่อม จับต่อกันปึ๊บมาเชื่อม จับ

ต่อกันปึ๊บมาเชื่อม คือมันจะต่อกันง่ายกว่าคนจับหนังมาต่อกันอย่างนี้นะ.. ถ้าคนจับหนังมาต่อกันพอแหวกเป็นทางนี้ปึ๊บเอาแปะกันคืน แล้วก็เย็บ ๆ ๆ ๆ เอาต่อกันไว้ ให้ธรรมชาติที่ลึกลับสลับซับซ้อน ต่อยีนส์และเซลล์ของเราให้เรียบร้อย แล้วก็ถอดไหมทิ้งไป นี่คือการต่อของมนุษย์

แต่การต่อของสัตว์ในโลกทิพย์ เขาไม่จำเป็นต้องเอาเชือกหรือไหมเลย เขาจัดการดึงมันเข้ามา ดึงเข้าต่อกัน ดึงเข้าต่อกัน ดึงเข้าต่อกัน ให้เป็นผนังหนา ๆ พอมันหนาเกินไปทีนี้เขาก็จะดึงด้านหนึ่งออก ดึงด้านหนึ่งออก ดึงด้านหนึ่งออก ให้มันบาง ให้มันพอดีกัน แล้วเราก็ใช้ร่างกายได้ง่ายไม่ฝืดเคือง

เรื่องการอุทิศบุญนั้นหลวงพ่อกล่าวว่า คนในศาสนาไหนก็ส่งบุญได้ *ไม่ว่า คริสต์ อิสลาม ฮินดู ซิกข์ ล้วนมีวิธีสร้างกุศลผลบุญสะสมคุณงามความดีด้วยกันทั้งสิ้น เมื่อเกิดบุญกุศลขึ้น สามารถส่งถึงผู้อยู่ในโลกทิพย์ได้ด้วยวิธีเดียวกัน ถึงเช่นกัน ก่อผลลัพธ์แบบเดียวกัน ส่วนการทำคุณงามความดีนั้นถึงแม้จะมีแนวทางแตกต่างกันก็เพียงปลีกย่อยเท่านั้นไม่เป็นที่ขัดแย้งกัน*

ใช้วิธีเดียวกัน คือ.-

แต่ละศาสนานั้นให้ใช้ศาสดาของตน ในการอธิษฐานการส่งบุญ เช่นศาสนาเรา(พุทธ)ก็ "ขออำนาจพุทธ ธรรม สงฆ์" ดังนี้เป็นต้น

การรักษาโรคเนื้องอก (มะเร็ง)

เนื้องอกภายในร่างกาย หรือเนื้องอกในที่ต่าง ๆ ในร่างในกายเราก็เหมือนกัน เด็กที่วัดอาตมาเคยเป็นเนื้องอกที่ตรงหน้าแข้งนี่ งอกลาม ๆ ๆ ๆ ยาวประมาณคืบ หนักมาก เวลาเดินนี้ปวด กะเพก ๆ แล้วเมื่อไปโรงพยาบาล ทางโรงพยาบาลก็บอกว่าต้องรอก่อน ถ้าหาก เอ็กซเรย์ดูแล้ว หากให้ยาไปกินแล้วไม่ระงับ..ไม่ระงับไม่กลับไม่คืนก็ต้องผ่าตัด

ทีนี้พอกินยาเท่าไหร่ก็ไม่ระงับ เพราะในตอนนั้นยังไม่รู้จักพวกสัตว์ลึกลับที่ทำแบบนี้ อาตมาก็พยายามรักษาในตอนนั้น พอเด็กนอน ด้วยความห่วงใย อาตมาก็เพ่งดูว่ามีอะไรอยู่ในขาเด็กนั่น อยู่ในขาเด็กมันจะมีอะไร ก็เพ่งดูอยู่หลายวันนะ..หลายวัน มองทะลุเข้าไปในขาเด็กเลยนะ มองทะลุเข้าไปในโน้นได้เลยทีนี้ แล้วก็ไปเห็นฝูงกิ้งก่าบ้าง มีไก่สองสามตัว แล้วก็มีหอยบ้าง อีฮวก*บ้าง รู้จักอีฮวกไหม๊ อีฮวกบ้านเฮาน้า ฮวกอ๊อด *‘อ๊อด*’* ไม่ใช่อ๊อดคนน่ะ *‘อ๊อด’* อีฮวกนั่นหน่ะ (ลูกอ๊อด)

อ๊อด*(ฮวก*) หมายถึง ลูกกบที่ยังไม่โตเต็มวัย

แล้วก็มีลูกต่อลูกแตน มันอยู่ในบริเวณหัวเข่าเด็กเนี่ย คือมันไม่อยู่ทั่วไปหมดนะ มันอยู่ตรงหัวที่เกิดเท่านั้น อยู่ตรงที่เป็นตุ่มเล็ก ๆ นี่ จุดเดียวเล็ก ๆ จุดเดียวเล็ก ๆ เท่าปลายไม้ขีดนี่นะ สัตว์อยู่ในนั้นตั้งเกือบพันล้านตัว ว่าไงจุดเดียวเล็ก ๆ นะ

'เออ .. ไอ้หนูพ่อเห็นพวกมันแล้วนะ..' (บอกเด็ก)

ตอนเช้า หรือตอนกลางคืน หรือตอนไหนก็ตาม ก็บอกให้เด็กทำเป็นข้อวัตรเลย ตบ ๆ บริเวณที่เจ็บทุกเช้า หรือพอระลึกได้ พอเจ็บขึ้นมาก็ " *เฮ้ย..!!* " ไม่พูดแต่ตะโกนดัง ๆ ในใจ บอกให้พวกสัตว์ที่กวนเหล่านั้นให้มันได้ยิน แล้วพอเด็กมันตบ ๆ ๆ พร้อมกับให้มันร้องเข้าไปว่า *'พวกเจ้าที่อยู่ในนี่ นี่คือขาคน นี่มันอันตรายนะ ให้พวกเจ้าออกไปซะเราจะทำบุญให้ เราให้บุญแน่นอน นี่คือขาเราถ้าหากพวกเจ้ายังขืนอยู่ ยักษ์ คนธรรพ์ กุมภัณฑ์ นาค และเทพเทวาที่เป็นญาติเราเห็นพวกเจ้าอยู่ เขาพร้อมที่จะเข้าไปจับพวกเจ้าไปเข้าคุก ไปจับพวกเจ้าไปติดคุกในยมโลกเพียงแต่เราอนุญาตเท่านั้น ฉะนั้นเมื่อพวกเจ้าได้รับผลกระทบกระเทือนอยู่มากพวกเจ้าก็ออกมาซะ เราจะอุทิศบุญให้'*

อาตมาบอกวิธีทำอย่างนี้แก่เด็ก แรก ๆ กลัวว่าจะไม่ได้ผล หากไม่ได้ผลแล้วเด็กนี่คงไม่กล้าสบหน้าอาตมาง่าย ๆ นะ เพราะเลี้ยงเขามาตั้งแต่เด็กไง

ทีนี้ เมื่อขู่พวกมันแล้วก็ตบ ๆ ๆ ๆ แล้วก็อุทิศบุญให้ วิธีอุทิศบุญก็คือ **'ขออำนาจพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ จงบันดาลบุญข้าให้ถึงแก่สัตว์ทั้งปวงที่กวนที่ขาข้านี้'**

อุทิศบุญให้พวกเขาอย่างนี้ทำมาก ๆ ทำบ่อย ๆ โอนบุญให้เฉพาะบริเวณที่เจ็บป่วยเท่านั้น และพออาตมาได้ไปลูบ ๆ ลูบ ๆ แล้วก็อุทิศบุญให้ ทำแบบเดียวกันอย่างนี้ แต่ใช้เวลาถึง ๒ ปี มันจึงหาย ไม่มีนายเวรที่กวนเลยเดี๋ยวนี้ เงียบไปเลย เอ็กซะรง..เอ็กซเรย์ ก็ไม่เจอเลย

แล้วทีนี้ จากนั้นมา..เมื่อใครเป็นอะไรอาตมามองเข้าไปในคนนี่มีให้เห็นทุกคน มองเข้าไปในคนมีทุกคน ๆ น่ะ มองเข้าไปในหมาก็มีอีก แม้แต่หมาก็มีหมัด จับหมัดขึ้นมาดูในหมัดนั้นมีสัตว์กินหมัดอยู่ในนั้นเล็กลงไปอีก นี่.. และมีไข่หมัดอีก มีไข่อยู่ตั้ง ๒๐๐ ใบ ตัวเล็ก ๆ อย่างนั้นมีไข่ตั้ง ๒๐๐ ใบเลยนะ อู้....!! มันอยู่ได้ยังไงวะนี่ ก็คำนวนดู อ๋อ... พลังของสัญญาณสัตว์ทั้งหลายมันเกี่ยวข้องกัน ปรมาณูหนึ่งมีดวงใจของสัตว์เข้าอยู่ในนั้นได้ ๒ ได้ ๔ ได้ ๖ ได้ ๘ เข้าใจนะส่วนมากมันจะอยู่เป็นคู่ จะไม่อยู่เดี่ยว ฉะนั้นสัตว์ทั้งหลายจึงติดการอยู่เป็นคู่เข้าใจไหม แต่ถ้าใครออกมาอยู่เดี่ยว ๆ ได้ ผู้นั้นคือ '*ผู้อิสระ*' เข้าใจรึเปล่า เข้าใจนะ..

ฉะนั้นต่อไปนี้นะพี่น้องทั้งหลาย อย่าลืมสัตว์ลึกลับที่

อยู่ในตัว แม้แต่อย่างนี้นะ ถึงแม้ว่าจะไม่(ป่วย)มีอะไรก็ตาม แค่ว่า *'ขากเสลด...'* แค่นี้ พวกท่านจะปล่อยให้มันผ่านไปเฉย ๆ ไม่ได้ ต้องอุทิศบุญให้เขา **'ขออำนาจพุทธ ธรรม สงฆ์ จงบันดาลบุญข้าฯให้เป็นอาหารการอยู่กิน ให้พวกไวรัสแบคทีเรียที่ออกไปนี้ ไปสบายแล้วอย่ากลับมาอยู่ในตัวเราอีกนะ อยู่รอบ ๆ คอยเฝ้าอย่าให้ใครเข้ามานะ เราจะให้พลังบุญแก่พวกเธอ'** เข้าใจไหมหล่ะ

อาบน้ำชำระร่างกายก็ทำเหมือนกัน ให้อุทิศบุญเหมือนกันดังที่ว่าไว้นี้ มีนะ สัตว์ที่ตายออกไปจากที่เราอาบน้ำแล้วอย่าลืมว่า หากเขาตายไปแล้ว ไปอยู่ในที่สกปรกในส้วม หรือในถังน้ำ หรือในถังน้ำเสีย พวกมันจะเซียนในการกินที่สกปรก ฝึกให้มันกินในที่สกปรก เมื่อมันกลับมา มันจะกินในที่สกปรกเข้าใจไหม ?.. เช่น รูทวารหนัก รูทวารเบา วันนี้ไม่พูดละเอียดนะ เอาแค่เนี้ยะ รูทวารหนัก รูทวารเบา อยู่ตามขอบผนังที่อ่อน ๆ และสกปรกไหลเยิ้มออกมา มันจะอยู่ที่นั่น มันจะกินที่นั่น แล้วเมื่อมันกิน..!! ทีนี้ มันเกาะอยู่นาน รอยเกาะมันจะต้องมีรอยเหมือนรอยข่วนใช่ไหม?.. รอยเกาะก็เป็นรอยข่วน อีกหน่อยรอยนั้นก็จะมีอะไรไหลเยิ้มออกมา มันก็กินรอยนั้นอีก กินเข้าไปไง สุดท้ายปากช่องคลอดอักเสบ ว่ะ..!! จริงจริ๊ง... ทวาร(ก็)เป็นริดสีดวง... ริดสีดวงทวารถ้าหากไม่เกิดจากสัตว์ไปกัดอยู่.. ทำให้เลือดไหลเวียนไปไม่ได้ ตรงเส้นเลือด

นั้น.. กัดปั๊บ..!! แล้วเกิดปูดบวมขึ้นมา..บวมขึ้นแล้วขวางเส้นเลือดที่ไหลอยู่ เลือดไหลไปไม่ได้ ก็ปูดขึ้นตรงนั้น ปูดขึ้นตรงนั้นมาก ๆ พังผืดก็ไหลมารวมเวียน ๆ ๆ ๆ ๆ.. ต่อกันออก ๆ ๆ ๆ ๆ ๆ .. นี่คือธรรมชาติของร่างกายมนุษย์ และร่างกายสัตว์ทุกชนิด พอต่อกันออกก็เป็นผนังหนา ๆ พอผนังหนาเข้าเลือดอันนั้นก็ไหลเวียนเลี้ยงอันนี้.. เลี้ยงอันนี้.. ก็เป็นกล้ามเนื้อพอเป็นกล้ามเนื้อก็เป็นริดสีดวงปูดออกมา... โอ๊ย...!! (เจ็บ) เลยนะ

อาตมาเคยเห็นนะ แต่งตัวใส่เนคไทอย่างดี ไปนั่งอยู่ทีนี้ฟังเขาบรรยาย พอเขาเดินออกไปก็... ท่านดอกเตอร์ครับ.. สวัสดีครับโอ๊ะๆ ๆ... พอนานมา ๆ ก็รู้ว่าดอกเตอร์เป็นริดสีดวงทวารไง ผ่าแล้ว ผ่าอีก เลยกลัวว่ามันจะขยุ้มไม่อยู่จะขมิบไม่อยู่ ก็เลยไม่ไปผ่าซ้ำไง

แล้วทีนี้ตั้งแต่อาตมารู้จักมานี่.. พระอยู่วัดก็เป็น.. โยมแถว ๆ บ้านก็เป็น ก็สอนวิธีนี้นะ ให้ส่งบุญให้ตัวที่ก่อกวนอยู่ตรงนั้นนะ ตัวที่มันกัดอยู่ตรงบริเวณนั้น..มันไม่ไปไหน มันก็เกิดพังผืดหุ้มขึ้น หุ้มขึ้น ส่งบุญให้มัน ตัวมันก็หนี ส่งแล้วส่งอีกส่งแล้วส่งอีก ๆ ๆ ๆ... ตัวที่ตายเมื่อได้บุญแล้วมันก็ไป ตัวที่ยังไม่ได้บุญมันก็อยู่ ตัวที่ตายมันก็ไป ตัวที่ยังมันก็อยู่ตัวที่ตายมันก็ไป ตัวที่ยังมันก็อยู่ สุดท้ายมันก็ตายไปจนหมด ไอ้พวกก่อกวนร้าย ๆ นั่น ตายไปปั๊บได้รับบุญ.. ตายไปปั๊บได้รับบุญ..

ตายไปปั๊บได้รับบุญ.. ตายไปปั๊บได้รับบุญ.. มันก็เลยไม่(กลับ)คืนมาก่อกวนที่จุดเดิมอีกไง เนี่ย...เข้าใจไหม?..

ฉะนั้นพวกเรามีเหมือนกันหมดทุกคนมีบุญอยู่แล้ว ในวันนี้จึงไม่พูดไปถึงการรักษาศีล การภาวนา การไปสู่พระนิพพาน ไม่ต้อง..! ใครอยากจะเรียนอันนั้นเอาไว้ทีหลัง '*เรียนวิธีแก้ไขโรคกันก่อน*' เพราะทุกวันนี้คนเกิดมาแล้วไม่เรียงลำดับนะ จากอาการเกิดไปหาแก่ แก่ไปหาตาย ไม่เรียงลำดับ เมื่อก่อน..ยุคคนอายุ ๑๐๐ - ๒๐๐ ปีนะ เกิดมา.. เกิดมานี้ไม่เจ็บนะ แก่ไป ๆ แก่ไปจึงจะเจ็บนะ เจ็บหลาย ๆ หลายวันก็ตาย

แต่เดี๋ยวนี้..!! เกิดมาปั๊ป นี่เกิดไปด้วย แก่ไปด้วย เจ็บไปด้วย เจ็บไปเรื่อย ๆ แก่ไปเรื่อย ยังไม่ทันได้แก่มาก ๆ หรอก ตายก่อนก็มี ตายก่อนแก่..!! ทุกวันนี้มันเป็นอย่างนั้น

ฉะนั้น.. เกิดมาแล้วมาแก่กับเจ็บ แก่กับเจ็บ แก่กับเจ็บ.. แก่กับเจ็บ.. แก่กับเจ็บ..ไปตาย.. เนี่ย..ทุกวันนี้มันเป็นอย่างนี้ ฉะนั้น *พวกเราต้องส่งสัญญาณบุญเข้าแก้ไขให้มาก ๆ แล้วก็ส่งสัญญาณบุญให้ผู้ที่เป็นนายเวรที่ก่อกวนอยู่ด้านนอก ที่มันจะส่งพวกที่ก่อกวนเราให้เข้ามารอบตัวและในตัวเราได้ ก็ให้ส่งสัญญาณบุญออกให้พวกนั้นเหมือนกัน*

ปีศาจขี่สัตว์มากัดคน

อาตมาเคยเห็นนะ สัตว์ทิพย์ตัวเล็ก ๆ ขี่มาบนหัวยุง เคยเห็นคนขี่มอเตอร์ไซค์ไหม ?.. แบบเดียวกันเลย จับหนวดยุงหว๋อ(บิน)......ปิ๊บ กัดเข้าที่คน พอกัดคนได้ปั๊บแทงจึ๊ด...!! เมื่อยุงกัดคนได้แล้ว ตัวมันนี่ก็กระโดดออกไป เหาะลอยออกไป *'ไอ้ตัวปีศาจมนุษย์เล็ก ๆ'* ตัวปีศาจนะ ตัวเล็ก ๆ ไอ้คนที่โดนยุงกัดนั้นก็ตบยุงดัง เพี๊ยะ..! เลยนะ

แล้วมันขี่ยุงมากัดคนทำไมหล่ะ.. พอสองวันต่อมา รายนั้น(ผู้โดนกัด)หนาวสั่น ชักกระตุก กึก ๆ ๆ เขาก็เลยให้คนมาเรียกอาตมาไปดู

'เฮ่ย..!! รู้วิธีแล้ว' (หลวงพ่อนึกย้อนดู)

ก็เลยบอกให้พวกเขานี่ ทำบุญแล้วอุทิศให้ปีศาจตัวที่มันขี่ยุงมากัดเขา

'ยุงที่ไหน' (ผู้พามา ถามหลวงพ่อ)

'เออนะ.. ช่างมันเถอะ.. มียุงกัด มันถึงเป็นไข้มาลาเรียซิวะ..' (หลวงพ่อ)

‘แล้วส่งบุญให้ทำไม ?’ (ผู้พามา ถามหลวงพ่ออีก)

‘เอ้า..ส่งบุญไปให้มัน แล้วให้มันหน่ะแปลงตัวเป็นเชื้อโรคแบบเดียวกันเข้ามาในร่างกาย อธิษฐานไว้นะ’ คือทุกคนเนี่ยมีสิทธิอธิษฐานไง

ให้อธิษฐานว่า **‘ขออำนาจพุทธ ธรรม สงฆ์ จงบันดาลร่างกายของข้าฯ ให้เปิดโอกาสแก่เทพเทวา ยักษ์ กุมภัณฑ์ คนธรรพ์ นาค ที่อยู่ภายนอก ให้สามารถดูแลข้าได้ว่าอะไรเป็นอะไรอยู่ในร่างกายนี้ แล้วช่วยดึงเอาพวกเชื้อโรคร้ายให้ออกจากร่างกายข้าไปได้ และผู้นั้นจงรับบุญของข้าฯ’**

ให้อธิษฐานอย่างนี้บ่อย ๆ ๆ ๆ เลยนะ.. แล้วก็ตั้งใจ *‘อธิษฐานส่งบุญ อธิษฐานเปิดบุญ*’* (ดังต่อไปนี้)

อธิษฐานส่งบุญ **‘ขออำนาจพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ จงบันดาลบุญข้าฯ ให้ถึงแก่พวกที่มาเอาเชื้อโรคออกจากร่างกายนี้ไป และให้ถึงแก่พวกเชื้อโรคที่ออกมาด้วย’**

*อธิษฐานเปิดบุญ** **‘ขออำนาจพุทธ ธรรม สงฆ์ จงบันดาลบุญข้าฯให้เปิดโอกาสแก่ผู้ที่มารักษาข้าและพวกเชื้อโรคที่ออกจากร่างกายข้า ให้อธิษฐานเอาบุญของข้าได้’**

ให้ทั้งสองฝ่าย.. เมื่อเขามานำ(เอา)กันออกไป ทั้งสอง

ฝ่าย(ก็จะ)ได้บุญเหมือนกัน แล้วก็ไม่มีพวกนายเวรมาก่อกวนพวกเราอีก เมื่อไม่มีพวกนายเวรมาก่อกวนพวกเรา พวกเราก็อยู่กันอย่างสบาย นี่คือวิธีแก้ไขสัญญาณที่มันมีอยู่ในโลกลึกลับเข้าใจนะ

เดี๋ยวนี้สัตว์ลึกลับมันกำลังวางแผนฆ่าคนกันอย่างมากมาย ฉะนั้นท่านทั้งหลาย จงระมัดระวังเอาไว้ว่ามันมีอยู่มากมายเราจะต้องหาทางแก้ไขกันด่วน นับแต่นี้เป็นต้นไป ใครมีญาติก็ให้ไปบอกญาติให้ทำตามที่บอกนี้ เชื่อไม่เชื่อก็บอกกันไปก่อนไง ไม่เกี่ยวกับความเชื่อของใคร เรื่องมันมี..ความจริงมันมี ผู้เห็นนะเห็น ผู้ไม่เห็นก็มีเยอะแยะ

บางคนบอกว่า ถ้ามันมีมากอย่างนั้นทำไมพวกผมไม่เห็นบ้าง มีหมอบางคนเห็น แต่ไม่เห็นที่มาของสัตว์ลึกลับเข้าใจไหม ? ไม่เห็นที่มา แต่*อาตมานี่รู้จักที่มาของสัตว์ลึกลับว่า มาจากที่ไหน มาจากไหน แล้วจึงมาเข้าในคนไง* เห็นขนาดออกจากจมูกรายหนึ่ง อย่างนั้น.. ก็ร่อนมาเพื่อจะเข้าจมูกอีกคนหนึ่งเลยนะ ออกจากจมูกอีกคนหนึ่งล่องลอยมาด้วยความพยายาม ลมพัดไปอีกทาง ก็พยายามร่อนตัดกับลมเพื่อไปยังจมูกอีกคนหนึ่งให้ได้ ซึ่งเป็นคู่อาฆาตของมัน..!! เข้าใจไหม?..

นี่แหละเป็นสัญญาณธรรมดาอันหนึ่งที่มีอยู่ในโลกนี้

แล้วพวกเรานี้ไม่พยายามที่จะส่งบุญ และส่งสัญญาณพลังงานที่เรามี(บุญ) ที่สร้างมาจากพลังจักรวาล บุญนี้คือพลังจักรวาล เราให้ทานรักษาศีลได้(บุญ)พลังจักรวาล เราภาวนาได้(บุญ)พลังจักรวาล **ผลทานให้พวกสัตว์ประเภทชั้นต่ำ ๆ ผลศีลให้แก่สัตว์ประเภทชั้นกลาง ผลภาวนาให้แก่สัตว์ประเภทชั้นสูง** เข้าใจไหม ?..

ผลทาน : ให้แก่ ภูต ผี ปีศาจ
ผลศีล : ให้แก่เทพ เทวา ยักษ์ กุมภัณฑ์ นาค
ผลภาวนา : ให้แก่พวกพรหมทั้งหลาย
หรือแก่เหล่าอริยภูมิทั้งหลาย หรือ
พวกที่อยู่ในแดนสวรรค์และพรหม

ไม่รู้เรียงทันรึเปล่า เรียงไม่ทันก็ต้องทันมีกล้องอยู่นี่ มีกล้องอยู่(กล้องวีดีโอ) วิธีการง่าย ๆ ฟังอย่างนี้แล้วนำไปทำถ้าใครได้กราบครั้งหนึ่งสักการะครั้งหนึ่ง ก็ได้บุญเยอะ แค่ยกมือไหว้ก็ได้บุญมาก เห็นไหม...

ยกตัวอย่างเช่น นักศึกษาแพทย์เจออาจารย์แพทย์หรือดอกเตอร์ผ่านมา (แล้ว) *“สวัสดีค่ะ..” ‘อืม...ม สวัสดี’* ผ่านเลยนะ คนยกมือไหว้ก็ได้บุญ คนตอบรับ *‘อืม...สวัสดี’* ก็ได้บุญ แต่ไม่โอนบุญให้เชื้อโรคที่ติดตามตัวมาเลยสักราย เดินไปปุ๊บ..

โก้ ๆ เลยนะ เดินไปโก้ ๆ แล้วเดินถือเอกสาร *'สวัสดีครับ' 'อืม..ม'* เลยนะ โอ๊ย....ย..!! จะว่าเซ่อก็ไม่ได้ เพราะไม่เห็นไง เข้าใจไหม ไม่เห็น..ว่าเซ่อไม่ได้ แต่ทีนี้ *ถ้าหากรู้อย่างนี้แล้วไม่ทำ ถือว่าเซ่อนะ ก็มีคนบอกแล้วไง บอกด้วยการยืนยันว่าตนเองเห็นดังว่า บอกด้วยการยืนยันว่าตนเองได้สอบสวนพวกเขาดังว่า บอกด้วยการยืนยันว่าได้ถามเทพเทวาฝ่ายนายเวรที่จะฆ่าคนนี่ มันเอาสัตว์ร้าย ๆ ที่จะกัดคนเนี่ย.. พวกปีศาจที่จะมากัดคนเนี่ย มันเอามาจริง ๆ มีจริง ๆ*

มันขี่สัตว์มากัดพวกเรามีจริง ๆ มันขี่งูจงอาง ขี่อสรพิษขึ้นบ้านคนมีจริง ๆ ถ้าไม่มีใครพามาจะไม่มีใครมากวนเรา มันมีสัตว์ลึกลับที่โกรธแค้นพวกเราพามา มันจึงมากวนบ้านเรา แม้แต่มนุษย์ที่เป็นเพื่อนกัน เขา(นายเวร)ก็สามารถทำให้แตกคอกันได้ หากเขาเห็นว่าไอ้นี่เคยกวนกู ไอ้นี่ก็เคยกวนกู กูจะแหย่สองฝั่งนี้ให้ขัดกัน เข้าใจไหม๊? พอ(คน)รายนี้พูด..ทางนี้ฟังจะเป็นอีกอย่างนะ อย่างนี้นะ.. สมมติว่าฝั่งนี้พูดนะมันจับสัญญาณปั๊ป ๆ เลยนะ

'คุณไปไหนมา'

แต่ไอ้นี่ (นายเวรสัตว์ลึกลับ) แปลงสัญญาณอยู่ตรง(กลาง)นี้เป็น *'ไอ้ชาติหมา'* เลยนะ!!

ทางนี้ได้ยิน เลยต่อว่า *'เมื่อวานยังพูดดี ๆ อยู่ วันนี้ทำไมพูดหมา ๆ อย่างนี้วะ'*

เนี่ย..!! ผู้แปลงสัญญาณ มันทำให้คนที่มีความรักต่อกันมานานนับสิบ ๆ ปี แตกกันได้ แล้วมันบันดาลคนในครอบครัวผัวเมียสุดรักสุดหวงกันให้เหม็นขี้หน้ากันให้แตกกันได้ ทำไมเขาจึงทำ (เพราะ)พวกเราอยู่ด้วยกัน เสวยสุขอยู่ด้วยกัน ไปวัดไปทำบุญด้วยกัน ไปเที่ยวก็ไปด้วยกัน ไปดูหนังก็ไปด้วยกัน กินอาหารก็กินด้วยกัน นอนกอดกันอย่างมีความสุข แต่เขาอยู่ท่ามกลางความทุรนทุราย และทรมาน แต่.. มองเห็นคนที่เป็นนายเวรตนเอง หรือเป็นญาติของตนเอง นอนกอดกันเริงรมย์อย่างมีความสุข มันจะไม่โกรธแค้นมีเหรอ...

ผลที่ได้จากการอธิษฐานส่งบุญ

การอธิษฐานวันละร้อยหรือพันหรือหมื่นรอบ เมื่ออธิษฐานเช่นนี้ อำนาจพระรัตนตรัยก็จะบันดาลบุญไปสู่มิติทิพย์ตามที่เราขอให้บันดาลไป ***การอธิษฐานที่ว่านี้ให้ทำได้ทุกเวลาทุกอริยาบถ*** *เมื่อญาติทิพย์ได้บุญ - เมื่อเทวดาที่รักษาได้บุญ ก็จะรักษาเราบันดาลสิ่งที่ดี ๆ ให้เกิดกับเรา*

และเมื่อนายเวรได้บุญก็จะเลิกจองเวรเรา บางกลุ่มก็จะหันกลับมาช่วยเรา บางกลุ่มก็จะหลีกหนีจากเราไปเลย เมื่อเชื้อโรคได้บุญ พวกที่เป็นผีเชื้อโรคก็จะเปลี่ยนแปลงดีขึ้น ก็จะไม่อยากเกิดในคน ไม่อยากกินเลือดกินเนื้อคน จิตของมันก็จะไปเกิดในที่ที่สบายขึ้น บางกลุ่มก็กลับมารักษาเรา บางกลุ่มก็ไปสู่ภพที่ดีหนีไปเลย ดังนี้

อุทิศบุญ ให้เชื้อโรคที่ตาย เพราะการกินยา

ถ้าหากท่านใช้ยา.. กลืนยาลงไปปั๊บ ตัวเชื้อโรคมันตายปั๊บ ผีเชื้อโรคที่หลุดออกมานั้นตัวเล็ก ๆ มันไม่ได้ไปไหน คอยเกิดใหม่ในท้องเดิม ร่างกายเดิม เส้นเลือดเดิม จุดเดิม ตับเดิม ปอดเดิม ไส้อันเดิม พุงอันเดิมและร่างกายอันเดิม เราต้องอธิษฐานเอาบุญให้มันทันที โดยอธิษฐานว่า

'ขออำนาจพุทธ ธรรม สงฆ์ จงบันดาลบุญข้าให้ถึงแก่ผีเชื้อโรคที่ตายจากการที่ข้าฯได้กินยาเข้าไปนี้' (ดังนี้)

เมื่อพวก(ผีเชื้อโรค)มันได้รับบุญมันจะได้ไม่กลับมาเกิดในร่างในกายเราอีก มันจะได้ไม่พากันชอนไชเข้าเล่นงานอย่างนั้นเหมือนเดิมอีก เพราะถ้าพวกมันได้กลับมาเกิดในกายมนุษย์อีก ก็จะทำให้ไปมาก็ไม่สะดวก (มีโรค)สารพัดอัน

สารพัดอย่างที่จะเกิดขึ้นภายใน เพราะมันไม่ได้กัดจุดเดียวกัน บางคนถ้ามันกัดกินเข้าก้านสมอง รู้สึกว่าทรมานมาก ถ้ากัดเข้าก้านสมอง มันจะทำให้คนเนี่ย อ่อนไปหมดเลย เขาเรียกว่าเจ้าชายนิทราไปเลยก็มี ทีนี้..ถ้าหากมันยังไม่ได้กัดเข้าก้านสมอง พวกเราก็ควรจะแก้ด้วยสิ่งดี ๆ ส่งไปให้พวกมันเสียก่อน การแก้คือการส่งบุญให้พวกเขานั่นเอง

---

*หมายเหตุ**

การอธิษฐานเบิกบุญมาจ่ายให้เจ้ากรรมนายเวรที่รบกวนนั้น ควรทำวันละร้อยทำวันละพันละหมื่นรอบ จน (เชื้อโรค)เขาพอใจ อาการป่วยของเราจะหายเร็วขึ้น ยิ่งคนไหนที่มีปัญหาติดขัดหนักมากเท่าไหร่ก็ยิ่งต้องรีบเบิกจ่ายให้เขามากเท่านั้น จึงจะเจริญ

ไม่ใช่ทำวันละสิบรอบสามสิบรอบแล้วมาบ่นว่าไม่เห็นมีอะไรดีขึ้นเลย (ดังนี้)

การต่อชะตา-สะเดาะเคราะห์-ผูกดวง

'ทำบุญให้นายเวร คือสะเดาะเคราะห์' งดเว้นการกระทำที่ชั่วร้ายอย่าทำมันอีก อย่าคิดมันอีก นี่คือ สะเดาะเคราะห์ และกินอาหารให้ถูกต้อง นอนพักผ่อนให้ดี ทานอาหารให้พอดีกับร่างกายตน นั่นคือต่อชะตา.. ต่อชาติให้ยาวไง อย่ากินสิ่งที่บั่นทอนชีวิตและร่างกาย ถ้ากินสิ่งที่บั่นทอนคือทำลายชะตา

'ผูกดวง คิดดีเอาไว้ ทำดีเอาไว้ ทำบุญให้แก่เทพเทวาทั้งหลาย ที่เกี่ยวข้องกับเรา เขาจะได้ส่งสัญญาณเข้าในจิตใจเรา จิตใจนั้นแหละคือดวง'

'ดวงคือดวงใจ' แล้วทีนี้ ในดวงใจตนเองนี่เกิดภาวะรับรู้ขึ้นมาได้ เกิดภาวะหงุดหงิดขึ้นมา เกิดภาวะสบายขึ้นมา ตนเองรู้อยู่แต่ไปถามหมอดู *'หมอคะ ดวงฉันจะเป็นยังไง?'*

หมอก็ถามว่าตอนนี้มันคิดยังไง *'โอ้ยไม่ค่อยสบายเลย..'* โอ้..ดวงชะตาขาดแล้วนะ น้าน..!! วางแผนจะเอาเงินเห็นไหม๊ล่ะ ชะตาขาดนั่น..!! หมอดูทั้งหลายในโลกธาตุนี้ไม่ใช่หมอดูที่สงเคราะห์กัน เป็นหมอดูที่คอยจะหากินในนั่นอยู่แล้ว และเมื่อได้มาเยอะ ๆ ก็สร้างบ้านเรือนใหญ่โต สร้างอะไรต่ออะไรแล้วเอาฝากธนาคารไว้เยอะ เอาเป็นบัญชีของหมอดู..มี อย่าว่าแต่หมอดูธรรมดาที่เป็นชาวบ้านชาวเมืองอย่างนี้ หมอดูที่เป็นพระอย่างนี้ก็มี หมอดูที่เป็นพระก็ได้เงินเพราะเป็นหมอเนี่ยเยอะนะ ทั้ง ๆ ที่อ่านพระวินัย อ่านจุลศีล มัชฌิมศีล อ่านมหาศีล ก็รู้ว่าการทำนายการทายอะไรต่ออะไร ทายดวงจันทร์ ทายดวงอาทิตย์ ทายดวงดาว ทายวันเกิดอะไรของผู้คน เป็นภิกษุที่ประพฤติผิด มิจฉาทิฐิ เป็นการทำลายธรรมวินัยในศาสนา ภิกษุเช่นนี้เป็นผู้ทำลายศาสนา อ่านอยู่โต้ง ๆ..!! แต่ก็ทำอยู่แจ้ง ๆ ..!! โดยสบาย ๆ ผู้ไปทำก็อ่านพระวินัยมาเหมือนกันนะ อย่างเช่น พวกมหา มหาทั้งหลายก็วิ่งเข้าไปหาหมอดู ให้หมอดูดูให้ แล้วหมอดูก็ถามว่า *'ชื่ออะไร'* มหาก็ตอบว่า *'อ๋อ ผมชื่อมหา...นั่น...ผมชื่อมหา...นี่...'* เรียนวิชาธรรมมาอย่างดีแต่ไม่ได้นำไปปฏิบัติมันก็เลยไม่ได้เกิดแจ่มแจ้งในตัว.. ในใจ.. ในตาตัวเอง ในตาใจตนเอง ไม่ได้เกิดภาวะรับรู้ขึ้นมา (มันเลย)งง..!! ทุก ๆ อย่าง

แต่ถ้ารู้จักธรรม บางคนถามอาตมาว่า ไปหาหมอดูนั้นไม่ดีเลยเหรอ ถ้าจะพูดว่าไม่ดีเลยก็ไม่ใช่ เพราะได้เอาเงินไป

ให้หมอดูเขาได้กินอยู่นะ มันก็ดีอันหนึ่งอยู่ไง แล้วทีนี้หากให้ดีกว่าเราควรทำยังไง ถ้าเราทำบุญ เอาของถวายพระหรือเอาไปถวายสงฆ์ผู้ที่เราเคารพ...

..พอให้ปั๊บ.. อุทิศ(คิดทันที)

'บุญนี้ให้แก่นายเวรที่จะมาถึงข้าฯในเดือนหน้า'

..ถ้าไม่แน่ใจ พวกเราชอบทำบุญกันอยู่แล้วไม่ใช่เหรอ.. เอาข้าวให้หมาก็นึกอุทิศในใจว่า

'บุญนี้ให้แก่นายเวรที่จะมาถึงข้า'

เอาข้าวให้แมวก็(คิด)

'บุญนี้ให้แก่นายเวรที่จะมาถึงข้า'

หว่านอาหารให้ปลา(คิด)

'บุญนี้ให้นายเวรที่จะมาถึงข้า'

นั่นแหละคือการสะเดาะเคราะห์ สกัดเคราะห์ เข้าใจไหม

การสะเดาะเคราะห์ สกัดเคราะห์ ไม่ให้เคราะห์เข้ามาถึงตัว แล้วทีนี้หากต้องการจะส่งเสริมอะไรก็เหมือนกัน ถ้าได้ทำให้พ่อให้แม่นี่เกิดบุญเยอะส่งออกดังว่านี้ ถ้าให้พระผู้มีศีลมีธรรมเกิดเยอะเหมือนกัน เท่าให้พ่อให้แม่ มันเป็นเช่นนั้น...

ทุกศาสนา
เมื่อให้ทานก็อุทิศบุญได้

ให้เอาไปทำตามแบบที่ว่านี้ โดยไม่จำเป็นต้องเกี่ยวกับศาสนาอะไร อันนี้คือสอนให้โลกนี้ชุ่มเย็น คนคริสต์เอาของให้กันก็อุทิศบุญให้กับญาติได้ คนฮินดูเขาเอาของให้กันก็อุทิศบุญให้ญาติได้ ***'ขอให้คิดให้ เท่านั้น'*** *เว้นแต่ว่าเอาของไปวางไว้แล้วไม่ได้คิด ไม่ได้โอนออก บุญไม่ไปถึงใครมันอยู่แค่นั้นเอง*

ให้ทานแก่หมาก็ได้ ให้ทานแก่แมวก็ได้ ให้สมณชีพราหมห์ให้บุคคลชาวบ้านชาวเมืองอย่างนี้ก็ได้ ให้ญาติพี่น้องของเราก็ได้ ให้กันและกันก็ได้ ได้บุญทั้งนั้น ได้บุญแล้วส่งออก ๆ อย่าตระหนี่ถี่เหนียวบุญเอาไว้ บุญจะเป็นหนทางเบิกทางให้เราได้ไปอย่างสบาย ๆ เราอย่าถือกล้วยหอมทองสุกผ่านดงลิง..ใช่ไหม๊ คนมีบุญแล้วไม่อุทิศบุญ เหมือนคนถือกล้วยหอม

ทองสุกผ่านดงลิงใช่ไหม๊ ดงนี้ไม่มีป่านะ มีแต่ลิงเต็มไปหมดไง มันเป็นป่าลิง ไม่ใช่ป่าดงพงไพรแล้วมีลิง มีแต่ลิงล้วน ๆ ไง จะถือกล้วยหอมทองสุกผ่านไปตรงนั้น โอยย .... ไม่มีทาง..ไปไม่ได้ ถ้ามันยื่นมือมาแรก ๆ ไม่ได้ คร่อก ๆ ๆ ๆ(มันขู่) ต้องได้ให้ พอได้กล้วยปั๊บ (ทำท่าเหมือนลิงดีใจ) อาตมาเคยเห็น ๆ ดีใจขยุงขยิงขึ้นหมด(หลวงพ่อแสดงท่าทางด้วย) ทำไมทำท่าอย่างนั้น ก็เคยเกิดเป็นลิง.. นายเวรทั้งหลายก็เหมือนกัน แต่ร้ายกว่านั้นอีก หากไม่ให้นี่กวนเลยนะ เกาะแข้งเกาะขา.. เกาะแข้งเกาะขาเรานี้แทบไปไม่ได้เลยนะ บางรายเดินออกจากโรงพยาบาลจะกลับบ้าน ขาหนักขึ้น ๆ ๆ ๆ ๆ โอ้ย... อะไรวะ ขานี่ นั่งลงปั๊บ เอายาหม่องทา ๆ ๆ ๆ ๆ แทนที่จะอุทิศบุญให้ผู้ที่ทำให้มีอาการขาหนักนั่น ไม่อุทิศบุญนะ เอาของร้อน ๆ มาทาเนี่ยทา ๆ ๆ ๆ ๆ พอเดินได้ กลับขึ้นรถมอเตอร์ไซค์ หนักขึ้น ๆ ๆ ๆ จอดรถอีก ทายาอีก แทนที่จะอุทิศบุญให้เขารอบเดียว เขาก็ผ่านไม่ก่อกวนเราอีก

ฉะนั้นเหล่าผู้สร้างคุณงามความดี จะให้สิ่งดี ๆ เกิดกับตัวเอง ให้พยายามใช้อำนาจอันยิ่งใหญ่ดึงเอาพลังบุญเข้ามาสู่ตนเองแล้วจ่ายออก **“อำนาจอันยิ่งใหญ่ที่ว่าคืออะไร” ‘อำนาจของพระพุทธเจ้าไง’** *..อำนาจของพระพุทธเจ้าคุมเป็นแสนโกฏิจักรวาลโน่นเข้าใจไหม.. แสนโกฏิจักรวาลพระองค์รับทราบหมด*

แล้วพระพุทธเจ้าที่ยังดำรงค์พระชนม์อยู่ในเวลานี้(ในจักรวาลอื่น) ก็ยังมีอยู่อีกหลายพระองค์ .. แต่ไม่บอกว่าท่านชื่ออะไร อยู่ที่ไหน.. แต่ยืนยันว่ามีอยู่จริง ๆ ๆ ๆ ๆ.... มีจริง ๆ.. ให้ฟ้าผ่านี่เลย..!! อันนี้ก็รับฟ้าผ่านี่เลย(หัวหลวงพ่อ) เทวดาที่ฟังอยู่เวลานี้ ถ้าพวกใดไม่เคยเห็นพระพุทธเจ้าก็ถามพวกที่เคยเห็นบ้างว่าเคยเห็นที่ใด?.. เขาก็จะเล่าให้ฟัง ท่านผู้พาพระพาเณรไปดูมีอยู่ ถ้าเขามีสิทธิ์ไปดูได้ หากพวกเจ้าไม่ได้มีหูมีตาไปดูเอง ก็ไปถามเทวดาที่เขาดูได้ เขาเห็นและเขาเข้าใจเกี่ยวกับพระองค์ว่ายังอยู่ ให้ไปถามองค์นั้น ๆ ถามให้เห็นองค์ที่เห็น หากข้าพูดว่าไม่มี ..ก็เอาฟ้าผ่าข้าได้ แต่ที่ข้าพูดว่ามีหากว่าไม่มี ก็ให้เอาฟ้าผ่าข้าได้..!!

เพราะเทพสามารถจับสัญญาณไฟฟ้าสถิตย์ที่อยู่ตามนภาอากาศ จากไอน้ำแต่ละกลุ่ม แต่ละกลุ่ม เอามาต่อกันแป๊บ ๆ ๆ ๆ... เอามาจี้กันใส่หัวพระ..!! เปรี้ยง..!! . ได้เลย สองขั้วเท่านั้น ฟาดเละเลย วิธีทำงานของเทพ..เข้าใจไหมหล่ะ? ทำไม..รู้แจ่มแจ้งนักหล่ะไอ้เรื่องวิธีทำงานของเทพ *'ก็เกิดเป็นเทพบ่อย'* *'บางทีก็หอนเป็นหมาเหมือนกัน'* ..บางคนว่า ก็เคยเกิดเป็นหมาไง *'ทำท่าเป็นลิงก็มี'*

บางที.. คือคนเราเนี่ยเคยเกิดเป็นทุกสิ่งทุกอย่างมาแต่จำไม่ได้ เมื่อมีความสามารถรับสัญญาณสะท้อนคืน ๆ ๆ มันก็รับทราบได้ว่าเมื่อวานเป็นไง อาทิตย์ที่แล้วเป็นไง มันก็ต่อคืน

ต่อคืน มันก็สามารถรับทราบ รับทราบ รับทราบ... แต่ไม่ใช่ว่าระลึกรู้ไปไกล แล้วก็ระลึกรู้ของใครอย่างเนี้ยะ.. ไม่ใช่.. *'ไม่ใช่เก่งอย่างนั้น'* แต่คนเล่าลือกันว่าเก่ง(ตัวหลวงพ่อ) แค่เห็นเทวดานี่ แค่ที่เห็นหลาย ๆ องค์อย่างที่เป็นอยู่นี่ หูแว่วเยอะอย่างงี้.. ตาเห็นเยอะอย่างนี้ ธรรมชาตินี้มันน่ากลัวปานนี้ ไปโรงพยาบาลแล้วเห็นแบบนี้... บางทีหน้าเปื่อย ๆ ไง คลานมาก้ม ๆ ไม่เงย เปรตคลานมาก้ม ๆ *'ท่านเปิดโอกาสเปรตมาใกล้ท่านใช่ไหม?..' "ใช่ ๆ ๆ ๆ.. มาเลย เทวดา ถอยออก ๆ ๆ.."* เทวดาก็ถอยวืบไป เปรตก็เข้ามาได้ สัญญาณมันบังกันไง เข้ากันไม่ได้ง่าย ๆ เปรตเข้ามา เข้ามา ๆ

'เอ้ามาจากไหน.. เงยหน้าขึ้น' (หลวงพ่อถาม)

'ถ้าข้าเงยหน้าขึ้น ท่านอย่ารังเกียจข้านะ' (เปรต)

เอ้า..บอกตรง ๆ เปรตนี้เคยเป็นกะหรี่ไง ไปเจอกันไง แล้วพอเงยหน้าขึ้นมา ทีนี้.. หน้าไม่มีเนื้อไง มีแต่กระดูก ตาก็ไม่มี มีหนังอยู่แถวบริเวณปากนี้ พอได้พูดไง

'อ้าว..ไม่มีตาแล้วมึงเห็นกูได้ยังไง' (หลวงพ่อถาม)

'ไม่ได้เอาตาดูท่าน คำนวนมา' (เปรต)

'โอ้โฮ.. เดามาเลยหนา' (หลวงพ่อ)

อยู่ตรงนี้ ๆ ๆ ๆ เอ้า *'อธิษฐานเอาบุญให้รอบแรก ให้มีตาลูกเล็ก ๆ อยู่ในเบ้า' 'อธิษฐานให้รอบสอง มีลูกตาโตขึ้น' 'อธิษฐานให้รอบสาม รอบสี่ ขึ้นมามีหน้ามีตาดีขึ้น มีหัวมีผมดีขึ้น'* แล้วลุกขึ้นนั่งโขย่งแล้วกราบขอบพระคุณ แล้วจะกลับ

ไปหาพ่อแม่ *'เอ้า..เมื่อเวลากลับไปหาพ่อแม่เอาบุญที่ได้ อธิษฐานเป็นพลังงานอยู่เรื่อย ๆ ส่งสัญญาณให้พ่อแม่รู้จักวิธีทำบุญส่งบุญแบบนี้นะ'* เนี่ยคือวิธีสอน..

ทีนี้สัญญาณจากเทวดาก็ไปแบบนี้แหละ สัญญาณจากเปรตจากผี ก็ไปแบบเดียวกัน สัญญาณจากที่หนึ่งไปอีกที่หนึ่งก็ไปแบบเดียวกัน

ฉะนั้นเมื่อเป็นอย่างนี้แล้ว พวกเทพจึงบันดาลให้คนรู้จักอาตมา แล้วคนทั้งหลายไปฟังอาตมาก็ว่า *'พระขี้คุย' 'พระต้องอาบัติปาราชิก'* แล้ว.. พระองค์นี้เขาลงอินเตอร์เนต ก็อก ๆ แก๊ก ๆ(เสียงพิมพ์ข้อความ)ว่า ต้องอาบัติปาราชิก *'ก็เลยบอกเขาว่า ถ้าต้องอาบัติปาราชิกแล้ว ก็ให้เขาเอากางเกงมา'* แต่เห็นใจหน่อย พ่อก็ไม่ได้รวยแม่ก็ไม่ได้รวย ญาติพี่น้องก็ไม่ได้รวย ซื้อมาให้พอใช้หน่อยนะ เพราะไม่มีทางทำมาหากิน..ว่ะ เอามาให้หน่อยนะ แล้วจะสึกให้ตามปรารถนา

'อ้าว ... ท่านจะสึกได้ยังไง' ฝ่ายจะให้อยู่ก็มา..ว่ะ ก็มาเถียงกันให้เราดู เราจะสรุปให้ เพราะทั้งสองฝ่ายนี้คือคู่แค้นกัน จะให้รู้จักว่าทำบุญอุทิศให้แก่กันและกัน

บางทีพระก็กริ๊ง ๆ ๆ กริ๊งโทรศัพท์เข้าไป(ที่วัด)ว่า ..

'ท่านอาจารย์เกษม หยุดพูดได้แล้ว.!!'

เขาว่างั้น ก็มีพระแจ้งเข้ามาเหมือนกันนะ *'ท่านน่าจะหยุดพูดได้แล้ว' 'ศาสนาพุทธเป็นศาสนาเทพซะแล้ว' 'ทำไมไม่สอนศาสนาพุทธ' 'ทำไมสอนศาสนาเทพ'* เขามาเล่าให้อาตมาฟังว่าพระองค์นี้ ชื่อนี้ ชื่อนี้ ...!!!

หลวงพ่ออบรมเรื่องศาสนา

'ศาสนาพุทธไม่ได้สอนให้นับถือเทพ ให้จำไว้'
แต่ศาสนาพุทธสอนให้นับถือ พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ แล้วเอาบุญให้เทพเข้าใจนะ..!!

เข้าใจรึยัง? ไม่ใช่ให้ไปกราบเทพนะ.. *'เอาส้นตีนนี่กราบมัน'* เข้าใจไหม? ก็แค่เทวดาไปกราบมันทำไม!! พวกเราไปกราบมันทำไม?.. *'เรามีพระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ไว้กราบแล้วนี่..'* วิเศษกว่าพรหม วิเศษกว่าเทพเข้าใจรึยัง ..อย่าไปโง่กราบ.. บางคนเจอศาลพระภูมินี่ (หลวงปู่ทำท่ากราบ) เกะกะความรู้สึกของคนพุทธ เข้าใจไหม! ไม่ต้อง.. เจอศาลปั๊บ ยกมือขึ้นไปบนฟ้าโน่นก็ได้ *'กราบพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ จงบันดาลบุญข้าให้ถึงแก่ผู้ที่อยู่ในศาลเจ้านี่..'* ไอ้เซ่อหนีจากศาลไปอยู่บ้านคนโน่น เขาทำบุญจะได้บุญกับเขา ไปอยู่ตามวัดโน่น เขาทำบุญจะได้อุทิศบุญให้ ร่วมอนุโมทนาบุญกับเขา ร่วมบุญร่วมกุศลให้เกิดขึ้น ไอ้พวกปีศาจโง่ ๆ เทวดา

โง่ ๆ ไปอยู่ตามศาลเจ้า ไปอยู่ตามซุ้มหัวเมือง มันโง่เข้าใจไหม ขี่รถมายังได้ด่ามันเลยนะ แล้วมันนี่ก็ทำท่าสง่าอยู่ในศาล ไม่มีสัญญาณบุญบนสวรรค์เลย *'ไอ้เ_ี้ยเอ้ย...!!'* ยังกร่างอยู่ได้ว่ะ *'..พอเราเอาบุญให้ปุ๊บ เผลอยกมือไหว้เลยนะ'*

" โอโฮ... ของดีอย่างนี้มีด้วยเหรอ" (ผู้อยู่ในศาล)

'มีซิว่ะ..' (หลวงพ่อ)

"โอ้โฮ ท่านหน่ะสมกับที่เขาเรียกมนุษย์อัศจรรย์แล้วนะ" (ผู้อยู่ในศาล)

"เขาไม่เรียกมันก็เป็นมันเป็นอย่างนี้" (หลวงพ่อ) ว่าอย่างนั้นเลยนะ สัญญาณลึกลับเป็นอย่างนี้

แล้วทีนี้..เลยพูดเรื่องเทพ เรื่องภูมิ เรื่องเทวดาให้คนรู้จัก ให้คนเอาไปช่วยผีตามไร่ ตามนา ตามบ้านช่อง ตามที่อยู่ที่อาศัย เขาสถิตย์ตามที่ต่าง ๆ เนี้ยะ มาก ๆ ๆ ๆ ๆ... เทวดาก็ม้าก มาก มาก ๆ... กลุ่มอื่นก็ม้าก..มาก พวกยักษ์ คนธรรพ์ กุมภัณฑ์ นาค ที่อยู่ตามน้ำ ตามป่า ตามเมือง อย่างนี้ก็มีมากมายไง แต่เราไม่เคยทำบุญให้เขา ไม่เคยขอบคุณเขาด้วยสัญญาณสิ่งของ เราจึงพากันอยู่อย่างย่ำแย่ ไม่สะดวกสบายในความรู้สึก เข้าใจไหม ?..

ทีนี้..ถ้าเราได้ส่งสิ่งดี ๆ ให้กับเขา เช่น ส่งสิ่งดี ๆ ให้พรหมที่เป็นญาติ จะรู้จักพรหมที่เป็นนายเวร เข้าใจไหมเรา

พูดแบบเนี้ย คือเราส่งบุญให้พรหมที่เป็นญาติ พรหมที่เป็นญาติก็จะรู้จักพรหมที่เป็นนายเวร แล้วก็ส่งบุญให้พรหมที่เป็นนายเวร (เขา)จะมาเป็นญาติกับพรหมที่เป็นญาติเรา เข้าใจรึยัง แล้วเทวดาที่เป็นญาติ จะรู้จักเทวดาที่เป็นนายเวร หาก(นายเวร)ยึกยักกลับมา (เขาจะ) *"เฮ้ย...(ร้องเตือนให้หยุด)"* ได้เลย และเขาสามารถอธิษฐาน *"ขอให้ข้ารับสัญญาณนายเวรญาติข้าได้.."*

สมมติว่า..คนนั่งอยู่ตรงนี้ สมมติว่าอาตมาเป็นพรหมผู้เฝ้าส่งสัญญาณอยู่ไง แต่ไม่ได้มาเฝ้าอยู่ในโลกมนุษย์นะ คนทั้งหลายมักจะเซ่อว่า พรหมไม่ทำงานเกี่ยวกับโลกมนุษย์ ในสาม - สี่โลกธาตุนี้ ทำงานเกี่ยวข้องกันจริง ๆ ๆ ๆ ๆ ๆ... *'เทวดาหากข้าพูดผิดให้เอาฟ้ามาผ่าถูกให้ตาย หาก(เดิน)ไปนี่ให้ผ่าเลย.. หรือไม่ก็ให้เอารถตกคลอง ให้กูตายคนเดียว โชเฟอร์รถให้ปลอดภัย..'*

นี่นะ คนเรามีญาติชั้นสูงไง เมื่อเราส่งบุญให้พวกนายเวรกับเทวดาที่เฝ้ารักษาเรา พวกเหล่านายเวรนี่ถ้าหากว่าได้เชื่อมโยงกับเทวดาฝ่ายเป็นมิตร หรือพรหมที่เป็นมิตรแล้วเมื่อเห็นพวกฝ่ายตรงกันข้ามทำสะเทือนยึกยัก ๆ เหมือนกับอเมริกากับรัสเซีย กับจีน กับอะไรนั่นหน่ะ?? ที่จอ(โทรทัศน์)มันปรากฏอยู่แล้วเข้าใจไหม (เมื่อเขาอธิษฐานว่า) *"ขออำนาจ*

ข้าฯ จงรับทราบฝ่ายนายเวรทุกท่าน" มันจะปรากฏอยู่ มันจะปรากฏเหมือนแว่นวิเศษเลยนะ เห็นเลยนะ แล้วความเคลื่อนไหวยึกยัก ๆ จะส่งสัญญาณบีบคั้นเข้ามาหาคนใช่ไหมล่ะ.. พรหมผู้เป็นญาติเขาจะมีฤทธิ์ เขาจะปราบกันด้วยฤทธิ์

ฉะนั้นเรามีพรหมที่เป็นญาติเอาไว้ต่อกรกับพรหมที่เป็นศัตรู แล้วเราทำบุญให้ฝ่ายที่เป็นศัตรูให้กลับใจมาเป็นฝ่ายเราไง ดึงกลับคืน เอาศัตรูเป็นมิตรจะได้รู้จักว่าศัตรูคืออะไรแจ๋วมั้ย ๆ ๆ ๆ ๆ... เมื่อทำบุญให้ศัตรูแล้วเอาศัตรูมาเป็นมิตร *"ผูกมิตรกับข้าฯ จะได้บุญบ่อย ๆ"* ไง เมื่อได้บุญบ่อย ๆ เขาก็จะเป็นมิตรกับเรา เมื่อเขาเป็นมิตรกับเราแล้วทีนี้ สัญญาณของเราที่มีต่อนายเวรจะรับทราบดีมาก เหมือนจับโจรมาเป็นตำรวจไง เข้าใจนะ พรหมจะรู้จักพรหมที่เป็นศัตรู เทพจะรู้จักเทพที่เป็นศัตรู มีนะเทพที่เป็นศัตรูก็มี ยักษ์จะรู้จักยักษ์ที่เป็นศัตรู คนธรรพ์จะรู้จักคนธรรพ์ที่เป็นศัตรู กุมภัณฑ์จะรู้จักกุมภัณฑ์ที่เป็นศัตรู นาคจะรู้จักนาคที่เป็นศัตรู ครุฑที่เป็นฝ่ายเราก็จะรู้จักครุฑที่เป็นศัตรู ปีศาจที่เป็นญาติเรา จะรู้จักปีศาจที่เป็นศัตรู เปรตที่เป็นญาติเรา จะรู้จักเปรตที่เป็นศัตรูเรา ผีที่เป็นญาติเรา จะรู้จักผีที่เป็นศัตรูเรา จุลินทรีย์ไวรัสที่เป็นฝ่ายเราจะรู้จักจุลินทรีย์ไวรัสที่เป็นศัตรูเรา เข้าใจไหม๊หล่ะ..

ไล่ลำดับจากต่ำถึงสูงโน่น...น.. แล้วทีนี้พวกที่อยู่ในยมโลก (อันได้แก่)พวกยมทูตยมบาลทั้งหลาย.. พญายมนี่มีองค์เดียวน่ะ

ผู้ยิ่งใหญ่นี้มีองค์เดียว แต่ทีนี้สาขาญาติจะมีอยู่เยอะแยะ อย่างเช่นพระเจ้าแผ่นดินเราก็มีองค์เดียว แต่นายกฯ รัฐมนตรี เป็นญาติใครต่อใครเยอะแยะ ใช่ไหม๊? เนี่ยระบบมันมาแบบเดียวกันอันนั้นก็เหมือนกัน ญาติทางฝ่ายต่ำหรือเมืองยมโลก เป็นแบบเดียวกัน สัญญาณฝ่ายสูงก็แบบเดียวกัน แล้วทีนี้เมื่อเราส่งบุญไปให้กับพวกญาติเรา พวกญาติเราจะรู้ว่า พวกนายเวรนั่นนะวางแผนเล่นงานเรา แทนที่โทษเรามีน้อย มันก็เอาโทษนี้มารวมกัน ๆ ๆ ๆ... เพื่อที่จะมาจับพวกเราลงนรกเข้าใจไหม ทีนี้ญาติเราที่เป็นยมบาล ญาติเราที่เป็นนายนิริยบาล นายทวารบาล และที่เป็นยมทูตที่คอยติดตามเอาดวงใจของผู้คน เขาจะรู้จักและรับทราบสัญญาณอันนั้น เขาก็จะช่วยป้องกันแก้ไขในสิ่งที่จะเป็นอันตรายกับเรา...เข้าใจไหม

ฉะนั้นพวกเราจำเป็น..ในระยะนี้ ได้เรียนรู้แล้ว ได้เข้าใจแล้ว ว่าญาติเราอยู่ในโลกลึกลับมีอยู่มากมาย และมีผู้อยู่ในโลกลึกลับเกี่ยวข้องกันอยู่ ก็ให้ส่งพลังส่งสิ่งดี ๆ ไปให้แก่เขา คือคนทุกคนจะมีสัตว์ลึกลับ ๔ กลุ่มใหญ่ ๆ ที่วนเวียนเกี่ยวข้องกันอยู่ คือ

๑. กลุ่มที่ดูแลรักษาตัวเรา (ได้แก่ เทวดา ยักษ์ นาค ครุฑ คนธรรพ์ กุมภัณฑ์ เป็นต้น)

๒. กลุ่มญาติ (ได้แก่ เปรต ผี ปีศาจ เทวดา ยักษ์ นาค ครุฑ คนธรรพ์ กุมภัณฑ์ อสูร มาร พรหม เป็นต้น)

๓. กลุ่มนายเวร (ได้แก่ เปรต ผี ปีศาจ เทวดา เป็นต้น)
๔. กลุ่มเชื้อโรค (ที่รักษา และนายเวร)

ฉะนั้น เมื่อได้ฟังวันนี้ อย่าลืม.!! **เมื่อให้ทานปั๊บให้(รีบ)อธิษฐานทันที***

'บุญนี้ให้ญาติ ให้เทวดาที่รักษา ให้นายเวร ให้เชื้อโรคของข้าฯ' ให้ส่งอย่างนี้ ทำอย่างนี้หากอยากเจริญ แล้วไม่ต้องรอพระว่า **"ยถาฯ สัพพีฯ"** ไม่ต้อง..!! แล้วก็ไม่ต้องไปกรวดน้ำใด ๆ ทั้งสิ้น

'บุญสำเร็จด้วยการคิดให้ ไม่ใช่สำเร็จด้วยการกรวดน้ำ..นะ'

' ให้จำเอาไว้แล้วนำไปทำ... '

---

* ที่ต้องรีบส่งเพราะบุญจะอยู่กับผู้ทำบุญไม่เกิน ๓ วินาที เมื่อเกิน ๓ วินาทีไปแล้วบุญจะออกไปรอเป็นของผู้นั้นอยู่บนสวรรค์ แล้วหากมาอุทิศหลังจากที่บุญออกไปแล้ว ก็จะไม่มีบุญออกไปให้แก่ผู้รับ

เครื่องรางของขลัง(ของปลุกเสก)ต่าง ๆ มีอำนาจกันให้อุทิศบุญไม่ออก

เอ้อ..เกือบลืม..!! *ใครที่มีพวกเครื่องรางห้อยมัดอยู่ตามตัวหรือมีอยู่ตามบ้าน คน ๆ นั้นจะอุทิศบุญไม่ออกนะ อาตมาเพิ่งจะเห็นเรื่องนี้เร็ว ๆ นี่ จริง ๆ นะจริง ๆ เวลาโยมสองคนมาทำบุญที่วัดเห็นได้ชัดเลยว่าคนไหนมีเครื่องรางอยู่ คนไหนไม่มี เพราะกระแสบุญที่จ่ายออกแตกต่างกันมาก แล้วบ้านไหนที่มีเครื่องรางอยู่เนี่ย จะเห็นกระแสป้องกันห่อหุ้มบ้านนั้นไว้ คนในบ้านนั้นก็จะอุทิศบุญไม่ออก*

ผู้ที่เกี่ยวข้องกับคนในบ้านนั้นเช่นผี - เทวดาต่าง ๆ ก็จะรับบุญได้ลำบาก แม้ญาติที่อยู่สวรรค์ชั้นสูงขึ้นไปจะลงมาช่วยเหลือคนบ้านนั้นก็เข้าได้ลำบาก เพราะมีอำนาจของเครื่องรางเหล่านั้นกีดกันเขาเอาไว้ ฉะนั้นหากใครมีหรือบ้านไหนมี ก็ให้อธิษฐานมลายมนต์ออก แล้วนำไปทำลายทิ้งซะ ไม่ว่าจะเอาไปเผาไฟหรือเอาไปฝังก็ได้ แต่เผานี่จะดี

ที่สุด..ปลอดภัยดี โดยก่อนที่จะอธิษฐานมลายมนต์ให้อธิษฐานเอาบุญให้มาเป็นเกราะป้องกันร่างกายก่อนว่า

"ขออำนาจพุทธ ธรรม สงฆ์ จงบันดาลบุญข้าให้มาเป็นเกราะกำบังร่างกายข้าให้ปลอดภัยจากมนต์และภูติผีปีศาจที่อยู่กับสิ่งเหล่านี้ด้วยเทอญ" (ในกรณีที่เราแกะออกมารวมกันไว้)

แล้วก็อธิษฐานมลายมนต์ออกว่า

"ขออำนาจพุทธ ธรรม สงฆ์ จงบันดาลให้มนต์ที่อยู่กับของเหล่านี้ให้มลายไป" ให้คิดแบบนี้หลายรอบ ๆ แล้วก็นำไปเผาทำลายทิ้งเสีย หากเป็นรูปเหรียญของครูบาอาจารย์ก็ให้นำไปไว้ที่วัด บอกตรง ๆ เลยนะแม้แต่พระพุทธรูปที่เขาเสกมาเนี่ย ยังมีอำนาจป้องกันเลย

ฉะนั้นหากใครอยากจะอุทิศบุญได้โดยสะดวกคล่องแคล่วและอยากให้ญาติทิพย์ของตนเองเข้าช่วยเหลือได้โดยสะดวกละก็ ให้นำของเหล่านั้นออกจากบ้านไปให้หมด แต่ถ้าใครไม่อยากเอาออกก็อยู่ด้วยกันไปกับผีปีศาจที่เคยอยู่มาก่อนด้วยกันต่อไป แล้วจะมาโทษว่าทำบุญมามากแล้ว อุทิศบุญมาก็มากแล้วไม่เห็นมีอะไรดีขึ้นเลย อย่ามาพูดให้ได้ยินนะมันทุเร้ศ ทุเรศคนแบบนั้น....

การเปิดบุญ

เมื่อได้อธิษฐานมลายมนต์กับอธิษฐานจ่ายบุญมาแล้ว ก็ให้อธิษฐานเปิดบุญไว้อย่างน้อยวันละ ๒ ครั้ง เช้า-เย็น ดังนี้ว่า **"ขออำนาจพุทธ ธรรม สงฆ์ จงบันดาลบุญข้าให้แก่ผู้ต้องการตลอดไป"** ส่วนชาวโลกทิพย์ที่อธิษฐานเอาบุญเองไม่เป็น เราต้องอธิษฐานจ่ายบุญให้เขา (ดังที่ได้บอกไว้ก่อนหน้านี้) และให้ทำการเขียนเอาประกาศที่จะบอกต่อไปนี้ติดไว้ตามบ้านเรือน เพื่อให้เขาได้อ่าน แล้วเขาจะสามารถอธิษฐานเอาบุญเองได้ โดยมีดังต่อไปนี้

ประกาศให้ชาวโลกทิพย์ทั้งหลายทราบวิธีเบิกบุญเอง (ดังนี้)

๑. สำหรับชาวโลกทิพย์ที่อยู่โลกมนุษย์และเคยรับบุญจากมนุษย์มาก่อนแล้ว แต่ยังไม่ได้เสวยผลบุญนั้น พึงทราบว่าบุญของชาวโลกทิพย์กลุ่มนี้มีอยู่แล้วในสวรรค์ ฉะนั้นให้ชาวโลกทิพย์กลุ่มนี้อธิษฐานดังนี้

"ขออำนาจพุทธ ธรรม สงฆ์ จงบันดาลบุญข้าให้มาถึงข้า จงบันดาลข้าให้รับบุญได้" ให้ชาวโลกทิพย์ตั้งใจคิดหลาย ๆ รอบให้ต่อเนื่อง

๒. สำหรับชาวโลกทิพย์ที่ไม่มีบุญมากและไม่เคยรับบุญเพิ่มให้อธิษฐานดังนี้

"ขออำนาจพุทธ ธรรม สงฆ์ จงบันดาลบุญญาติข้าให้เป็นของข้า" ให้ชาวโลกทิพย์ตั้งใจคิดหลาย ๆ รอบให้ต่อเนื่อง

๓. เมื่อมีมนต์ร้ายเข้าทำลายชาวโลกทิพย์และญาติให้ตั้งใจอธิษฐานมลายมนต์ร้ายนั้น ดังนี้

"ขออำนาจ พุทธ ธรรม สงฆ์ จงบันดาลมนต์ที่มีผู้เสกเพื่อทำลายข้าและญาติให้มลายไป"

เมื่อมีมนต์ร้ายเข้าทำลายให้ตั้งใจคิดหลาย ๆรอบให้ต่อเนื่องจนมนต์ร้ายนั้นหมดอานุภาพ การที่มนต์ร้ายหมดอานุภาพไปก็คือตนเองและญาติสบายขึ้น นั่นแหละเป็นเครื่องสังเกตุ

ขอให้ชาวโลกทิพย์ทุกท่าน ให้อภัยแก่มนุษย์ผู้ไม่รู้ด้วย ขอให้มนุษย์ทุกท่าน ให้อภัยแก่ชาวโลกทิพย์ผู้ไม่รู้ด้วย

- เมื่อได้อุทิศบุญให้ชาวโลกทิพย์ดังกล่าวมาแล้วนั้น ให้มนุษย์เราคิดหรือพูดบอกงานแก่ชาวโลกทิพย์ทุกวัน ให้ทำงานที่เหมาะสมแก่ชาวโลกทิพย์นั้น ๆ เช่น รักษาอาการป่วยต่าง ๆให้หาย, ดูแลรักษาสมบัติ, ดูแลรักษามนุษย์และสัตว์เลี้ยงทุกประเภท, ช่วยทำกิจการงานต่าง ๆ ทั้งอุตสาหกรรม - เกษตรกรรม - ธุรกิจพาณิชย์ - การศึกษาทุกระดับ - การปกครองทุกระดับ - ข้าราชการและพนักงานเอกชน และงานอื่นใดก็ตามที่มนุษย์ทำอยู่และเป็นงานที่สุจริตถูกต้องตามศีลธรรม ให้บอกกล่าวแก่ชาวโลกทิพย์ได้ ชาวโลกทิพย์เขาถนัดงานใด ๆ เขาก็จะทำงานนั้น ๆ ตามที่ชาวโลกทิพย์เขาถนัด (ชาวโลกทิพย์ที่ทำงานอย่างนี้ มีอยู่จริง) **ถ้าใครคิดหรือพูดว่าชาวโลกทิพย์เขาไม่มี ชาวโลกทิพย์บางกลุ่มจะหนีจากมนุษย์กลุ่มนั้น จะอยู่เฉพาะชาวโลกทิพย์ที่จำเป็นต้องอยู่และช่วยอะไรไม่ได้ ความเดือดร้อนต่าง ๆ ก็จะเกิดขึ้นกับมนุษย์ ฉะนั้นมนุษย์ควรระวัง.**

ผีควายชนอยู่ที่หัวใจ ของหลวงพ่อเกษมฯ

บางคนอาจสงสัยว่า " แล้วผีมด ผีแมลง ผีวัว ผีควาย ต่าง ๆ มีด้วยเหรอ ? "

(ตอบว่า)มีสิ ก็เมื่อสัตว์เหล่านั้นมันตาย มันยังไม่ได้เปลี่ยนภพเปลี่ยนภูมิมันก็จะยังคงสภาพเป็นสัตว์อยู่อย่างนั้นอยู่ในมิติทิพย์ จึงเรียกพวกมันว่า ***ผีสัตว์*** *ไง !.*

แล้วผีสัตว์เหล่านั้นเมื่อมันได้เล่นงานใครก็จะทำให้คน ๆ นั้นเกิดอาการเจ็บป่วยไม่สบายขึ้น เช่น ทำให้อืดอัดตามร่างกาย มึนงง ตัวหนัก เจ็บปวดเป็นบางจุดและอาจมีการเปลี่ยนไปเปลี่ยนมาตามร่างกาย เป็นต้น

อาตมาเคยเป็นนะเมื่อก่อน เจ็บแปล็บ ๆ ๆ อยู่ตรงหัวใจนี่ เจ็บอยู่นานก็เลย *"เอ้..มันเป็นอะไรว้า"* สงสัยไงก็เลยตรวจสอบดู

(มอง)เข้าไป..ก็เห็น(ผี)ควายตัวหนึ่งกำลังขวิดอยู่ที่หัวใจ*ของอาตมา โอ้ยย..มันตั้งใจขวิดเต็มที่เลยนะ มันขวิดตอนไหนนี่มันจะเจ็บแปล๊บ.บ..บ..ที่หัวใจนี่

ทีนี้อาตมาก็เลยคุยกับมัน.. ถามมัน

(ผีควาย)มันบอกว่า *"ก็ไอ้เนี่ยเคยฆ่ากู(หลวงพ่อ)"*

อาตมาจำมันได้ไง ควายตัวนี้ แต่ก่อน(ยังไม่ได้บวช)อาตมาก็ทำนาอยู่กับพ่อแม่ใช่ไหมหล่ะ ทีนี้ก็เอาควายตัวนี้ มันชื่อ *"ไอ้กอม"* ไปไถนา แล้วมันบอกไม่ฟังหลายครั้งหลายคราไง (หลวงพ่อ)โมโหก็เลยเอามีดปลายแหลมเนี่ยเสียบเข้าไปที่หัวใจมันเลยนะ แล้ว(ควาย)มันก็ตาย เมื่อมันตายก็เอาเนื้อมันไปกินแต่ก็ไม่ได้อุทิศบุญให้มันนะตอนนั้นเพราะยังไม่รู้จัก(วิธี) ทีนี้เมื่ออาตมามาบวชแล้วก็มีอาการเจ็บแปล้บ ๆ อยู่ที่หัวใจจึงได้(อธิษฐานตัว)เข้าไปดูไง

ทีนี้ได้คุยกับมัน(ผีควาย)แล้วก็บอกมันว่าจะอุทิศบุญให้(ผีควาย)มันก็บอกว่า *"ถ้าได้ก็เอา"*

ทีนี้อาตมาก็อุทิศบุญให้(ผีควาย)เรื่อย ๆ จากนั้นมาก็เบาขึ้น ๆ ตอนนี้สบาย หัวจงหัวใจนี่แข็งแรงดี..ไม่เจ็บเพราะมันอีกเลย..

---

*จากประสบการณ์ของหลวงพ่อที่ท่านป่วยเป็นโรคหัวใจโตในตอนนั้น แต่ก็ได้ทำการอุทิศบุญให้โดยตรงกับสัตว์ที่กวนในบริเวณหัวใจ ทำให้ท่านหายจากอาการป่วยดังกล่าว.

ยักษ์ยิงธนูใส่หัว หลวงปู่องค์หนึ่งทางโคราช

อาตมาเห็น(ตัว)มันไง ยักษ์ตัวสูงใหญ่หัวจรดเมฆโน่น ยืนทำท่าทำทางก้ม ๆ เงย ๆ เล็งธนูอยู่

อาตมาไปเห็นก็เลยถามมันว่า *"เฮ้ย..ทำอะไร ?"*

มันตอบว่า *"จะยิงหัวพระ"*

"จะไปยิงท่านทำไม ?" (หลวงพ่อ)

"ยิงสิ ก็พระเคยทำข้าก่อนนี่" (ยักษ์)

"เฮ่ย..มันบาป ท่านเป็นพระนะ" (หลวงพ่อ)

"อ้าวแล้วท่านมาเกี่ยวอะไรด้วย" (ยักษ์)

มันว่าอาตมาเลยนะ แล้วก็หันธนูมาทางอาตมา อาตมาเลยว่า

"ใจเย็น ๆ เดี๋ยวกูจะบอกท่านให้ทำบุญให้มึง"

แล้วอาตมาก็กลับมา ทีนี้พอมีคนที่รู้จักอาตมาอยู่ทางโคราชติดต่อมา อาตมาก็บอกไปว่า ให้ไปบอกหลวงปู่.......หน่อยนะว่า ให้ทำบุญให้ไอ้ยักษ์ที่มันกำลังจะยิงหัวท่านอยู่นั่นหน่อย เขาก็เลยติดต่อไปที่ลูกศิษย์หลวงปู่......(นั้น) ลูกศิษย์หลวงปู่......ก็ตอบกลับมาว่า *“พระระดับหลวงปู่....แล้ว ไม่มีอะไรทำอันตรายท่านได้หรอก”* ว่างั้น

ตกลงก็คือไม่ได้บอกให้หลวงปู่.....ทราบ

ไม่นาน..ก็ได้ข่าวว่าหลวงปู่....ได้เข้าโรงพยาบาลไปผ่าหัวง้างดูสมอง (เพราะเส้นเลือดในสมองแตกหรือมีเลือดออกในสมองอะไรซักอย่างนี่แหละ เหตุการณ์นี้เกิดในช่วงปี ๒๕๔๘ - ๒๕๔๙ นี้ จากผู้เรียบเรียง) นะมันเป็นอย่างนั้น ถ้าทำบุญให้เขาแล้วมันก็จะได้ไม่เป็น

แต่นี่ไม่ได้ทำ.. ‘เพราะลูกศิษย์ไม่ได้ไปบอกท่าน’ ก็เลยเป็นหยั่งงั้นไป..

การแก้กรรม ตัดกรรม อโหสิกรรม

หลวงพ่อ ท่านได้เปรียบเทียบอธิบายให้ฟังดังนี้ กรรม(เจ้ากรรมนายเวร)นั้นไม่มีใครที่จะสามารถลบล้างหรือหนี้ผลแห่งกรรมไปได้ แต่เรานั้นสามารถที่เจือจางกรรมให้เบาบางลง จนกลายเป็นอโหสิกรรมไปเอง (ลองพิจารณาดู) เปรียบ(เวร)**กรรม(**ไม่ดี) **คือ เกลือหนึ่งแก้ว กรรมดี**(บุญ) **คือ น้ำหนึ่งแก้ว** เกลือหนึ่งแก้วกับน้ำหนึ่งแก้ว = น้ำยังมีความเค็มของเกลืออยู่ ถ้าน้ำสิบแก้ว ร้อยแก้วพันแก้วหมื่นแก้ว น้ำ(อุทิศบุญ)มากขึ้นเรื่อย ๆ เกลือ(เวรกรรม)นั้นย่อมหมดรสเค็มไปเอง **การอุทิศบุญตามที่หลวงพ่อแสดงนั้นก็เปรียบได้ดังนี้.**

หลวงพ่อเกษมฯ เมตตาแก่ผู้ป่วย(ทุกโรค)

ครั้งหนึ่ง ข้าพเจ้าได้มีโอกาสสอบถามกับหลวงพ่อโดยตรง เกี่ยวกับโรคของคนป่วยท่านหนึ่ง(อาการทางสมอง) ที่หมอบอกว่าอาการผู้ป่วยนั้น ได้รับแรงกระแทกอย่างรุนแรง สมองโดนเขย่ามากสะเทือนมาก ทำให้สมองนั้นเละเหมือนเต้าหู้ อาการเช่นนี้ทางการแพทย์สรุปว่า *‘ถ้าไม่ตาย ก็เหมือนเจ้าชาย-เจ้าหญิงนิทรา’* ประมาณนั้น

ข้าพเจ้าจึงได้สอบถามหลวงพ่อ *‘อาการป่วยเช่นนี้มีโอกาส(รักษา)หายได้หรือไม่ ? ครับ..’*

(หลวงพ่อ) *‘หาย.. หายได้ รักษาหายได้...* ***ไม่มีโรคใดรักษาไม่ได้****(หลวงพ่อยืนยันชัดเจน) ถ้าผู้นั้นรู้วิธีรักษา’*

(ข้าพเจ้า) *‘ควรทำอย่างไรครับ’*

(หลวงพ่อ) *‘บอกให้พ่อ-แม่-ญาติ ของเขาเร่งอุทิศบุญจ่ายออกให้มาก ๆ ถี่ ๆ* ***อย่างน้อยให้ได้วันละพันละหมื่น*** *อย่าหยุดเลยนะ’*

<u>รอบแรก</u> ให้เทวดาที่รักษาลูก(คนป่วย)
<u>รอบสอง</u> ให้นายเวรที่กวนภายในสมอง
(บริเวณที่ป่วย)และที่อยู่รอบตัว

ให้ทำอย่างนี้ อย่าหยุด !!! ทำให้ถี่ ทำให้มาก ๆ เลยนะ ทำไปเรื่อย ๆ ทั้งวันทั้งคืนให้คิดอยู่อย่างนี้

ทำไมต้องทำแบบนี้ ? --

(หลวงพ่อ) *‘เพราะว่าเทวดาเขาไม่มีกำลัง ไม่มีบุญ ที่จะต่อกรกับนายเวรที่เข้าทำลายคน แต่เมื่อ(นายเวร)เข้าทำลายคนแล้ว เราก็ต้องเร่งส่งบุญให้เทวดาที่รักษา(ผู้ป่วย)ให้เขามีกำลังมีฤทธิ์ขึ้น ที่จะต่อสู้กับนายเวร และให้(บุญ)นายเวรด้วย เพื่อที่เขาจะได้(ออกจากร่างกาย)ถอยออกไป’*

เมื่อเทวดาเขามีกำลัง เขาก็จะหาหยูกหายามารักษา ทำการแก้ไขเชื่อมต่อเซลล์สมองใหม่แทนที่เสียหายให้กลับคืน

ส่วนนายเวรที่กวนเมื่อได้รับบุญที่(ญาติ)อุทิศให้จะค่อยๆ ออกไป ๆ เมื่อนายเวรเริ่มออกไปจากผู้ป่วย ผู้ป่วยก็จะค่อย ๆ เบาขึ้น ๆ

เมื่อสมอง(โรค)ไม่มีตัวกวน เซลล์สมอง(อวัยวะ)ก็จะสร้างกลับคืนจาก(ญาติในโลกทิพย์)ผู้ที่ดูแลรักษา(ผู้ป่วย)

ทีนี้สมอง(อวัยวะ)ก็เหลือแต่แผล แผลนั้นก็จะค่อยหายไปเอง ผู้ป่วยก็จะกลับคืนเป็นปกติได้เหมือนเดิม. (ดังนี้)

สรุป

“ คนเราที่ได้เจ็บป่วย

ก็เพราะเคยเบียดเบียนสัตว์ไว้

คนที่อายุสั้นเพราะเคยฆ่าสัตว์เอาไว้

ดวงใจสัตว์ที่เคียดแค้นเหล่านั้น

จึงตามมาทวงคืน

ฉะนั้นให้อุทิศบุญออกให้แก่เขา

เขาจะได้ไม่จองเวรเราอีก

จะได้เป็นอโหสิกรรมต่อกันไป ”

การอุทิศบุญให้แก่เขาทำได้สองวิธี คือ

๑. เมื่อเวลาเราได้ทำดีอะไรก็ตาม บุญเกิดขึ้นกับเรา ให้คิดทันทีว่า **"บุญนี้ให้........................."** (เช่นจะให้เชื้อโรคตามร่างกายทั่วไป ก็เติมคำว่า เชื้อโรคในร่างกายข้า ลงไปตรงที่จุด ๆ ๆ ๆ ไว้นั้น)

๒. เมื่อเวลาที่เราไม่ได้ทำดีอะไร ก็ให้เบิกบุญที่เราเคยทำไว้มาจ่าย โดยอาศัยอำนาจพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ เป็นพลังในการเบิก โดยคิดว่า **" ขออำนาจพุทธ ธรรม สงฆ์ จงบันดาลบุญข้าให้......................."** (จะให้ตรงส่วนไหนก็ให้เพิ่มเติมเอาเองเหมือนข้อที่ ๑ นั้น)

ต่อไปจะบอกเป็นจุด ๆ ไป แล้วให้นำไปประยุกต์ใช้กับข้อ ๑ หรือข้อ ๒ เอาเอง

ใครป่วยที่จุดไหนของร่างกายก็ให้อุทิศให้จุดนั้น ๆ เช่น

ปวดหัว ก็ว่า **ให้นายเวรที่ทำให้ข้าปวดหัว** อยู่นี้

ปวดเส้น ก็ว่า **ให้นายเวรที่ทำให้ข้าปวดเส้น** อยู่นี้ ดังนี้

แล้วทีนี้สำหรับผู้ที่เป็นโรคที่หมอวินิจฉัยแล้วว่าเป็นโรคนั้นโรคนี้ก็ให้ระบุให้เชื้อโรคต่าง ๆ ต่อไปนี้

- **'เป็นโรคหัวใจ'** ก็ว่า *ให้นายเวรกับเชื้อโรคที่กวนอยู่ที่หัวใจของข้านี้*

- **'เป็นโรคอัมพฤกษ์อัมพาต'** ก็ว่า *ให้ผู้ที่ก่อกวนอยู่ที่สมองและก้านสมองของข้านี้*

- **'เป็นโรคเบาหวาน'** ก็ว่า *ให้พวกเชื้อโรคที่ก่อกวนอยู่ที่ตับอ่อนของข้านี้*

- **'เป็นโรคหอบหืด'** ก็ว่า *ให้พวกเชื้อโรคที่ก่อกวนอยู่ตามหลอดลมและปอดของข้านี้*

- **'เป็นโรคภูมิแพ้'** ก็ว่า *ให้นายเวรที่ทำให้ข้าเป็นภูมิแพ้อยู่นี้*

- **'เป็นโรคไตอักเสบ'** ก็ว่า *ให้พวกเชื้อโรคที่ก่อกวนอยู่ที่ไตของข้านี้*

- **'เป็นโรคไวรัสตับอักเสบ'** ก็ว่า *ให้พวกเชื้อไวรัสที่อยู่ในตับของข้านี้*

- **'เป็นโรคสมองอักเสบ'** ก็ว่า *ให้พวกเชื้อโรคที่เกาะกินอยู่ในสมองของข้านี้*

● **'เป็นโรคมะเร็ง'** ก็ว่า *ให้พวกเชื้อโรคกับนายเวรที่อยู่ตรง............ข้า ที่ทำให้เป็นมะเร็งอยู่นี้*

หรือจะว่า ให้ผู้ที่ทำให้ข้าเป็นมะเร็งอยู่นี้ ดังนี้ก็ได้

● **'เป็นโรคเอดส์'** ก็ว่า *ให้พวกเชื้อไวรัสที่ทำให้ข้าเป็นโรคเอดส์อยู่นี้*

หรือจะว่า **ให้พวกเชื้อไวรัสที่กัดกินเม็ดเลือดขาวตามร่างกายข้าอยู่นี้** แล้วหากมีโรคอื่นแทรกซ้อนก็ให้อุทิศบุญออกให้กับเชื้อโรคนั้น ๆ ด้วยเหมือนกัน

● **'เป็นโรคสะอึก'** ก็ว่า *ให้พวกผีสัตว์ที่อยู่ในร่างกายที่ทำให้ข้าสะอึกอยู่นี่* (แล้วก็ให้ลองเจาะจงให้ผีตุ๊กแกด้วย โดยเปลี่ยนคำอุทิศจากคำว่า ผีสัตว์ เป็น ผีตุ๊กแก)

● **'เป็นโรคประหลาด'** ก็ว่า *ให้พวกที่ทำให้ข้ามีอาการ..................................(บอกไปตามอาการที่เป็นนั้น)*

แล้ววิธีอุทิศบุญนี้จะนำไปใช้กับคนอื่น ๆ ก็ได้ เช่น หากพ่อแม่ป่วย ลูกก็ช่วยอุทิศบุญของตนเองออกไปให้นายเวรหรือเชื้อโรคที่ก่อกวนตามร่างกายของพ่อแม่ได้ กลับกันหากลูกป่วยพ่อแม่ก็ช่วยกันอุทิศบุญเข้าแก้นายเวรกับเชื้อโรคของลูกได้เหมือนกัน อันนี้ยกตัวอย่าง แล้วหากใครจะไปอุทิศให้ใครยังไงที่ไหนได้ทั้งนั้น เพียงแต่เปลี่ยนคำลงท้ายจาก ของข้านี้ (สมมุติให้เชื้อโรคของลูก) ก็ว่าเป็น ของลูกข้า (ดังนี้)

- **‘เมื่ออยู่ดีๆเกิดวูบ ช็อค หมดสติกระทันหัน’** ให้ญาติอุทิศบุญให้ ผู้ที่มาทำอันตรายเขานั่น

- **‘แล้วหากเป็นโรคอื่น ๆ’** ที่นอกเหนือจากที่บอกนี้ ก็ให้ซิกแซ็ก - ปรับเปลี่ยนคำอธิษฐานเอาเอง

แล้วทีนี้หากใครที่มีญาติป่วยหนัก มีอาการทุรนทุราย ก็ให้อุทิศบุญให้นายเวรที่กำลังรุมเล่นงานคนป่วยอยู่นั่น

- หากใครมีญาติป่วยเป็นเจ้าชายหรือเจ้าหญิงนิทรา หากเขายังสื่อสารกับเราทางกายได้อยู่ เช่นทางมือหรือทางตา ฯลฯ เช่น สมมุติว่าเราถามเขาว่า *“หิวหรือยัง ถ้าหิวให้กำมือเราให้แน่น ๆ”* เขาก็กำมือเราได้ อย่างนี้แสดงว่าเขายังรับรู้ในสิ่งที่เราพูดกับเขาได้ ถ้าเป็นแบบนี้ ก็พูดบอกกับเขาเลยว่า **“ให้คิดตามนะ จะบอกวิธีคำอุทิศบุญให้”**

แล้วก็นำเขาว่าไปเป็นบท ๆ ไปว่า (ดังนี้)

“ขออำนาจพุทธ ธรรม สงฆ์ จงบันดาลบุญข้าให้ญาติ ให้เทวดาที่รักษา ให้นายเวร ให้เชื้อโรคของข้า”

แล้วก็นำให้คิดตามอีกว่า

“ขออำนาจพุทธ ธรรม สงฆ์ จงบันดาลบุญข้าให้นายเวรกับเชื้อโรคที่ก่อกวนอยู่ที่สมองและก้านสมองของข้า”

แล้วก็นำให้คิดตามอีกว่า

“ขออำนาจพุทธ ธรรม สงฆ์ จงบันดาลบุญข้าให้กับผู้ที่ทำให้ข้ามีอาการเป็นเช่นนี้”

แล้วก็นำให้คิดตามอีกว่า(อันนี้เป็นการเปิดบุญ)

“ขออำนาจพุทธ ธรรม สงฆ์ จงบันดาลบุญข้าให้เปิดโอกาสตลอดไปแก่ผู้ที่ต้องการบุญข้า ขอให้เขาเหล่านั้นอธิษฐานเอาบุญของข้าได้”

แล้วทีนี้ หากอยากจะให้เทพที่เป็นหมอเข้าทำการรักษาก็ให้อธิษฐานเปิดร่างกายไว้ ซึ่งจะบอกต่อไป..

แล้วหากเจ้าชายหรือเจ้าหญิงนิทรานั้น อาการเพียบแล้ว ไม่สามารถสื่อสารกับเราทางกายได้ ก็ให้ญาติ จะเป็นลูกจะเป็นหลานก็ได้ เข้าไปพูดคุยกับเขา**โดยใช้ความคิด** อาจจะไปนั่งอยู่ข้างเตียง แล้วก็คิดว่า **“ขออำนาจพุทธ ธรรม สงฆ์ จงบันดาลสัญญาณคิดของข้าในเวลานี้จงดังเข้าไปให้นาย/นาง..........ได้ยิน”**

แล้วจะคิดต่อไปว่าอย่างไร ก็ตามแต่อยากจะคุยกับเขา แต่ก็ควรบอกเขาให้ระลึกถึงบุญที่เขาเคยทำเอาไว้ หรือจะบอกเขาให้อธิษฐานอย่างนี้ก็ได้ว่า **“ขออำนาจพุทธ ธรรม สงฆ์ จงบันดาลข้าให้ไปถึงบุญ จงบันดาลบุญให้มาถึงข้า”**

‘ให้เขาอธิษฐานกลับไปกลับมาอยู่อย่างนี้’

แล้วหากเราผู้เป็นญาติ คิดอยากจะทำบุญให้เป็นของเขาก็สามารถทำได้ โดยเมื่อได้ทำบุญแล้วก็รีบคิดทันทีว่า

"บุญนี้ให้ไปรอเป็นของนาย/นาง............ อยู่บนสวรรค์" ดังนี้

● แล้วหากใครที่มีญาติป่วยหนักใกล้จะเสียชีวิต เขาไม่รับรู้อะไรแล้ว ให้อุทิศบุญให้แก่เขาโดยตรงเลย หรือเข้าไปคิดบอกเขาใกล้ ๆ ก็ได้ว่า **"คิดถึงบุญเอาไว้หรือระลึกถึงพุทโธเอาไว้"** (ดังนี้)

หรือเราจะเบิกบุญให้มารอเป็นของเขาอยู่เลยก็ได้ว่า **"ขออำนาจพุทธ ธรรม สงฆ์ จงบันดาลบุญข้าให้มารอเป็นของนาย/นาง....................... อยู่** (ถ้าเป็นพ่อเป็นแม่ก็ว่าคุณพ่อคุณแม่ตรง ๆ เลย) **เมื่อนาย/นางตายตอนไหนขอบุญข้าจงเป็นของเขาตอนนั้น"** (ดังนี้)

● แล้วอีกกรณีหนึ่งหากคนป่วยสิ้นใจปุ๊บรีบหาอะไรให้ทาน จะเอาเงินก็ได้ให้กับหมอกับพยาบาลก็ได้แล้วรีบอุทิศบุญทันที **"บุญนี้ให้นาย/นาง...................... "** ให้คนต่อไปอีกก็ **"บุญนี้ให้นาย/นาง...................... "** ทำย้ำ ๆ อยู่อย่างนั้นหลาย ๆ รอบ การทำแบบนี้หากโทษคนที่ตายไม่หนักหนาสาหัสเกินไปเขาก็จะได้ไปสู่ภพภูมิที่ดีแน่นอน

วิธีที่จะให้เทพที่เป็นหมอ มาทำการรักษา (อีกวิธีหนึ่ง)

แล้วหากใครอยากจะเปิดโอกาสร่างกายให้หมอเทพเข้าทำการรักษา ก็ให้คิดว่า

"ขออำนาจพุทธ ธรรม สงฆ์ จงบันดาลให้เหล่าเทพเทวาที่เป็นญาติข้าฯ จงได้ยินเสียงข้าฯในเวลานี้.. ขอให้ท่านทั้งหลายจงไปนำเทพที่เป็นหมอมาทำการตรวจรักษาข้าฯ ในเวลาที่ข้าหลับด้วย ข้าจะเปิดโอกาสไว้ ข้าฯมีอาการ............................(ปวดหัวหรือเป็นอะไรก็บอกไปตามนั้น) เมื่ออาการดีขึ้น ข้าฯจะทำบุญให้แก่พวกท่านยิ่ง ๆ ขึ้นไป" ดังนี้

แล้วก็ให้คิดอีกว่า

"ขออำนาจพุทธ ธรรม สงฆ์ จงบันดาลให้ร่างกาย

ข้าฯเปิดโอกาสแก่เหล่าเทพที่เป็นหมอ ให้เข้าตรวจรักษาข้าได้ด้วยเถิด." (ดังนี้)

ให้คิดวันละ ๒ ครั้ง เช้า - เย็นหรือก่อนนอนก็ได้

แล้วให้คิดเบิกบุญจ่ายว่า

"ขออำนาจพุทธ ธรรม สงฆ์ จงบันดาลบุญข้าให้มาสู่ข้า แล้วขอให้บุญนี้จงอยู่กับข้า แล้วหากผู้ใดไปนำหมอเทพมาและหมอเทพใดที่มาทำการตรวจรักษาข้าฯขอบุญนี้จงเป็นของท่านผู้นั้นและขออำนาจพุทธ ธรรม สงฆ์ จงบันดาลบุญข้าให้เปิดโอกาสตลอดไปแก่หมอเทพที่มาทำการตรวจรักษาข้าและผู้ที่ไปนำหมอเทพมาด้วยเถิด" ดังนี้

เมื่อทำอย่างนี้แล้วอย่าลืม..เอาบุญให้ญาติทิพย์ของตนและเหล่าเทพที่มาทำการรักษาตนบ่อย ๆ

ยาก็ให้กิน หากเป็นยาสมุนไพรก็ให้เอาบุญให้แก่เหล่าเทพที่รักษาต้นยาที่เอามากินนั้นด้วยเหมือนกัน

แล้วก็เอาบุญให้ผู้ที่ทำให้เกิดอาการเจ็บป่วยตรงนั้น ๆ ด้วยเหมือนกัน.

ติดตามอ่านเล่มต่อไป

"พลังบุญ ตอนที่ ๓ ส่งบุญให้สัตว์ในโลกทิพย์"

บางครั้งญาติทิพย์ของเรา ก็ทำให้เกิดการเจ็บป่วยได้

ในกรณีนี้ เกิดจากพวกญาติของเราตั้งแต่อดีตชาติติดตามมา ก็มี.. ญาติในปัจจุบันที่เขาตายไปแล้ว แล้วมาทำก็มี

ทำไม ?.. เขาจึงมาทำ..

'เพราะเขาไม่รู้' เขาคิดว่าเพียงมาอยู่ใกล้กับญาติเท่านั้น เช่นมานั่งใกล้ เดินใกล้ กอดไว้ เกาะอยู่ตามร่างกาย ฯลฯ เมื่อเขาทำแบบนั้น ก็จะทำให้คน ๆ ที่เขามาอยู่ใกล้เนี่ยมีอาการไม่สบาย ไม่ปกติ อึดอัด บางครั้งออกท่าทางแปลก ๆ ไปหาหมอก็ตรวจ แล้วก็ว่าไม่เป็นอะไร หรือไปรักษามาหลายที่แล้วก็ไม่มีอาการดีขึ้น เหล่านี้คือสัญญาณที่บ่งบอกว่าญาติมาอยู่ใกล้ (แต่บางทีก็เป็นสัญญาณจากนายเวร)

ฉะนั้น เมื่อได้ทำบุญหรือเบิกบุญมาแล้วก็ให้จ่ายบุญออกให้เขา โดยระบุว่า *"บุญนี้ให้ญาติข้า"* หรือจะอุทิศว่า *"บุญนี้ให้ผู้ที่มาวนเวียนอยู่กับข้านี้"* ดังนี้ก็ได้เช่นกัน

หมายเหตุ : การอุทิศบุญที่ได้ผล

- เมื่อได้กินยา- ทายา- ฉีดยา ก็อย่าลืมอุทิศบุญ
- ให้หาหยูกหายามากินด้วย เช่น ยาสมุนไพรต่าง ๆ และให้งดเว้นสิ่งที่จะไปส่งเสริมโรคให้ทวีความรุนแรงขึ้นด้วย
- เมื่อได้เข้าห้องน้ำห้องส้วมก็อย่าลืมอุทิศบุญ
- หมอ พยาบาล หมอนวด ฯลฯ ก็อย่าลืมอุทิศบุญ
- เครื่องรางของขลังของปลุกเสกต่าง ๆ มีอานุภาพป้องกันให้อุทิศบุญไม่ออก ป้องกันผีที่อยู่ในร่างกายให้ออกไม่ได้ และญาติทิพย์หมอทิพย์เข้าช่วยเหลือได้ลำบากหรือไม่ได้เลย
- อย่าไปรดน้ำมนต์ อันจะเป็นการเพิ่มความอาฆาตแค้นให้แก่เขา
- ฝันอะไร อย่าลืมอุทิศบุญให้ผู้ที่มาทำให้ฝันนั่น หรืออุทิศบุญให้ผู้ที่เราฝันเห็นนั้นด้วย
- อย่าลืมอุทิศบุญออกให้ ๔ กลุ่มเขาด้วยเหมือนกัน โดยคิดว่า **"ขออำนาจพุทธ ธรรม สงฆ์ จงบันดาลบุญข้าให้ญาติ ให้เทวดาที่รักษา ให้นายเวร ให้เชื้อโรคของข้า"** และให้ทำการเปิดบุญไว้ให้เขาอธิษฐานเอาได้เองด้วยดังนี้.

เมื่อได้ทราบวิธีการอย่างนี้แล้ว ให้ไปแก้ไขโรคภัยไข้เจ็บที่เกิดกับตนและเกิดกับคนอื่น ๆ ต่อไป อุทิศออก จ่ายออกวันละมากเท่าไหร่ยิ่งดี ไม่ต้องกลัวบุญหมด บุญทุกคนมีมากอยู่แล้วในสวรรค์เอามาจ่ายชาตินี้ทั้งชาติก็ไม่หมด

ฉะนั้น ให้ทำตามที่บอกมาหากอยากสบาย สบายจริง ๆ นะ สบายจริง ๆ ขอให้ทำตามที่บอกเถ้อะ..........

วิธีเบิกบุญเก่าในอดีตมาใช้อุทิศส่วนบุญ

(ให้ใช้สัญญาณคิด อธิษฐานดังนี้...)

ข้าฯขอถึงอำนาจพุทธ ธรรม สงฆ์ จงบันดาลบุญในอดีตที่ข้าฯได้ทำในทาน ศีล และภาวนาให้จงมาถึงข้าฯในขณะนี้ ขอบุญนี้จงสำเร็จแก่หมู่ญาติของข้าฯเถิด เหล่าเทพเทวาผู้รักษาผู้เกี่ยวข้อง เหล่าภูตผี ปีศาจ ปอบ เปรต นาค ครุฑ คนธรรพ์ กุมภัณฑ์ อสูร ยักษ์ มาร สรรพสัตว์ทั้งปวงที่เกี่ยวข้องกับข้าฯ รวมทั้งนายเวรทั้งหมดที่เดินทางมาถึงในขณะนี้จงอธิษฐานเอาบุญนี้

ข้าฯขอถึงอำนาจพุทธ ธรรม สงฆ์ จงบันดาลบุญนี้ให้สำเร็จแก่สัตว์ทั้งปวงตามที่ข้าฯ ได้คิดอุทิศให้ทั้งหมดนี้ ขอสัตว์ทั้งปวงนี้จงสำเร็จประโยชน์อันยิ่งใหญ่แก่ตนอย่างยาวนานเถิด ข้าฯ ขอถึงอำนาจพุทธ ธรรม สงฆ์ ขอความสำเร็จนี้จงมีแก่ท่านดังที่ข้าฯ ปรารถนาเทอญ.

คำอุทิศส่วนบุญในขณะที่ทำ

(ในขณะที่ทำบุญใหม่ให้คิดอธิษฐานส่งบุญออกได้ทันที)

ให้คิดอุทิศบุญได้ทันทีในขณะที่ยื่นของให้ผู้รับเมื่อขาดสิทธิของตน ขอให้คิดอย่างรวดเร็วในช่วงเวลาไม่เกิน ๓ วินาที จะคิดอุทิศให้ญาติหรือผู้เกี่ยวข้องจะสำเร็จโดยทันที **ตามข้อความด้านบนที่ขีดเส้นใต้ หากไม่คิดภายใน ๓ วินาที บุญจะเป็นของเราทั้งหมดและจะต้องใช้วิธีเบิกบุญเก่าในอดีตมาใช้.**

อธิษฐานบุญจากการภาวนา

บุญที่เกิดจากการภาวนานั้นผู้ที่อยู่ในภพภูมิต่ำ ๆ เช่น ผี - ปีศาจ - เปรต - ผีเชื้อโรค ฯลฯ รับได้ยาก

ฉะนั้นหากเราต้องการโอนบุญที่เกิดจากการภาวนาให้แก่เขาเหล่านั้น เราต้องอธิษฐานแปรสภาพบุญให้เหมาะกับเขาเหล่านั้นก่อนเพื่อเขาจะรับได้ง่ายขึ้น โดยคิดก่อนที่จะภาวนาดังนี้ว่า

"ขออำนาจพุทธ ธรรม สงฆ์ จงบันดาลให้บุญที่เกิดขึ้นในขณะที่ข้าฯ ภาวนาคราวนี้ แปรสภาพเป็นสิ่งต่าง ๆ ตามแต่อมนุษย์แต่ละดวงใจที่มาเกี่ยวข้องกับข้าอยู่ในเวลานี้ต้องการ แล้วขอให้บุญที่แปรสภาพแล้วนั้นเป็นของอมนุษย์แต่ละดวงใจเหล่านั้นตามที่เขาปรารถนานั้นเทอญ" ดังนี้

หมายเหตุ ตรงถัดจากคำว่า แปรสภาพเป็น นั้น เราจะระบุชัด ๆ ลงไปเลยก็ได้ว่า **'แปรสภาพเป็นอาหาร, ที่อยู่ที่อาศัย ฯลฯ'** ก็ได้เช่นกัน แล้วตรงที่ขีดเส้นใต้นั้นเราจะเปลี่ยนเป็น **'ตามแต่เทวดา - เปรต - ผี - ปีศาจที่อยู่บริเวณบ้านข้า'** หรือจะเปลี่ยนเป็นว่า **'นายเวรของข้า (และของลูก ของสามี ของภรรยา ของบิดา ของมารดา ฯลฯ) ที่เดินทางมาถึงแล้วในเวลานี้'** ดังนี้

(คำคิดนี้จะไม่ตามนี้ร้อยเปอร์เซนก็ได้ ให้คิดพลิกแพลงใช้เอาแต่อย่าให้หนีจากหลักนี้.)

หมายเหตุ การทำความดีอะไรก็ตามแม้เพียงเล็ก ๆ น้อย ๆ ก็มีบุญเกิดขึ้นทั้งสิ้น เราสามารถโอนบุญที่เกิดขึ้นนั้นให้แก่ผู้ที่อยู่ในโลกทิพย์ได้ทันที

วิธีการเบิกโอนบุญประจำวัน

ตื่นเช้า เบิกบุญให้ผู้ที่มาเกี่ยวข้องกับเราโดยทางฝันรวมทั้งให้เทวดาประจำตัว เจ้ากรรมนายเวรที่เบียดเบียนทั้งภายนอกและภายในกายของเรา ตลอดถึงภูตผีปีศาจ เปรต ปอบ นาค ครุฑ อสูร ยักษ์ คนธรรพ์ กุมภัณฑ์ ยมทูต เทวดา มาร และพรหมที่เป็นญาติของเรา ที่อยู่บริเวณบ้าน

เข้าห้องน้ำ เบิกบุญให้แบคทีเรียจุลินทรีย์ต่าง ๆ ที่ตายจากการที่เราอาบน้ำชำระร่างกายต่าง ๆ รวมทั้ง ให้เชื้อโรค ต่าง ๆ ที่ออกไปจากร่างกายของเราเพราะการขับถ่ายด้วย ก่อนออกจากห้องน้ำก็เบิกบุญให้กับเชื้อโรคทั้งหมดที่อยู่ในห้องน้ำ

เวลากินข้าว เบิกบุญให้กับวิญญาณสัตว์ที่สถิต ในผัก ในข้าว ในเนื้อสัตว์ ในน้ำ ในอาหารทั้งหมดนั้นรวมทั้งให้กับดวงใจสัตว์ที่ตายที่เรานำมาทำอาหารด้วย

ไปทำงาน เบิกบุญให้เทวดาประจำรถ และภูตผีปีศาจที่อยู่กับรถ และบอกเทวดาให้คุ้มครองป้องกันให้การเดินทางปลอดภัย

ขณะเดินทาง เบิกบุญให้ภูตผีปีศาจ ปอบ เปรต เทวดา ฯลฯ ที่อยู่ตามถนนหนทาง

ถึงที่ทำงาน เบิกบุญให้เทวดาประจำตัวผู้ร่วมงานทั้งหลาย และภูตผีปีศาจ ปอบ เปรต อสูร ฯลฯ ที่อยู่ในที่ทำงาน

ถ้ามีอาการเครียด ก็โอนบุญให้เทวดา เจ้ากรรมนายเวรที่เบียดเบียนอยู่ทั้งภายนอกและภายในกายและที่ก่อกวนอยู่รอบดวงจิตของเรา

กลับจากทำงาน เบิกบุญให้เทวดาประจำรถ และภูตผีปีศาจ ปอบ เปรต ฯลฯ ที่อยู่ในรถ และตามถนนที่จะเดินทางกลับ

เมื่อถึงบ้าน ก็เบิกบุญให้ หมู่ภูตผีปีศาจ ปอบ เปรต อสูรกาย นาค ครุฑ อสูร ยักษ์ คนธรรพ์ กุมภัณฑ์ ยมทูต เทวดา มาร และพรหมที่เป็นญาติของเรา ทำกิจธุระส่วนตัวใด ๆ ก็เบิกบุญให้ เหมือนตอนเช้า

ถ้านอนไม่หลับ ให้เบิกบุญ ให้เจ้ากรรมนายเวรที่เบียดเบียนอยู่ทั้งภายนอกและภายในและรอบดวงจิตของเราหรือให้ผู้ที่ทำให้ข้านอนไม่หลับอยู่ในเวลานี้เป็นต้น

“การเกิดเป็นมนุษย์นั้น ยากมาก”

มีเรื่องเล่าว่า

ครั้งหนึ่งพระพุทธเจ้าพุทธโคดมของเราเสด็จพระราชดำเนิน
เรียบชายฝั่งกับ*ภิกษุ*กลุ่มหนึ่ง
ทรงตรัสว่า
“สมมุติว่ามีเต่าตัวหนึ่ง ตาบอดว่ายอยู่ในมหาสมุทร
และมีแอกไม้ล่องลอยอยู่ในขณะเดียวกัน
เต่าตาบอดนี้จะขึ้นมาผิวน้ำเพื่อหายใจหนึ่งครั้งทุก ๆ ๑๐๐ ปี
*ภิกษุ*คิดว่าเต่าจะมีโอกาสโผล่หัวขึ้นมาสวมในแอกได้ไหม ?”
ภิกษุทั้งหลายตอบว่า
“เป็นไปไม่ได้ พระองค์ท่าน ที่ทั้งสองสิ่งนี้จะมาอยู่ที่เดียวกัน เวลาเดียวกัน ทั้งสองต่างก็ล่องลอยไปตามมหาสมุทรทั้งหลายในโลก”
พระพุทธเจ้าทรงตรัสว่า
“ไม่ใช่ว่ามันจะเป็นไปไม่ได้ เพียงแต่ ไม่น่าจะเป็นไปได้ และความที่ไม่น่าเป็นไปได้นี้ก็เปรียบเสมือน ความไม่น่าเป็นไปได้ที่เราจะมีโอกาสเกิดเป็นมนุษย์อีกครั้งหนึ่ง”

ให้ส่วนบุญแก่ผู้ที่ล่วงลับไปแล้วทันที

เรื่องนี้เกี่ยวกับการทำบุญแล้วให้รีบอุทิศ และไม่ต้องกรวดน้ำ

พระผู้มีพระภาคเจ้า ตรัสแก่พระเจ้าพิมพิสารเป็นถ้อยคำว่า “ฝูงเปรตพากันมายังเรือนของตน ยืนอยู่ที่นอกฝาเรือนบ้าง ยืนอยู่ที่ทางสี่แพร่งบ้าง สามแพร่งบ้าง ยืนอยู่ใกล้บานประตูบ้าง เมื่อข้าวน้ำของเคี้ยว ของกิน เขาวางเอาไว้เป็นอันมาก ญาติไร ๆ ของเปรตเหล่านั้น ก็ระลึกไม่ได้ เพราะกรรมของสัตว์ทั้งหลายเป็นปัจจัย

ชนเหล่าใดเป็นผู้เอ็นดู ชนเหล่านั้นย่อมให้น้ำ ข้าวอันสะอาด อันปราณีต อันสมควรตามกาล อุทิศเพื่อญาติทั้งหลายอย่างนี้ว่า **‘ขอทานเหล่านี้แล จงมีแก่ญาติทั้งหลาย ขอญาติทั้งหลายจงมีสุขเถิด’**

ส่วนฝูงเปรตที่เป็นญาติเหล่านั้นมาแล้ว พร้อมแล้วก็ประชุมกันในที่ให้ทานนั้น ย่อมอนุโมทนาโดยเคารพ ในข้าวน้ำ

เป็นอันมากว่า *“เราได้สมบัติเพราะเหตุแห่งญาติเหล่าใด ขอญาติเหล่านั้นของเราจงมีชีวิตยั่งยืน”* อีกทั้งการบูชาญาติผู้เป็นทายก*ก็ได้กระทำแก่พวกเราแล้ว

อนึ่งทายกทั้งหลายย่อมไม่ไร้ผล ก็ในสภาพแห่งเปรตนั้น ไม่มีการทำไร่ การทำนา ไม่มีการเลี้ยงโค และสภาพแห่งเปรตนั้นการค้าก็ไม่มี การซื้อขายด้วยเงินตราก็ไม่มี ผู้ที่ตายจากโลกนี้ไปแล้ว ย่อมยังอัตภาพให้เป็นไปในสภาพแห่งเปรตนั้นด้วยทานที่ญาติให้แล้วจากมนุษย์โลกนี้ น้ำตกลงบนที่ดอนย่อมไหลไปสู่ที่ลุ่มฉันใด ทานที่ทายกให้ไปจากมนุษย์โลกนี้ ย่อมสำเร็จผลแก่ฝูงเปรตฉันนั้นเหมือนกัน

ห้วงน้ำเต็มแล้ว ย่อมยังสาครให้เต็มฉันใด ทานที่ทายกให้จากมนุษย์โลกนี้ ย่อมสำเร็จผลแก่ฝูงเปรตฉันนั้นเหมือนกัน บุคคลเมื่อระลึกถึงกิจที่ท่านทำมาแต่ก่อนว่า ท่านได้ทำกิจแก่เราได้ให้แก่เราได้เป็นญาติมิตรเป็นเพื่อนของเราดังนี้ จึงควรให้ส่วนบุญแก่ฝูงเปรต การร้องไห้ การเศร้าโศกหรือการพิไรรำพันอย่างอื่น ๆ ก็ไม่ควรทำ เพราะการร้องไห้เป็นต้นนั้นไม่เป็นประโยชน์แก่ผู้ล่วงลับไปแล้ว ญาติทั้งหลายก็ยังคงเป็นอยู่อย่างนั้น ๆ เอง

การให้ส่วนบุญนี้แล อันทายกให้แล้ว ตั้งไว้ดีแล้วในพระสงฆ์ย่อมสำเร็จประโยชน์แก่ทายกนั้นโดยฐานะตลอดกาลนาน ญาติธรรมนี้นั้นก็ทรงแสดงแล้ว การบูชาผู้ล่วงลับไปแล้วก็ทรงทำให้โอฬารแล้ว ทั้งกำลังของภิกษุทั้งหลายก็ทรงเพิ่มให้แล้ว บุญของพระองค์ก็ทรงขวนขวายไว้มิใช่น้อย”

ทายก* หมายถึง ผู้ให้ทาน

แบคทีเรีย-ไวรัส-จุลินทรีย์

เรื่องนี้เกี่ยวกับสัตว์ต่าง ๆ ที่มีอยู่ในร่างกายคน

บรรดาบทเหล่านั้น บทว่า **กาโย** ได้กล่าวไว้แล้วในสติปัฏฐานกถาในหนหลังโดยนัยเป็นต้นว่า ชื่อว่า **กาย** เพราะอรรถว่าเป็นที่อยู่ของสิ่งน่าเกลียดทั้งหลาย.

ชื่อว่า **ถ้ำ** เพราะอรรถว่าเป็นห้องที่อยู่ของกิเลสร้าย ๆ มีราคะ เป็นต้น. อาจารย์พวกหนึ่งกล่าวว่า เพราะอรรถว่าปกปิด ก็มี, ดุจในประโยคมีอาทิว่า *ไปรับอารมณ์ได้ไกล เที่ยวไปดวงเดียว ไม่มีรูปร่างมีหทัยรูปเป็นถ้ำที่อาศัย* ดังนี้.

ชื่อว่า **ร่างกาย** เพราะอรรถว่า ถูกกิเลสมีราคะเป็นต้นเผา ดุจในประโยคมีอาทิว่า เขาเหล่านั้นละร่างมนุษย์แล้ว ดังนี้.

ชื่อว่า **ร่างกายของตน** เพราะอรรถว่า กระทำให้มัวเมา ดุจในประโยคมีอาทิว่า ร่างกายของตนเป็นของเปื่อยเน่า ทำลายไป เพราะชีวิตมีความตายเป็นที่สุด ดังนี้.

ชื่อว่า **เรือ** เพราะอรรถว่า สัญจรไปในสังสารวัฏ ดุจในประโยคมีอาทิว่า ดูก่อนภิกษุ เธอจงวิดเรือนี้เถิด เรือที่เธอวิดแล้วจักถึงเร็วดังนี้.

ชื่อว่า **รถ** เพราะอรรถว่า มีอิริยาบถดุจในประโยคมีอาทิว่า รถคือร่างกาย มีศีลเป็นเครื่องประดับ มีฌานเป็นเพลา มีความเพียรเป็นล้อดังนี้.

ชื่อว่า **ธง** เพราะอรรถว่าลอยเด่น ดุจในประโยคมีอาทิว่า ธงเป็นเครื่องปรากฏของรถ ดังนี้.

ชื่อว่า **จอมปลวก** เพราะเป็นที่อยู่ของเหล่า*กิมิชาติ*ทั้งหลาย ดุจในประโยคมีอาทิว่า ดูก่อนภิกษุ คำว่า **จอมปลวกนี้แล เป็นชื่อของกายซึ่งประกอบด้วยมหาภูตรูป ๔** นี้. เหมือนอย่างว่า จอมปลวกภายนอกท่านเรียกว่า จอมปลวก ด้วยเหตุ ๔ ประการ คือคายออก ผู้คายออก คายความริษยาออก คายน้ำมันสำหรับเชื่อมออ . ด้วยว่าจอมปลวกนั้น ชื่อว่าจอมปลวกเพราะอรรถว่า คายสัตว์ต่าง ๆ มี งู พังพอน หนู และตุ๊กแกเป็นต้น. ชื่อว่า จอมปลวก เพราะอรรถว่า ตัวปลวกทั้งหลายใช้จะงอยปากคาบดินก้อนเล็ก ๆ มาคายออกก่อขึ้นสูงประมาณสะเอวบ้าง ประมาณชั่วบุรุษบ้าง แม้ฝนตกถึง ๗ สัปดาห์ก็ไม่พังทลาย เพราะน้ำมันคือน้ำลายที่ตัวปลวกทั้งหลายคายออกเชื่อมยึดไว้. แม้ในฤดูร้อน เมื่อเอาดินกำมือหนึ่งแต่จอมปลวกนั้น มาบีบด้วยกำมือที่จอมปลวกนั้น น้ำมันก็ไหลออก. ชื่อว่า จอมปลวก เพราะอรรถว่า คายน้ำมัน

สำหรับเชื่อมออก ด้วยประการฉะนี้. แม้กายนี้ก็ฉันนั้น ชื่อว่าจอมปลวก เพราะอรรถว่าคายออกซึ่งของไม่สะอาดมีประการต่าง ๆ โดยนัยเป็นต้นว่า คายขี้ตาจากนัยน์ตา. พระพุทธเจ้า พระปัจเจกพุทธเจ้าและพระขีณาสพทั้งหลายทิ้งอัตภาพด้วยสละความใคร่ในอัตภาพนี้ ดังนั้นจึงชื่อว่าจอมปลวก เพราะอรรถว่า อันพระอริยะทั้งหลายคายแล้ว ก็มี.

อนึ่ง กายนี้อันกระดูกสามร้อยท่อนตั้งไว้ มีเอ็นเป็นเครื่องผูก มีเนื้อเป็นเครื่องฉาบทา หุ้มห่อไว้ด้วยหนังสด ย้อมไว้ด้วยผิว ล่อลวงเหล่าสัตว์. ทั้งหมดนั้นอันพระอริยะทั้งหลายคายแล้วทีเดียวดังนั้น จึงชื่อว่า จอมปลวกเพราะอรรถว่าคายความริษยาออก ก็มี. กายนี้เชื่อมไว้ด้วยน้ำมันคือ ตัณหา ที่พระอริยะทั้งหลายคายแล้วนั่นแลเพราะตัณหาให้เกิดแล้วอย่างนี้ว่า ตัณหาให้บุรุษเกิด แล่นไปสู่จิตของบุรุษนั้น ดังนั้นจึงชื่อว่าจอมปลวกเพราะอรรถว่า คายน้ำมันสำหรับเชื่อมออก ก็มี.

เหล่าสัตว์ต่าง ๆ ภายในจอมปลวก ย่อมเกิด ถ่ายอุจจาระ ปัสสาวะ นอนเจ็บไข้ตายตกไปในจอมปลวกนั้นเอง. จอมปลวกนั้นเป็นเรือนคลอด เป็นส้วม เป็นโรงพยาบาล และเป็นสุสานของสัตว์เหล่านั้นด้วยประการฉะนี้ ฉันใด แม้ร่างกายของกษัตริย์มหาศาลเป็นต้นก็ฉันนั้น มีกิมิชาติประมาณแปดหมื่นเหล่า โดยการนับเหล่า อย่างนี้คือ เหล่าสัตว์ที่อาศัยผิว เหล่าสัตว์ที่อาศัยหนัง เหล่าสัตว์ที่อาศัยเนื้อ

เหล่าสัตว์ที่อาศัยเอ็น เหล่าสัตว์ที่อาศัยกระดูก เหล่าสัตว์ที่อาศัยเยื่อในกระดูก ย่อมเกิดถ่ายอุจจาระปัสสาวะ นอนกระสับกระส่ายด้วยความไข้ตายตกไปภายในกายนั่นแหละ โดยไม่คิดนึกว่า นี้เป็นกายของผู้มีอานุภาพมากที่คุ้มครองรักษาแล้ว ประดับตกแต่งแล้ว กายแม้นี้ย่อมเป็นเรือนคลอด เป็นส้วม เป็นโรงพยาบาล และเป็นสุสานของสัตว์เหล่านั้น ด้วยประการฉะนี้ ดังนั้นจึงนับว่า จอมปลวก.

ชื่อว่า **รัง** เพราะเป็นที่เก็บ คือเป็นรังแห่งโรคเป็นต้น ดุจในประโยคว่า รูปนี้เป็นรังแห่งโรคผุพัง ดังนี้.

ชื่อว่า **นคร** เพราะอรรถว่าเป็นที่ท่องเที่ยวไปแห่งของชอบใจและของไม่ชอบใจ ดุจในประโยคว่า *นครคือกายของตน* เป็นต้น.

ชื่อว่า **กระท่อม** เพราะอรรถว่า เป็นเรือนที่อยู่อาศัยแห่งปฏิสนธิดุจในประโยคว่า พิจารณาในกระท่อมซึ่งมี ๕ ประตู เป็นต้น.

ชื่อว่า **ฝี** เพราะเป็นของเปื่อยเน่า ดุจในประโยคว่า ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย คำว่า โรค ว่าฝี ว่าลูกศร นี้เป็นชื่อของกาย เป็นต้น.

ชื่อว่า **หม้อ** เพราะอรรถว่า แตก ดุจในประโยคว่า รู้แจ้งกายนี้อันเปรียบได้กับหม้อ เป็นต้น.

เรื่องอ้างอิงที่มีจากพระไตรปิฎก ชุด ๙๑ เล่ม ของมหามกุฎราชวิทยาลัย
ยักษ์บิดคอคน (มาตังคชาดก) เล่ม ๖๑ หน้า ๒๐

ยักษ์บิดคอคน

เรื่องนี้เกี่ยวกับอมนุษย์สามารถทำอันตรายคนเราได้

*'**มัณฑัพยมาณพ** ตอบว่า พวกท่านจงโบยตี ตบ ต่อยปากเจ้าคนถ่อยจัณฑาลผู้นี้ทีเดียว แล้วเอาเรียวไม้ไผ่สำหรับลงอาญา. โบยถลกหนังมันขึ้น แล้วฆ่ามันเสียจับคอลากเจ้าคนลามกนี้ไป ให้พ้นจากที่นี่'*

เมื่อนายประตูทั้ง ๓ ยังไม่ทันมาใกล้ชิด พระมหาสัตว์ก็เหาะลอยในไปยืนอยู่บนอากาศกล่าวคาถาความว่า

'ผู้ใดบริภาษฤาษี ผู้นั้นชื่อว่าขุดภูเขาด้วยเล็บชื่อว่าเคี้ยวกินก้อนเหล็กด้วยฟัน ชื่อว่าพยายามกลืนกินไฟ.'

บรรดาบทเหล่านั้น บทว่า **ชาตเวทํ ปทหสิ** ความว่าย่อมพยายามเพื่อจะกลืนกินซึ่งไฟ. ก็แล ครั้นพระมหาสัตว์กล่าวดังนี้แล้ว เมื่อมาณพและพราหมณ์ทั้งหลายกำลังแลดูอยู่นั่นแล ได้แล่นลอยไปในอากาศ. เมื่อจะประกาศความข้อนี้พระศาสดาจึงตรัสว่า

'มาตังคฤาษี ผู้มีสัจจะเป็นเครื่องก้าวไปเบื้องหน้าเป็นสภาพ' ครั้นกล่าวคาถานี้แล้ว เมื่อพราหมณ์ทั้งหลายแลดูอยู่ ได้เหาะหลีกผ่านไปในอากาศ.

บรรดาบทเหล่านั้น บทว่า **สจฺจปรกฺกโม** ความว่า มีความบากบั่นมุ่งก้าวไปข้างหน้าเป็นสภาพ.

มาตังคดาบส นั้นแล บ่ายหน้ามุ่งสู่ทิศปราจีน เหาะไปลง ณ ถนนสายหนึ่ง แล้วอธิษฐานว่า *ขอรอยเท้าของเราจงปรากฏ แล้วบิณฑบาตใกล้ประตูด้านทิศปราจีน รวบรวมอาหารที่เจือปนกัน แล้วไปนั่งฉันภัตตาหารที่เจือปนกัน ณ ศาลาแห่งหนึ่ง.*

เทพยดาผู้รักษาพระนครทั้งหลาย กล่าวกันว่ามัณฑัพยกุมารผู้นี้ พูดก้าวร้าวเบียดเบียนพระผู้เป็นเจ้าของเราทั้งหลาย ดังนี้ อดทนไม่ได้ จึงมาประชุมกัน

ลำดับนั้น ***ยักขเทวดาผู้เป็นหัวหน้า ก็พากันจับคอของมัณฑัพยกุมารบิดกลับเสีย.*** *เทวดาที่เหลือ ก็พากันจับคอของพราหมณ์ที่เหลือทั้งหลาย บิดกลับเสียอย่างนั้นเหมือนกัน* แต่เพราะเทวดาเหล่านั้นมีจิตอ่อนน้อมในพระโพธิสัตว์ จึงไม่ฆ่ามัณฑัพยมาณพเสีย ด้วยคิดว่าเป็นบุตรของพระโพธิสัตว์ เพียงแต่ทำให้ทรมานลำบากอย่างเดียวเท่านั้น. ศีรษะของมัณฑัพยมาณพ บิดกลับไป มีหน้าอยู่เบื้องหลัง มือและเท้าเหยียดตรงแข็งทื่อตั้งอยู่ กระดูกทั้งหลายก็กลับกลายเป็นเหมือนกระดูกของคนที่ตายแล้ว. เขามีร่างกายแข็งกระด้าง

นอนแซ่วอยู่. ถึงพราหมณ์ทั้งหลายก็สำรอกน้ำลายไหลออกทางปาก กระเสือกกระสนไปมา. คนทั้งหลายรีบไปแจ้งเรื่องราวแก่นางทิฏฐมังคลิกา ว่า

ข้าแต่แม่เจ้า *'บุตรของท่านเกิดเป็นอะไรไปไม่ทราบได้ ?'* นางทิฏฐมังคลิการีบมาโดยเร็ว เห็นบุตรแล้วกล่าวว่า *'นี่อะไรกัน ?'* แล้ว กล่าวคาถาความว่า

ศีรษะของลูกเรา บิดกลับไปอยู่เบื้องหลัง แขนเหยียดตรงไม่ไหวติง นัยน์ตาขาวเหมือนคนตาย ใครมาทำบุตรของเราให้เป็นอย่างนี้.

บรรดาบทเหล่านั้น บทว่า **อาเวลิตํ** แปลว่า บิดกลับไป.

ลำดับนั้นคนผู้ยืนอยู่ในที่นั้น เพื่อจะแจ้งให้นางทราบ จึงกล่าวคาถานี้ ความว่า

สมณะรูปหนึ่ง มีปกตินุ่งห่มไม่สมควรสกปรกดุจปีศาจ เปรอะเปื้อนด้วยฝุ่นละออง สวมใส่ผ้าขี้ริ้วที่ได้จากกองขยะไว้ที่คอ ได้มา ณ ที่นี้ สมณะรูปนั้นได้ทำบุตรของท่านให้เป็นอย่างนี้.

นางทิฏฐมังคลิกาได้ฟังคำนั้นแล้ว คิดว่า นี้ไม่ใช่พลังของผู้อื่น คงจักเป็นมาตังคบัณฑิตสามีของเราโดยไม่ต้องสงสัย ก็แต่ว่า ท่านมาตังคบัณฑิตนั้นเป็นนักปราชญ์ สมบูรณ์ด้วยเมตตาภาวนา คงจักทรมานคนพวกนี้ให้ลำบากแล้วไปเสีย และท่านจักไปทิศไหนเล่าหนอ. แต่นั้น เมื่อนางจะถามถึงมาตังคบัณฑิต จึงกล่าวคาถาความว่า

ดูก่อนมาณพทั้งหลาย สมณะผู้มีปัญญาเสมอด้วยแผ่น

ดิน ได้ไปแล้วสู่ทิศใด ท่านทั้งหลายจงบอกเนื้อความนั้นแก่เรา เราจักไปยังสำนักของท่าน ขอให้ ท่านอดโทษนั้นเสีย ไฉนหนอ เราจะพึงได้ชีวิตบุตรคืนมา.

บรรดาบทเหล่านั้น บทว่า **คนฺตฺวาน** ความว่า ไปสู่สำนักของดาบสนั้น.

บทว่า **ตํ ปฏิกเรมุ อจฺจยํ** ความว่า เราจักกระทำคืน คือ แสดงโทษนั้น ได้แก่ ขอให้ท่านอดโทษนั้นให้.

บทว่า **ปุตฺตํ ลเภมุ** ความว่าชื่อแม้ไฉน เราพึงได้ชีวิตบุตรคืนมา.

ลำดับนั้น มาณพทั้งหลาย ผู้ยืนอยู่ในที่นั้น เมื่อจะบอกความนั้นแก่นาง ได้กล่าวคาถา ความว่า

ฤาษีผู้มีปัญญาเสมอด้วยแผ่นดิน ได้ไปแล้วในอากาศวิถีราวกะว่าพระจันทน์ในวันเพ็ญ ๑๕ ค่ำ อันตั้งอยู่ท่ามกลางระหว่างอากาศ อนึ่ง พระฤาษีผู้มี ปฏิญาณมั่นในสัจจะ ทรงคุณธรรมอันดีงามนั้น ได้ไปทางทิศบูรพา.

บรรดาบทเหล่านั้น บทว่า **ปถทฺธุโน** ความว่า ดุจพระจันทร์ในวันเพ็ญขึ้น ๑๕ ค่ำ ตั้งอยู่ท่ามกลางระหว่างอากาศ กล่าวคือทางสัญจรในอากาศ.

บทว่า **อปิจาปิ โส** ความว่า ก็อีกประการหนึ่งแล พระฤาษีนั้นไปสู่ทิศบูรพา.

นางทิฏฐมังคลิกานั้น สดับคำของมาณพเหล่านั้นแล้ว จึงคิดว่าเราจักไปค้นหาสามีของเรา จึงใช้ให้ทาสี*ถือเอาน้ำ

เต้าทองคำกับขันน้ำทองคำแวดล้อมด้วยหมู่ทาสี เดินไปจนถึงสถานที่ที่พระโพธิสัตว์อธิษฐานเหยียบรอยเท้าไว้ จึงเดินตามรอยเท้านั้นไป เมื่อพระโพธิสัตว์กำลังนั่งฉันภัตตาหารอยู่บนตั่งที่ศาลานั้น นางจึงเดินเข้าไปสู่ที่ใกล้พระมหาสัตว์ ทำความเคารพแล้วยืนอยู่.

พระโพธิสัตว์เห็นนางแล้ว จึงเหลือข้าวสุกไว้ในบาตรหน่อยหนึ่ง. นางทิฏฐมังคลิกาจึงถวายน้ำ แก่พระโพธิสัตว์ด้วยน้ำเต้าทอง. พระโพธิสัตว์จึงล้างมือบ้วนปากลงในบาตรนั้นเอง.

ลำดับนั้น นางทิฏฐมังคลิกา เมื่อจะถามพระโพธิสัตว์ว่าใครกระทำบุตรของตนให้ถึงอาการอันแปลกประหลาดนั้นจึงกล่าวคาถาความว่า

'ศีรษะของลูกเราบิดกลับไปอยู่เบื้องหลัง แขนเหยียดตรงไม่ไหวติง นัยน์ตาขาวเหมือนคนตาย ใครมาทำบุตรของเราให้เป็นอย่างนี้.'

ชื่อว่าคาถาอันเป็นคำถามและคำตอบของชนทั้งสองที่ยิ่งไปกว่านั้นมีดังนี้ พระโพธิสัตว์ได้สดับแล้ว จึงตอบนางทิฏฐมังคลิกา โดยคาถาว่า

ยักษ์ทั้งหลายผู้มีอานุภาพมากมีอยู่แล ยักษ์ เหล่านั้นพากันติดตามพระฤาษี มีคุณธรรม มาแล้วรู้ว่าบุตรของท่านมีจิตคิดประทุษร้าย โกรธเคืองจึงทำบุตรของท่านให้เป็นอย่างนี้แล.

ยักษ์ประหารศีรษะ พระสารีบุตร

เรื่องนี้เกี่ยวกับอมนุษย์สามารถทำร้ายเราได้ และไม่เว้นแม้เป็นพระอรหันต์

ข้าพเจ้าได้สดับมาแล้วอย่างนี้ :-

สมัยหนึ่ง พระผู้มีพระภาคเจ้าประทับอยู่ ณ พระวิหารเวฬุวัน กลันทกนิวาปสถาน ใกล้กรุงราชคฤห์ ก็สมัยนั้นแล ท่านพระสารีบุตร และท่านพระมหาโมคคัลลานะอยู่ที่กโปตกันทราวิหาร ก็สมัยนั้น ท่านพระสารีบุตรมีผมอันปลงแล้วใหม่ ๆ นั่งเข้าสมาธิอย่างหนึ่งอยู่กลางแจ้งในคืนเดือนหงาย.

ก็สมัยนั้น ยักษ์สองสหายออกจากทิศอุดรไปยังทิศทักษิณด้วยกรณียกิจบางอย่าง ได้เห็นท่านพระสารีบุตรมีผมอันปลงแล้วใหม่ ๆ นั่งอยู่กลางแจ้งในคืนเดือนหงาย ครั้นแล้วยักษ์ตนหนึ่งได้กล่าวกะยักษ์ผู้เป็นสหายว่า ดูก่อนสหาย เรา

จะประหารที่ศีรษะแห่งสมณะนี้ เมื่อยักษ์นั้นกล่าวอย่างนี้แล้ว ยักษ์ผู้เป็นสหายได้กล่าวกะยักษ์นั้นว่า

ดูก่อนสหายอย่าเลย ท่านอย่าประหารสมณะเลย ดูก่อนสหาย สมณะนั้นมีคุณยิ่งมีฤทธิ์มาก มีอานุภาพมาก แม้ครั้งที่ ๒. . . แม้ครั้งที่ ๓ ยักษ์นั้นก็ได้กล่าวกะยักษ์ผู้เป็นสหายว่า ดูก่อนสหาย เราจะประหารที่ศีรษะแห่งสมณะนี้ แม้ครั้งที่ ๓ ยักษ์ผู้เป็นสหายก็ได้กล่าวกะยักษ์นั้นว่า ดูก่อนสหายอย่าเลย ท่านอย่าประหารสมณะเลย ดูก่อนสหาย สมณะนั้นมีคุณยิ่ง มีฤทธิ์มาก มีอานุภาพมาก

ลำดับนั้นแล ยักษ์นั้นไม่เชื่อยักษ์ผู้เป็นสหาย *ได้ประหารศีรษะแห่งท่านพระสารีบุตรเถระ* ยักษ์นั้นพึงยังพญาช้างสูงตั้ง ๗ ศอก หรือ ๘ ศอกให้จมลงไปก็ได้ หรือพึงทำลายยอดภูเขาใหญ่ก็ได้ด้วยการประหารนั้น ก็แลยักษ์นั้นกล่าวว่า เราย่อมเร่าร้อน แล้วได้ตกลงไปสู่นรกใหญ่ในที่นั้นเอง.

ท่านพระมหาโมคคัลลานะ ได้เห็นยักษ์นั้นประหารที่ศีรษะแห่งท่านพระสารีบุตร ด้วยจักษุเพียงดังทิพย์อันบริสุทธิ์ล่วงจักษุของมนุษย์ แล้วเข้าไปหาท่านพระสารีบุตร ครั้นแล้วได้ถามท่านพระสารีบุตรว่า ดูก่อนอาวุโส ท่านพึงอดทนได้หรือพึงยังอัตภาพให้เป็นไปได้หรือทุกข์อะไร ๆ ไม่มีหรือ ท่านพระสารีบุตรตอบว่า ดูก่อนอาวุโสโมคคัลลานะ ผมพึงอดทนได้พึงยังอัตภาพให้เป็นไปได้ แต่บนศีรษะของผมมีทุกข์หน่อยหนึ่ง.

ม. ดูก่อนอาวุโสสารีบุตร น่าอัศจรรย์ ไม่เคยมี ท่าน

พระสารีบุตรมีฤทธิ์มาก มีอานุภาพมาก ยักษ์ตนหนึ่งได้ประหารศีรษะของท่านในที่นี้ การประหารเป็นการประหารใหญ่เพียงนั้น ยักษ์นั้นพึงยังพญาช้างสูงตั้ง ๗ ศอก ๘ ศอกให้จมลงไปก็ได้ หรือพึงทำลายยอดภูเขาใหญ่ก็ได้ ด้วยการประหารนั้น ก็แล ท่านพระสารีบุตรได้กล่าวอย่างนี้ว่า ดูก่อนอาวุโสโมคคัลลานะ ผมพึงอดทนได้ พึงยังอัตภาพให้เป็นไปได้ แต่บนศีรษะของผมมีทุกข์หน่อยหนึ่ง.

สา. ดูก่อนอาวุโสโมคคัลลานะ น่าอัศจรรย์ ไม่เคยมี ท่านมหาโมคคัลลานะมีฤทธิ์มาก มีอานุภาพมาก ที่เห็นยักษ์ ส่วนผมไม่เห็นแม้ซึ่งปิศาจผู้เล่นฝุ่นในบัดนี้.

พระผู้มีพระภาคเจ้าได้ทรงสดับการเจรจาปราศรัยเห็นปานนี้แห่งท่านมหานาคทั้งสองนั้น ด้วยโสตธาตุอันเป็นทิพย์บริสุทธิ์ล่วงโสตธาตุของมนุษย์ ครั้งนั้นแล พระผู้มีพระภาคเจ้าทรงทราบเนื้อความนี้แล้วจึงทรงเปล่งอุทานนี้ในเวลานั้นว่า

“จิตของผู้ใดเปรียบด้วยภูเขาหิน ตั้งมั่น ไม่หวั่นไหว ไม่กำหนัดในอารมณ์เป็นที่ตั้งแห่งความกำหนัด

ไม่โกรธเคืองในอารมณ์เป็นที่ตั้งแห่งการโกรธเคือง จิตของผู้ใดอบรมแล้วอย่างนี้ ทุกข์จักถึงผู้นั้นแต่ที่ไหน.”

จบชุณหสูตรที่๔

มารเข้าสิงท้องพระโมคคัลลานะ

เรื่องนี้เกี่ยวกับการที่อมนุษย์เข้ามาอยู่ในร่างกายคนได้และไม่เว้นแม้เป็นพระอรหันต์

[๕๕๗] ข้าพเจ้าได้สดับมาแล้วอย่างนี้.

สมัยหนึ่ง พระผู้มีพระภาคเจ้าประทับอยู่ ณ มิคทายวัน ในเภสกลาวันเขตเมืองสุงสุมารคีระ ในภัคคชนบท.

ครั้งนั้น *ท่านพระมหาโมคคัลลานะจงกรมอยู่ในที่แจ้ง ถูกมารผู้ลามกเข้าไปในท้องในไส้* ได้มีความดำริว่า *"ท้องเราเป็นดั่งว่ามีก้อนหินหนัก ๆ และเป็นเช่นกะทะอันเต็มด้วยถั่วหมัก เพราะเหตุอะไรหนอ."* จึงลงจากจงกรมแล้วเข้าไปสู่วิหาร นั่งอยู่บนอาสนะที่ปูไว้. ครั้นนั่งแล้ว ได้ใส่ใจถึงมารที่ลามกด้วยอุบายอันแยบคายเฉพาะตน.

[๕๕๘] ท่านพระมหาโมคคัลลานะได้เห็นมารผู้ลามกเข้าไปในท้องในไส้แล้ว ครั้นแล้วจึงเรียกว่า *"มารผู้ลามก ท่าน*

จงออกมา ท่านจงออกมา ท่านอย่างเบียดเบียน พระตถาคตเจ้าและสาวกของพระตถาคตเจ้าเลย การเบียดเบียนนั้นอย่าได้มีเพื่อโทษไม่เป็นประโยชน์เพื่อทุกข์แก่ท่านตลอดกาลนาน”

ลำดับนั้น มารผู้มีบาปมีความดำริว่า “สมณะนี้ไม่รู้และไม่เห็นเราจึงกล่าวว่า *“มารผู้ลามก ท่านจงออกมา ท่านจงออกมา ท่านอย่าเบียดเบียนพระตถาคตเจ้าและสาวกของพระตถาคตเจ้าเลย การเบียดเบียนนั้น อย่าได้มีเพื่อโทษไม่เป็นประโยชน์เพื่อทุกข์แก่ท่านตลอดกาลนาน”* ดังนี้ แล้วจึงดำริว่า “แม้สมณะที่เป็นศาสดายังไม่พึงรู้จักเราได้เร็วไว ก็สมณะที่เป็นสาวกไฉนจักรู้จักเรา.

ในขณะนั้น ท่านพระมหาโมคคัลลานะได้บอกมารชั่วว่า *“มารผู้ลามก เรารู้จักท่านแม้ด้วยเหตุนี้แล”* ท่านอย่าเข้าใจว่าสมณะนี้ไม่รู้จักเรา ท่านเป็นมาร ท่านมีความดำริว่า “ สมณะนี้ไม่รู้และไม่เห็นเรา จึงกล่าวว่า *“มารผู้ลามก ท่านออกมา ฯลฯ ก็สมณะที่เป็นสาวกไฉนจักรู้จักเรา.”*

ลำดับนั้น มารผู้ชั่วได้มีความดำริว่า *“สมณะนี้รู้จักและเห็นเราจึงกล่าวว่า มารผู้ลามก ท่านจงออกมา ฯลฯ การเบียดเบียนนั้น อย่าได้มีเพื่อโทษไม่เป็นประโยชน์ เพื่อทุกข์แก่ท่านตลอดกาลนาน”* ดังนี้ แล้วจึงออกจากปากท่านพระมหาโมคคัลลานะ แล้วยืนอยู่ที่ข้างบานประตู.

[๕๕๙] ท่านพระมหาโมคคัลลานะ ได้เห็นมารผู้ลามกยืนอยู่ที่ข้างบานประตู ครั้นแล้วจึงกล่าวว่า *“มารผู้ลามก เรา*

เห็นท่าน แม้ที่ข้างบานประตูนั้น ท่านอย่าเข้าใจว่า "สมณะนี้ไม่เห็นเรา" ท่านยืนอยู่แล้วที่ข้างบานประตู" มารผู้ลามก เรื่องเคยมีแล้ว **เราเป็นมาร ชื่อทูสี** *มีน้องหญิงชื่อกาลี ท่านเป็นบุตรน้องหญิงของเรานั้น ท่านนั้นได้เป็นหลานชายของเรา*

ครั้งนั้นพระผู้มีพระภาคเจ้าพระนามว่ากกุสันธะ เป็นพระอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้า เสด็จอุบัติขึ้นในโลก พระองค์มีคู่พระมหาสาวกชื่อวิธุระและชื่อสัญชีวะเป็นคู่เจริญเลิศ. พระสาวกของพระผู้มีพระภาคเจ้าพระนามว่ากกุสันธะผู้เป็นพระอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้า มีประมาณเท่าใด ในพระสาวกมีประมาณเท่านั้น ไม่มีองค์ใดที่จะสม่ำเสมอด้วยท่านพระวิธุระในทางธรรมเทศนาด้วยเหตุนี้

ท่านพระวิธุระจึงมีนามเกิดขึ้นว่า *"วิธุระ วิธุระ"* ส่วนท่านพระสัญชีวะ ไปสู่ป่าก็ดี ไปสู่โคนต้นไม้ก็ดี ไปสู่เรือนว่างเปล่าก็ดี ย่อมเข้าสัญญาเวทยิตนิโรธ ด้วยความลำบากเล็กน้อย มารผู้ลามก เรื่องเคยมีแล้ว ท่านพระสัญชีวะ นั่งเข้าสัญญาเวทยิตนิโรธอยู่ที่โคนต้นไม้แห่งหนึ่ง. พวกคนเลี้ยงโค พวกคนเลี้ยงปศุสัตว์ พวกคนไถนา และพวกคนเดินทาง ได้เห็นท่านพระสัญชีวะ นั่งเข้าสัญญาเวทยิตนิโรธอยู่ที่โคนต้นไม้แห่งหนึ่ง ครั้นแล้วได้พูดกันว่า *"ท่านผู้เจริญ นี่น่าอัศจรรย์แปลกปลาดหนอพระสมณะนี้ นั่งทำกาละ*เสียแล้ว ฉะนั้น พวกเราจงเผาท่านเถิด"*

กาละ หมายถึง เวลา, คราว, ครั้ง, หน. กาลกิริยา การกระทำกาละ, การตาย, มรณะ

ครั้งนั้น คนเหล่านั้นจึงหาหญ้า ไม้ และโคมัย*มากองสุมกายท่านพระสัญชีวะเอาไฟจุดเผาแล้วหลีกไป เมื่อล่วงราตรีนั้นแล้ว ท่านพระสัญชีวะออกมาจากสมาบัตินั้นแล้วก็สลัดจีวร เวลาเช้านุ่งห่มแล้ว ถือบาตรและจีวรเข้าไปสู่บ้านเพื่อบิณฑบาต พวกคนเลี้ยงโค พวกคนเลี้ยงปศุสัตว์ พวกคนไถนาและพวกคนเดินทาง ได้เห็นท่านพระสัญชีวะ เที่ยวบิณฑบาต แล้วก็พูดกันว่า *“ท่านผู้เจริญ นี่น่าอัศจรรย์ แปลกปลาดหนอ พระสมณะนี้นั่งทำกาละแล้ว พระสมณะนี้นั้นกลับมีสัญญาอยู่แล้ว”* ด้วยเหตุนี้ ท่านพระสัญชีวะจึงได้มีชื่อเกิดขึ้นว่า *“สัญชีวะ สัญชีวะ.”*

[๕๖๐] “มารผู้ลามก ครั้งนั้นแหละ ทูสีมารมีความดำริว่า *“เราไม่รู้จักความมาและไปของภิกษุผู้มีศีลมีกัลยาณธรรมเหล่านี้ ถ้ากระไร เราพึงดลใจพวกพราหมณ์และคฤหบดีว่า “มาเถิด พวกท่านจงด่า บริภาษเสียดสี เบียดเบียนพวกภิกษุผู้มีศีลมีกัลยาณธรรม ถ้าไฉนภิกษุเหล่านั้น ถูกพวกท่านด่า บริภาษ* เสียดสี เบียดเบียนอยู่ พึงมีจิตเป็นอย่างอื่นโดยอาการที่ทูสีมารพึงได้ช่อง.”*

ครั้งนั้น ทูสีมารก็ดลใจพวกพราหมณ์และคฤหบดีตามดำรินั้นพวกพราหมณ์และคฤหบดี ฯลฯ ถูกทูสีมารดลใจแล้ว ก็ด่า บริภาษ เสียดสีเบียดเบียน พวกภิกษุผู้มีศีลมี

---

*โคมัย หมายถึง ขี้วัว

*บริภาษ หมายถึง ติเตียน, วิจารณ์อย่างรุนแรง

กัลยาณธรรมว่า *“ภิกษุเหล่านี้เป็นสมณะหัวโล้น เป็นคฤหบดี เป็นค่าง เป็นผู้เกิดแต่หลังเท้าของพรหม”* พูดว่า *“พวกเราเจริญฌาน พวกเราเจริญฌาน” เป็นผู้คอตก ก้มหน้า เกียจคร้าน ย่อมรำพึง ซบเซา หงอยเหงาอยู่ เหมือนนกเค้าจ้องหาหนูที่กิ่งไม้ ฯลฯ และเหมือนสุนัขจิ้งจอกจ้องหาปลาใกล้ฝั่งน้ำ ฯลฯ และเหมือนแมวจ้องหาหนูที่ที่ต่อเรือนอันรุงรัง และกองหยากเยื่อ* ฯลฯ และเหมือนลาที่ปลดต่างแล้ว ต่างก็รำพึงซบเซา เหงาหงอยอยู่ฉะนั้น* มารผู้ลามก ครั้งนั้นมนุษย์เหล่าใดทำกาละไป มนุษย์เหล่านั้น เบื้องหน้าแต่ตายเพราะกายแตก ย่อมเข้าถึงอบาย ทุคติวินิบาต นรกโดยมาก.

[๕๖๑] “มารผู้ลามก ครั้งนั้น พระผู้มีพระภาคเจ้าผู้ทรงพระนามว่ากกุสันธะ พระอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้า ตรัสเรียกภิกษุทั้งหลายมาแล้วรับสั่งว่า “ภิกษุทั้งหลาย พวกพราหมณ์และคฤหบดีถูกทูสีมารดลใจชักชวนว่า มาเถิด พวกท่านจงด่า บริภาษ เสียดสี เบียดเบียนพวกภิกษุผู้มีศีลมีกัลยาณธรรม ถ้าไฉนภิกษุเหล่านั้นถูกพวกท่านด่า บริภาษ เสียดสีเบียดเบียนอยู่พึงมีจิตเป็นอย่างอื่นโดยอาการที่ทูสีมารพึงได้ช่อง ภิกษุทั้งหลาย มาเถิดพวกเธอจงมีจิตสหรคต*ด้วยเมตตาแผ่ไปสู่ทิศที่ ๑ อยู่เถิด แผ่ไปสู่ทิศที่ ๒ ก็อย่างนั้น แผ่ไปสู่ทิศที่ ๓ ก็อย่างนั้น แผ่ไปสู่ทิศที่ ๔ ก็อย่างนั้นมีจิตสหรคตด้วยเมตตา

***หยากเยื่อ** หมายถึง สิ่งที่เขาเรียกว่าขยะมูลฝอย

***สหรคต** หมายถึง ไปด้วยกัน, ไปพร้อมกัน, ไปร่วมกัน, เกิดร่วม

อันกว้างขวางเป็นใหญ่ หาประมาณมิได้ ไม่มีเวร ไม่มีพยาบาทแผ่ไปสู่โลก มีสัตว์ทั้งมวล โดยความมีตนทั่วไป ในที่ทั้งปวง ทั้งเบื้องบนเบื้องต่ำ เบื้องขวาง อยู่ดังนี้เถิด. มีจิตสหรคตด้วยกรุณา... มีจิตสหรคตด้วยมุทิตา... มีจิตสหรคตด้วยอุเบกขา แผ่ไปสู่ทิศที่ ๑ อยู่เถิด ไปสู่ทิศที่ ๒ ก็อย่างนั้น แผ่ไปสู่ทิศที่ ๓ ก็อย่างนั้น แผ่ไปสู่ทิศที่ ๔ ก็อย่างนั้น มีจิตสหรคตด้วยอุเบกอันกว้างขวาง เป็นใหญ่ หาประมาณมิได้ ไม่มีเวรไม่มีพยาบาท แผ่ไปสู่โลกมีสัตว์ทั้งมวล โดยความมีตนทั่วไปในที่ทั้งปวง ทั้งเบื้องบน เบื้องต่ำ เบื้องขวาง อยู่ดังนี้เถิด.

ครั้งนั้นภิกษุทั้งหลายอันพระผู้มีพระภาคเจ้าพระนามว่ากกุสันธะผู้เป็นพระอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงสั่งสอน ทรงพร่ำสอนอยู่อย่างนี้ ไปสู่ป่าก็ดี ไปสู่โคนไม้ก็ดี ไปสู่เรือนว่างเปล่าก็ดี ก็มีจิตสหรคตด้วยเมตตาแผ่ไปสู่ทิศที่ ๑ อยู่ แผ่ไปสู่ทิศที่ ๒ ก็อย่างนั้น แผ่ไปสู่ทิศที่ ๓ ก็อย่างนั้น แผ่ไปสู่ทิศที่ ๔ ก็อย่างนั้น มีจิตสหรคตด้วยเมตตาอันกว้างขวาง เป็นใหญ่ หาประมาณมิได้ ไม่มีเวร ไม่มีพยาบาท แผ่ไปสู่โลกมีสัตว์ทั้งมวล โดยความมีตนทั่วไปในที่ทั้งปวง ทั้งเบื้องบน เบื้องต่ำ เบื้องขวางอยู่ดังนี้. มีจิตสหรคตด้วยกรุณา...มีจิตสหรคตด้วยมุทิตา...มีจิตสหรคตด้วยอุเบกขา แผ่ไปสู่ทิศที่ ๑ อยู่ แผ่ไปสู่ทิศที่ ๒ ก็อย่างนั้นแผ่ไปสู่ทิศที่ ๓ ก็อย่างนั้น แผ่ไปสู่ทิศที่ ๔ ก็อย่างนั้นมีจิตสหรคตด้วยอุเบกขา อันกว้างขวาง เป็นใหญ่ หาประมาณมิได้ไม่มีเวร ไม่มีพยาบาท แผ่ไปสู่โลกมีสัตว์ทั้งมวล

โดยความมีตนทั่วไป ในที่ทั้งปวง ทั้งเบื้องบน เบื้องต่ำ เบื้องขวางอยู่ ดังนี้.

[๕๖๒] "มารผู้ลามก ครั้งนั้นแล ทูสีมารมีความดำริว่า "เราทำอยู่แม้ถึงอย่างนี้แล ก็มิได้รู้ความมาหรือความไปของภิกษุผู้มีศีลมีกัลยาณธรรมเหล่านี้เลย ถ้ากระไร เราพึงชักชวนพวกพราหมณ์และคฤหบดีว่า "เชิญท่านทั้งหลายมาสักการะ เคารพ นับถือ บูชาภิกษุทั้งหลายผู้มีศีล มีกัลยาณธรรมกันเถิด แม้ไฉน เมื่อภิกษุเหล่านั้น อันท่านทั้งหลายสักการะเคารพ นับถือ บูชาอยู่ พึงมีจิตเป็นอย่างอื่น โดยประการที่ทูสีมารพึงได้ช่อง มารผู้ลามก

ครั้งนั้นแล *ทูสีมารจึงชักชวนพราหมณ์และคฤหบดีเหล่านั้นว่า* "เชิญท่านทั้งหลายมาสักการะ เคารพ นับถือ บูชาภิกษุทั้งหลายผู้มีศีลมีกัลยาณธรรมกันเถิด แม้ไฉน เมื่อภิกษุเหล่านั้น อันท่านทั้งหลายสักการะเคารพ นับถือ บูชาอยู่ พึงมีจิตเป็นอย่างอื่น โดยประการที่ทูสีมารพึงได้ช่อง ดังนี้

มารผู้ลามก ครั้งนั้นแลมารชักชวนแล้วพากันสักการะเคารพ นับถือบูชาภิกษุทั้งหลายผู้มีศีลมีกัลยาณธรรม มารผู้ลามก สมัยนั้นแลมนุษย์เหล่าใดกระทำกาละไป มนุษย์เหล่านั้น เมื่อกายแตกตายไป ย่อมเข้าถึงสุคติโลกสวรรค์โดยมาก.

[๕๖๓] มารผู้ลามก ครั้งนั้นแล พระผู้มีพระภาคเจ้าพระนามว่ากกุสันธะ ผู้เป็นพระอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้า ตรัสเรียกภิกษุทั้งหลายมารับสั่งว่า ภิกษุทั้งหลาย พวกพราหมณ์

และคฤหบดีอันทูสีมารชักชวนว่า “เชิญท่านทั้งหลายมาสักการะเคารพ นับถือ บูชาภิกษุทั้งหลายผู้มีศีลมีกัลยาณธรรมกันเถิด แม้ไฉน เมื่อภิกษุเหล่านั้นอันท่านทั้งหลายสักการะเคารพ นับถือ บูชาอยู่ พึงมีจิตเป็นอย่างอื่น โดยประการที่ทูสีมารพึงได้ช่อง ดังนี้.

“ภิกษุทั้งหลาย เธอทั้งหลายจงมาพิจารณาเห็นในกายว่าไม่งาม มีความสำคัญในอาหารว่าเป็นของปฏิกูล มีความสำคัญในโลกทั้งปวงว่าไม่น่ายินดี พิจารณาเห็นในสังขารทั้งปวงว่าเป็นของไม่เที่ยงอยู่เถิด.

“มารผู้ลามก ภิกษุเหล่านั้น อันพระผู้มีพระภาคเจ้าพระนามว่ากกุสันธะผู้เป็นพระอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงสั่งสอน ทรงพร่ำสอนอยู่อย่างนี้ ไปสู่ป่าก็ดี ไปสู่โคนไม้ก็ดี ไปสู่เรือนว่างเปล่าก็ดี ก็พิจารณาเห็นในกายว่าไม่งาม มีความสำคัญในอาหารว่าเป็นของปฏิกูล มีความสำคัญในโลกทั้งปวงว่าไม่น่ายินดีพิจารณาเห็นในสังขารทั้งปวงว่าเป็นของไม่เที่ยงอยู่.”

[๕๖๔] มารผู้ลามก ครั้งนั้นแล เวลาเช้า พระผู้มีพระภาคเจ้าพระนามว่ากกุสันธะ ผู้เป็นพระอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้าครองสบง แล้วทรงบาตร และจีวร มีท่านพระวิธุระเป็นปัจฉาสมณะเสด็จเข้าไปสู่บ้านเพื่อบิณฑบาต มารผู้ลามก ครั้งนั้นแล

ทูสีมารเข้าสิงเด็กคนหนึ่ง แล้วเอาก้อนหินขว้างที่ศีรษะท่านพระวิธุระศีรษะแตก. มารผู้ลามก ครั้งนั้นแล ท่านพระวิธุระศีรษะแตกเลือดไหลอยู่ เดินตามเสด็จพระผู้มีพระ

ภาคเจ้าพระนามว่ากกุสันธะ ผู้เป็นพระอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้าไปข้างหลัง. มารผู้ลามก ครั้งนั้นแล พระผู้มีพระภาคเจ้าพระนามว่ากกุสันธะ ผู้เป็นพระอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงชำเลืองดูเหมือนช้างชายตาดูด้วยตรัสว่า *"ทูสีมารนี้มิได้รู้ประมาณเลย"* มารผู้ลามก ก็แหละ*ทูสีมารเคลื่อนแล้วจากที่นั้นและเข้าถึงมหานรกพร้อมด้วยพระกิริยาที่ชำเลืองดู.*

[๕๖๕] มารผู้ลามก ก็มหานรกนั้นแลมีชื่อ ๓ อย่าง ชื่อฉผัสสายตนิกะก็มี ชื่อสังกุสมาหตะก็มี ชื่อปัจจัตตเวทนียะก็มี มารผู้ลามก ครั้งนั้นแล พวกนายนิรยบาลเข้ามาหาเราแล้วบอกว่า *"เมื่อใดแลหลาวเหล็กกับหลาวเหล็กมารวมกันที่กลางหทัยของท่าน เมื่อนั้นท่านพึงรู้ว่า "เราไหม้อยู่ในนรกพันปีแล้ว."* มารผู้ลามก เรานั้นแล หมกไหม้อยู่ในมหานรกนั้นหลายปี หลายร้อยปี หลายพันปี และหมกไหม้อยู่ในอุสสทะนรกแห่งมหานรกนั้นแล เสวยทุกขเวทนาหนักกว่าก่อนอีกหมื่นปี มีศีรษะเหมือนศีรษะมนุษย์ก็มี เหมือนศีรษะปลาก็มี."

[๕๖๖] ทูสีมารประทุษร้ายพระสาวกชื่อวิธุระ และพระผู้มีพระภาคเจ้าผู้ประเสริฐพระนามว่ากกุสันธะ แล้วไหม้อยู่ในนรกใด นรกนั้นเป็นเช่นไร ทูสีมารประทุษร้ายพระสาวกชื่อวิธุระและพระผู้มีพระภาคเจ้าผู้ประเสริฐพระนามว่ากกุสันธะ แล้วไหม้อยู่ในนรกใด นรกนั้นเป็นเช่นนี้ คือมีหลาวเหล็กร้อยหนึ่ง ล้วนให้ทุกขเวทนาเกิดขึ้น

ภิกษุใดเป็นพระสาวกของพระพุทธเจ้า ย่อมรู้จักนรกนั้น

มารประทุษร้ายภิกษุ เช่นนั้น ย่อมประสบทุกข์อย่างหนัก วิมานทั้งหลายตั้งอยู่ใน ท่ามกลางสระ มีความตั้งอยู่ตลอดกัป มีสีเหมือนแก้วไพฑูรย์ มีความรุ่งเรือง มีรัศมีโชติช่วง เป็นประภัสสร พวกนางอัปสรมีวรรณะต่าง ๆ เป็นอันมาก ฟ้อนรำอยู่ที่วิมานเหล่านั้น ภิกษุใดเป็นสาวกของพระพุทธเจ้า ย่อมรู้จักวิมานนั้น มารประทุษร้ายภิกษุเช่นนั้น ย่อมประสบทุกข์อย่างหนัก ภิกษุใด แล อันพระพุทธเจ้าทรงเตือนแล้ว เมื่อภิกษุสงฆ์เห็นอยู่ ยังปราสาทของมิคารมารดาให้ไหวด้วยปลายนิ้วเท้า ภิกษุใดเป็นสาวกของพระพุทธเจ้า ย่อมรู้จักเหตุนั้น มารประทุษร้ายภิกษุเช่นนั้น ย่อมประสบทุกข์อย่างหนัก ภิกษุใดเข้มแข็งด้วยกำลังฤทธิ์ ยังเวชยันตปราสาทให้ไหวด้วยปลายนิ้วเท้า และยังพวกเทวดาให้สังเวช ภิกษุใดเป็นสาวกของพระพุทธเจ้า ย่อมรู้จักเหตุนั้น มารประทุษร้ายภิกษุเช่นนั้น ย่อมประสบทุกข์อย่างหนัก

ภิกษุใดทูลสอบถามท้าวสักกะในเวชยันตปราสาทว่า ท่านผู้มีอายุ ท่านย่อมรู้ความน้อมจิตไปในธรรมเป็นที่สิ้นตัณหาบ้างหรือ”. ท้าวสักกะถูกถามปัญหาแล้วพยากรณ์แก่ภิกษุนั้นตามควรแก่กถา ภิกษุใดเป็นสาวกของพระพุทธเจ้า ย่อมรู้จักเหตุนั้น มารประทุษร้ายภิกษุเช่นนั้น ย่อมประสบทุกข์อย่างหนัก ภิกษุใด ย่อมสอบถามพรหม ณ ที่ใกล้สุธรรมาสภาว่า “ท่านผู้มีอายุ ทิฏฐิของท่านในวันนี้ และทิฏฐิของท่านมีในวันก่อน ท่านย่อมเห็นทิฏฐินั้นล่วงไปแล้วและรัศมีเป็นประภัสสรในพรหมโลกบ้างหรือ”

พรหมพยากรณ์แก่ภิกษุนั้นตามลำดับ โดยควรแก่กถาว่า “ท่านผู้นฤทุกข์ ข้าพเจ้าไม่มีทิฏฐินั้น และทิฏฐิในวันก่อน ข้าพเจ้าเห็นทิฏฐินั้นล่วงไปแล้ว แหละเห็นรัศมีเป็นประภัสสรในพรหมโลก (ฉะนั้น) วันนี้ ข้าพเจ้าจะกล่าวว่า “เราเป็นผู้เที่ยงยั่งยืนได้อย่างไร” ภิกษุใดเป็นสาวกของพระพุทธเจ้า ย่อมรู้จักเหตุนั้น มารประทุษร้ายภิกษุเช่นนั้น ย่อมประสบทุกข์อย่างหนัก ภิกษุใดได้กระทบยอดภูเขามหาเนรุด้วยชมพูทวีป และปุพพวิเทหะทวีป

พวกนรชนผู้อยู่ในแผ่นดิน (ชาวอมรโคยานทวีปและชาวอุตตระกุรุทวีป) ด้วยวิโมกข์ ภิกษุเป็นสาวกของพระพุทธเจ้าย่อมรู้เหตุนั้น *มารประทุษร้ายภิกษุเช่นนั้น ย่อมประสบทุกข์อย่างหนัก ก็คนพาลมาเข้ากองไฟที่กำลังลุกโชนย่อมเดือดร้อนอยู่ว่า “ไฟย่อมไม่คิดจะเผาเรา แต่เราย่อมเผาตนผู้เป็นคนพาลเอง มาร ! ท่านเบียดเบียนพระตถาคตเจ้าแล้ว ต้องประสบบาปมิใช่บุญ ท่านอย่าสำคัญว่า “บาปไม่ให้ผลแก่เราหรือ หนอ” การกชนที่สั่งบาป ย่อมโอดครวญตลอดกาลนาน มาร ท่านเบื่อหน่ายพระพุทธเจ้า อย่าได้ทำความหวัง (ซึ่งความพินาศ) ในภิกษุทั้งหลายเลย. ภิกษุได้คุกคามมารในเภสกลาวัน ด้วยประการฉะนี้*

ลำดับนั้น มารนั้นมีความเสียใจ ได้หายไปในที่นั้น ฉะนี้แล.”

จบ

"หาได้ยากในโลก"

เธอผู้เห็นภัยใน*วัฏฏสงสาร*ทั้งหลาย ขอเธอทั้งหลายจงตกแต่ง

รักษาซึ่งตนให้บริบูรณ์ด้วยความไม่ประมาทเถิด ด้วยว่า

เวลาที่จะได้มีพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามาบังเกิดขึ้นในโลก

เป็นสิ่งที่หาได้โดยยากนักหนา

การที่จะมีโอกาสเกิดมาเป็นมนุษย์ ก็เป็นสิ่งที่หาได้โดยยาก

การที่เป็นมนุษย์แล้วจะถึงพร้อมด้วยศรัทธา

ก็เป็นสิ่งที่หาได้โดยยาก

การที่ผู้มีศรัทธาจะได้มีโอกาส*บรรพชาอุปสมบท*

ในพระพุทธศาสนา ก็เป็นสิ่งที่ทำได้โดยยาก

และการที่จะได้มีโอกาสสดับตรับฟัง*พระสัทธรรม*เทศนา

ขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้านั้นเล่า

ก็เป็นสิ่งที่หาได้โดยยากในโลก

พุทธวจนะ

คำอุทิศบุญ

บุญกุศลใดที่เกิดจากการจัดพิมพ์หนังสือเล่มนี้ในการเผยแผ่เป็นธรรมทาน เมื่อบุญเกิดขึ้นแล้ว ขอบุญนี้จงเป็นของผู้ที่อยู่ในโลกทิพย์ดังต่อไปนี้

จงเป็นของเหล่าอมนุษย์ที่ดูแลรักษาคณะผู้จัดพิมพ์ จงเป็นของนายเวรของคณะผู้จัดพิมพ์ที่เดินทางมาถึงและที่กำลังก่อกวนอยู่ตามร่างกายของคณะผู้จัดพิมพ์

จงเป็นของเหล่าอมนุษย์ที่ดูแลรักษาผู้อ่าน จงเป็นของนายเวรของผู้อ่านที่เดินทางมาถึงและที่กำลังก่อกวนอยู่ตามร่างกายของผู้อ่าน รวมทั้งเป็นของเหล่าญาติทิพย์ของทุก ๆ ท่านทุก ๆ คน ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับหนังสือเล่มนี้ และจงเป็นของเหล่าอมนุษย์ทุก ๆ ตน ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับหนังสือเล่มนี้ เมื่อทุก ๆ ท่านได้รับบุญแล้วจงสนับสนุนส่งเสริมญาติของท่านให้เจริญ ทั้งทางโลกและทางธรรมตามที่ญาติของท่านปรารถนานั้นเทอญ.

ท่านใดที่มีความสนใจในข้อมูลข่าวสารเรื่องการแสดงธรรม ของหลวงพ่อเกษมฯ และต้องการขอรับสื่อธรรมะของท่าน โปรดติดต่อขอรับตามที่แจ้งไว้ตรงนี้ คือ

ติดต่อขอรับ VCD-MP3 ได้ที่ www.samyaek.com/board

อรุณรัตน์ ทวีวัฒน์มงคล(คุณตุ่น) ๑๑๒/๑๐๙ พหลโยธิน ๖๙/๑ ถ.พหลโยธิน แขวงอนุสาวรีย์ บางเขน กรุงเทพฯ ๑๐๒๒๐ โทร. ๐๘-๖๐๔๓-๓๓๖๘ หรือคุณศรุตยา อยู่สำราญ(หนิง) ๔๑/๑๐๓ หมู่ ๘ สถานีดาวเทียมไทยคม ถ.รัตนาธิเบศร์ ต.บางกะสอ อ.เมือง จ.นนทบุรี ๑๑๐๐๐

หรือที่ www.geocities.com/watsamyaek

โทร. ๐๒-๗๐๕๐-๖๙๓, ๐๘-๖๕๐๕-๙๕๙๓

หรือเข้าไปขอรับด้วยตนเองได้ที่ คุณวิชชา ที่อยู่ ซอยนวลจันทร์ คลองกุ่ม บึงกุ่ม กทม. โทร. ๐๘-๑๒๕๖-๐๒๕๙ หรือขอรับจาก ทีมปฏิบัติการงานสื่อธรรมะวัดป่าสามแยกก็ได้ โทร. ๐๘-๙๖๑๙-๖๒๘๔

ติดต่อขอรับหนังสือของทางวัดสามแยกได้
โดยเขียนชื่อหนังสือที่ต้องการขอรับไว้ให้ชัดเจน

ส่งซองเปล่าขนาดซอง ๖”x๙” พร้อมชื่อ-ที่อยู่ของท่านติดแสตมป์ ๘ บาท มาที่ คุณชวิน ยงยุทธ เลขที่ ๓๕/๑๕๑ ม.๑ ต.บางศรีเมือง อ.เมือง จ.นนทบุรี ๑๑๐๐๐ โทร. ๐๘-๙๑๐๓-๓๖๕๐

หรือที่ คุณนรินทร์(รักษ์อุดร) เศวตประวิชกุล

เลขที่ ๒๕๔/๓ ถ.โพศรี อ.เมือง จ.อุดรธานี ๔๑๐๐๐

ขณะนี้หนังสือของทางวัดสามแยกที่แจกฟรีมีทั้งหมด ๕ เล่ม ดังนี้ คือ-.

ลำดับที่ ๑. พลังบุญ ตอนที่ ๑ “ขอถามชาวพุทธ”
ลำดับที่ ๒. คำสอน เรื่อง พลังบุญ “การอุทิศบุญ ที่ได้ผลทันที”
ลำดับที่ ๓. คำสอน เรื่อง พลังบุญ (ตอน) “แก้อาการป่วยสังคมโลก”
ลำดับที่ ๔. พระเกษมฯ ขออภัยต่อชาวโลกในความโง่ของตน
ลำดับที่ ๕. พลังบุญ ตอนที่ ๒ “การใช้บุญรักษาโรค”

อภินันทนาการ จาก ผู้ให้ธรรมเป็นทาน

คุณนรินทร์(รักษ์อุดร) - คุณธีรประภา เศวตประวิชกุล
คุณชวิน - คุณมะลิวัณย์ ยงยุทธ และครอบครัว
คุณสิริกร ภูริวัจน์

"ผู้ใดป่วยเป็นโรคอะไรก็ตาม
ให้อุทิศบุญและอธิษฐานให้ญาติทิพย์
และเทวดาช่วยหายา ถ้าเคยกินยาอะไรแล้วดีขึ้น
ให้กินยานั้นเหมือนเดิม สิ่งที่ควรจะเพิ่มคือ
การอุทิศบุญเร่งเข้าวันละหลายพันรอบ
เมื่อนายเวรไม่อยู่ โรคต่าง ๆ ก็จะหายเร็วขึ้น
เพราะยาต้านโรคแต่ละอย่างมีอานุภาพอยู่แล้ว"

ผู้พิมพ์ ก้อนเมฆ แอนด์ กันย์ กรุ๊ป
KONMEK AND GUN GROUP
35/151 หมู่ 1 ถ.ท่าน้ำ ต.บางศรีเมือง อ.เมือง จ.นนทบุรี 11000
Tel. Fax : 0-2446-3722 Mobile : 08-9785-3650